

MAR GREGORIOS COLLEGE OF ARTS & SCIENCE

Block No.8, College Road, Mogappair West, Chennai – 37

**Affiliated to the University of Madras
Approved by the Government of Tamil Nadu
An ISO 9001:2015 Certified Institution**

DEPARTMENT OF TAMIL

SUBJECT NAME: DRAVIDA MOZHIGALIN ILAKKANAM

SUBJECT CODE: ALA6C

SEMESTER: VI

PREPARED BY: PROF.M.C.ELUMALAI

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்

ஆசிரியர் – டாக்டர் கால்டுவெல்.

மொழி என்பது கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு உதவும் ஒரு கருவி. தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளன. இவை ஏனைய இந்திய மொழிகளிலிருந்து வேறுபட்டு இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. தென் இந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகளைத் திராவிட மொழிகள் எனப் பெயரிட்டு அழைத்தவர் டாக்டர் கால்டுவெல் ஆவார். அவர் அயர்லாந்து நாட்டு அறிஞர்; தமிழகம் வந்தவர். தென்னிந்திய மொழிகள் பற்றி ஆராய்ந்து, கி.பி.1856 இல் 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்ற நூலைக் கால்டுவெல் எழுதினார். இந்த நான்கு மொழிகளுடன், தென்னிந்தியாவிலிருந்த, வேறு சில மொழிகளையும் சேர்த்துத் 'திராவிட மொழிகள்' என்று பெயரிட்டார். பின்னர் வந்த அறிஞர்கள், திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மேலும் சில மொழிகள், மத்திய இந்தியா, வட இந்தியா, பாகிஸ்தானிலுள்ள பலாச்சித்தான், நேபாளம் ஆகிய இடங்களில் வழங்கிவருவதை எடுத்துக் காட்டினர்.

'தமிழ் மொழி சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்த மொழி அன்று; மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்றவற்றுடன் சேர்ந்து தனி மொழிக் குடும்பமாகத் திகழ்வது. எல்லாம் சேர்ந்து திராவிட மொழிகள் எனப்படும். திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழ்தான் பழமையானது. சமஸ்கிருதத்தைப் போன்று தமிழும் தனித்து இயங்கவல்லது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழுக்கும், ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சமஸ்கிருதத்துக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை' என்று கால்டுவெல் நிறுவினார். தமிழின் தொன்மை, தனித்துவம் நிறுவப்பட்டது. எழுத்து வடிவமும், இலக்கியங்களையும் உடைய மொழிகளைத் திருந்திய மொழிகள் என்றும், எழுத்து வடிவமும், இலக்கியங்களும்

இல்லாத மொழிகளைத் திருந்தாத மொழிகள் என்றும் கால்டுவெல் பாகுபாடு செய்துள்ளார். அதன்படி தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு ஆகிய ஐந்து மொழிகள் திருந்திய மொழிகள் என்றும் தோடா, கோண்டி, கூயி, கோத்தா என்ற நான்கு மொழிகள் திருந்தாத மொழிகள் என்றும் 1856 இல் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1875 இல் வெளியிட்ட தமது நூலின் மறுபதிப்பில், கொடகு என்ற திருந்திய மொழியையும், ராஜ்மகால், ஓரொவன் ஆகிய திருந்தாத மொழிகளையும் சேர்த்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1981ஆம் ஆண்டு குடிமதிப்பீட்டு மக்கள் தொகைக் கணக்குப்படி இந்தியாவில் ஏறக்குறைய இருபது கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் திராவிட மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். ஆனால் 1991 மக்கள் தொகைக் கணக்கில் திராவிட மொழி பேசுவோர் தொகை குறைந்திருக்கிறது. திராவிட மொழிகளுள் பழமையானது தமிழ் மொழி ஆகும். தமிழில் பழமையான இலக்கியங்கள் உள்ளன. இந்தியா முழுதும் தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். உலகெங்கும் தமிழர்கள் உள்ளனர்.

மலையாள மொழி தமிழுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. தமிழின் கிளைமொழி என்னும் அளவிற்கு ஒற்றுமைக் கூறுகள் மலையாளத்தில் உள்ளன. திராவிட மொழிகளுள் பெருவாரியான மக்கள் பேசும் மொழி தெலுங்கு மொழி ஆகும். வடுகு என்றும் தெலுங்கு மொழி அழைக்கப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளுள் மூன்றாவது இடம் வகிப்பது கன்னட மொழி ஆகும். கன்னட மொழி இலக்கியம் பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் உள்ளது. இந்தி, வங்காளி முதலான மொழிகளில் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கு உள்ளது. திராவிட மொழியின் செல்வாக்கால் வடமொழியில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. "வேத காலத்து வடமொழியில் மூலத் திராவிட மொழிக் கூறுகள் பல கலந்துள்ளன" என்கிறார் ரைஸ் டேவிஸ். வட இந்திய மொழிகளிலும் பல திராவிடச் சொற்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. அவற்றைச் சுதேசிச் சொற்கள் என்று வடமொழி இலக்கண நூலார்

கூறுவர். ஓரிய மொழியில் திராவிட மொழிச் செல்வாக்கு உள்ளது. திராவிட மொழிக் குடும்பம் ஒன்றே முழுமையான இந்திய நாட்டு மொழிக் குடும்பம் என்று கருதும்படி உள்ளது. திராவிட மொழிகளுக்கு என்று பல தனித்தன்மைகள் உள்ளன. இந்திய நாட்டில் பேசப்படும் மொழிகளனைத்தையும் நான்கு பெரும் பிரிவுகளில் அடக்கலாம். அவை, 1.இந்தோ – ஆரிய மொழிகள் 2.திபெத்திய – பர்மிய மொழிகள் 3. ஆஸ்டிரிக் மொழிகள் 4. திராவிட மொழிகள் ஆகும்.

1. திராவிட மொழிகள்

திராவிட மொழிகள்		
தென் திராவிட மொழிகள்	நடு திராவிட மொழிகள்	வட திராவிட மொழிகள்
தமிழ்	தெலுங்கு	குருக்
கன்னடம்	கோண்டி	மால்தோ
மலையாளம்	கோயா	பிராகுயி
குடகு	கூயி	
துளு	கூவி	
தோடா	கோலாமி, பர்ஜி	
கோத்தா	கதபா, கொண்டா, நாயக்கி,	
கொரகா	பெங்கோ, மண்டா	

தென் திராவிட மொழிகள் பேசக்கூடிய இடங்கள்

தமிழ்: தமிழ்மொழி இந்தியா, இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனிசியா, பிஜித்தீவு,

தென்னாப்பிரிக்கா, கயானா போன்ற நாடுகளில் பேசப்படுகிறது.

கன்னடம்: இம்மொழி மைசூரில் மட்டுமின்றி தமிழ்நாட்டில் கோயம்புத்தூர், சேலம் போன்ற பகுதிகளிலும் ஆந்திர மாநிலத்தில் அனந்தப்பூர், பெல்லாரி போன்ற பகுதிகளிலும் பேசப்படுகிறது.

மலையாளம்: இம்மொழி கேரள மாநிலத்திலும் இலட்சத்தீவிலும் பேசப்படுகிறது.

குடகு: மைசூர் மாநிலத்தில் குடகு மாவட்டத்தில் பேசப்படுகிறது. குடகு, கூர்க்கி, கோதகி போன்ற பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது.

துளு: மைசூர் மாநிலத்தில் மங்களுர் பகுதியில் பேசப்படுகிறது. கேரள மாநிலத்தில் காசர்கோட்டிலும் பேசப்படுகிறது இம்மொழி.

தோடாவும் கோத்தாவும்: தமிழ்நாட்டில் நீலகிரி மக்களால் பேசப்படுகின்ற மொழிகளாகும்.

கோத்தா ஒரு பழங்குடி இன மொழியாகும். கொரகா கர்நாடக மாநிலத்தைச் சார்ந்த தெற்குக் கனராவில் பேசப்படுகிறது.

நடுத்திராவிட மொழிகள்

தெலுங்கு: ஒரிசா முதல் சென்னை வரை பரந்து கிடக்கும் ஆந்திர மாநிலத்தில் பேசப்படுகிறது இம்மொழி. தென்னாப்பிரிக்காவிலும் பேசப்படுகிறது. இந்திக்கு அடுத்தபடியாக, அதிக மக்களால் பேசப்படுகிற மொழி இதுவாகும்.

கோண்டி: ஆந்திர பிரதேசம், மத்திய பிரதேசம், ஒரிசா, மஹாராஷ்டிரம் போன்ற நான்கு மாநிலங்களில் வழக்கில் உள்ளது.

கோயா: இம்மொழி ஒரிசா(கோரபுட்), ஆந்திர பிரதேசம்(வாரங்கல், கம்மம், மேற்கு, கிழக்கு கோதாவரி) மத்திய பிரதேசத்தில் (பஸ்தார் என்ற மாவட்டத்தில்) ஆகிய மாநிலங்களில் பேசப்படுகிறது.

கூயி: இது ஓரிசா மாநிலத்தில் பேசப்படுகின்றது. இம்மொழி பேசுவோர்களைக் கோந்த், அல்லது கந்த் மக்கள் என அழைப்பர்.

கூவி: இம்மொழி ஓரிசா, ஆந்திரபிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களில் பேசப்படுகிறது. கூயி மொழியோடு ஒட்டிய உறவுடையது.

கோலாமி: ஆந்திரம்(அதிலாத் மாவட்டம்), மத்தியபிரதேசம்(வார்தா மாவட்டம்) ஆகிய மாநிலங்களில் பேசப்படுகிறது.

பர்ஜி: இம்மொழி மத்தியபிரதேசத்தில் பஸ்தார் என்ற மாவட்டத்தில் பேசப்படுகிறது. இம்மொழி பேசும் மக்களைப் 'பர்ஜாஸ்' என அழைப்பர்.

கதபா: ஆந்திர பிரதேசம் ஸ்ரீகாகுளம் மாவட்டத்தில் சாலூர் தாலுக்காவில் பேசப்படுகிறது இம்மொழி. இம்மக்களைக் கொண்கொர் கதபா என்றும் ஓரிசாவில் இம்மொழி பேசும் மக்களை ஒல்லாரி என்றும் அழைப்பர்.

கொண்டா: இம்மொழி ஆந்திர பிரதேசத்தைச் சார்ந்த விசாகப்பட்டினம், ஸ்ரீகாகுளம் ஆகிய மாவட்டங்களில் பேசப்படுகிறது. இம்மக்களைக் கொண்ட தொரா என்றும் கூயி மக்கள் என்றும் அழைப்பர்.

நாயக்கி: மஹாராஷ்டிராவைச் சார்ந்த சந்தா பகுதிலும் பெரார் பகுதிலும் பேசப்படுகிறது. இவர்களைத் 'தடுவெ கோண்ட' என்று அழைப்பர்

பெங்கோ: ஓரிசாவில் கோரபுட் மாவட்டத்தில் இம்மொழி பேசப்படுகிறது. இம்மொழி பேசுவோர்களைப் 'பெங்கோ' என்றும் 'ஜானி' என்றும் அழைப்பர்.

மண்டா: ஓரிசாவில் கோரபுட் மாவட்டத்தில் வாழும் பழங்குடி இன மக்களால் இம்மொழி பேசப்படுகிறது.

வட திராவிட மொழிகள் பேசப்படும் இடங்கள்

குரூக்: இம்மொழி பீஹார், மத்திய பிரதேசம், ஒரிசா ஆகிய மாநிலங்களில் பேசப்படுகிறது.

இம்மொழி 'ஒரொவொன்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

மால்தோ: இம்மொழி மேற்கு வங்காளத்தில் இராஜ்மஹால் என்ற குன்றுப் பகுதிகளிலும்

பீஹாரில் சந்தால் பர்ஹணா ஆகிய பகுதிகளிலும் பேசப்படுகிறது. இம்மொழி

இராஜ்மஹால் என அழைக்கப்படுகிறது.

பிராகுயி: பாகிஸ்தானில் உள்ள பலுச்சிஸ்தான் பகுதியில் இம்மொழி பேசப்படுகிறது.

2.திராவிடம்

தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளைத் தமிலியன், தமிழுக் என

அழைத்தனர். கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டில் குமாரிலபட்டர் ஆந்திர திராவிட பாஷா என்று

அழைத்தார். திராவிட என்ற சொல் தான் தமிழ் என்றானது என்று ஒரு திறத்தாரும்

(கால்டுவெல்) தமிழ் என்ற சொல்லில் இருந்துதான் திராவிடம் என்ற சொல் உருவானது

என்று ஒரு திறத்தாரும்(A.L.பாஷம்) கூறுகின்றனர்.

திராவிட மொழிகளின் அமைப்பு

திராவிட மொழிகள் ஒட்டுநிலை மொழிகளாகும். (Agglutinative Languages)

மொழியில் பொருள் உடையதாக அமைந்த மிகச் சிறிய ஒரு கூறு உருபன் ஆகும்.

இதனுடன் ஒட்டுகள் சேரும். ஒட்டும் உருபன்கள், ஒட்டு உருபன்கள் எனப்படும்.

சான்று : செய்தான் - இச்சொல்லில் செய்+த்+ஆன் - என்று உருபன்கள் ஒட்டி நின்று

'செய்தான்' என்ற சொல் உருவாகிறது. அன், ஆன் முதலியன திணை, பால் உணர்த்தச்

சேருவன. வி, பி முதலியன பிறவினை உணர்த்தச் சேருவன. கிறு, கின்று, ஆநின்று

முதலியன காலம் உணர்த்தச் சேருவன. இவை சேரும் போது அடிச்சொல் சிதையாது. வேறுபடாது இருப்பது திராவிடமொழி இயல்பு ஆகும். உயிர் நீளல் அல்லது குறுகல் என்ற அளவில் சிறிதளவு வேறுபாடு மட்டுமே ஏற்படும். ஆனால் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் அடிச்சொல்லுடன் பிற உறுப்புகள் சேரும் போது, அடிச்சொல்லும், சேர்ந்த சொல்லும் இவை இவை எனத் தனித்தனியே பிரித்துக் காண முடிவதில்லை. அவை சிதைந்து கலந்து பிரிக்க முடியாதனவாக மாறியுள்ளன. எனவே திராவிட மொழிகள் ஒட்டுமொழிகள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

பேச்சு வழக்கில் அதிகம் பயன்படும் பொருட்களைக் குறிப்பவை அடிப்படைச் சொற்கள் (Basic Vocabularies) ஆகும். அவை மொழிக்கு மொழி மாறுபடுகின்றன. எனினும் திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் அடிப்படைச் சொற்கள் பொதுவாக, மாறாமல் ஒன்று போலவே அமைகின்றன.

சான்று:

தமிழ்	- கண்
கன்னடம், மலையாளம்	- கண்ணு
தோடா	- கொண்
கொடகு	- கன்னு
தெலுங்கு	- கன்னு
பர்ஜி	- கெண்
குருக்	- ஃகன்

எண்களைக் குறிப்பன எண்ணுப் பெயர்கள். இவை ஏறத்தாழ திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் ஒன்று போலவே அமைந்துள்ளன. சான்று:

தமிழ்	- மூன்று
-------	----------

மலையாளம் - மூணு

கன்னடம் - மூறு

தெலுங்கு - மூடு.

எண்ணுப் பெயர்கள்:

ஒன்று முதல் பத்து வரையான எண்கள் பல்வேறு திராவிட மொழிகளில் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன.

எண்	தமிழ்	தெலுங்கு	கன்னடம்	துளு	மலையாளம்	குருக்	கோலமி	பிராகுயி	மூலத் திராவிடம்
1	ஒன்று	ஒக்கட்டி	ஒந்து	onji	onnu ஒந்நு	oṇṭa	okkod	asiṭ	*oru(1)
2	இரண்டு	ரெண்டு	எரடு	raṇḍu	randu ரண்டு	indij	irāṭ	irāṭ	*iru(2)
3	மூன்று	மூடு	மூரு	mūji	mūnnu மூந்நு	mūnd	mūndij	musiṭ	*muC
4	நான்கு	நாலுகு	நாலக்கு	nālu	nālu நாலு	nākh	nālij	čār (II)	*nāl
5	ஐந்து	ஐது	ஐது	ainu	añcu அண்சு	panc ē (II)	ayd(3)	panč (II)	*cayN
6	ஆறு	ஆறு	ஆறு	āji	āru ஆறு	soyyē (II)	ār(3)	šaš (II)	*caru
7	ஏழு	ஏடு	ēlu	ēlu	ēzhu ஏழு	sattē (II)	ēḍ(3)	haft (II)	*ežu

8	எட்டு	எணிமிதி	எண்ட்டு	ēṇma	ettu எட்டு	aṭṭhē (II)	enumad ī (3)	hašt (II)	*ettu
9	ஒன்பது	தொம்மிதி	ஒம்பத்து	ormb a	onbatu ஒம்பது	naiṇ yē (II)	tomdī (3)	nōh (II)	*to!
10	பத்து	பதி	ஹத்து	pattu	pathu பத்து	dass ē (II)	padī (3)	dah (II)	

3. திராவிட நாகரிகம்

ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்குள் நுழைவதற்கு முன், இந்தியா முழுவதும் திராவிட மொழிகளே வழங்கி வந்துள்ளன. ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ முதலிய சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கு நகரங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களும் பிற சான்றுகளும் அக்காலத்தில் வழங்கிய திராவிட மொழிக்கானவையே என்பது ஆய்வறிஞர்களின் கருத்து. ஆனால், பல ஆய்வாளர்கள் அக்கருத்தை மறுத்தும் வருகிறார்கள். ஜான் மார்ஷல் செய்த பெரும் பணியி விளைவாக இந்திய நாகரிகம் எகிப்திய, மெசபடோமிய நாகரிகங்களை விடவும் சிறந்த, பழைமையான நாகரிகம் என்று நிறுவினார்.

திராவிட மொழிகளின் பழைமை

இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து சொற்களைக் கடனாகப் பெற்றுள்ளன என்றும் சமஸ்கிருதம் உயர்ந்த மொழி என்றும் சிலர் அறிஞர்கள் கருதினர். அவ்வாறு அவர்கள் கருதியதற்குக் காரணம் மொழியியல் அறிவும் புதைப்பொருள் ஆராய்ச்சித் திறனும் வளராமையே காரணமாகும். கடன் கொடுக்கும் மொழி உயர்ந்த மொழி என்பது தவறான புரிதலாகும். சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ள நாமடி

ஒலிகள் திராவிட மொழிகளிலிருந்து வந்தவை என்கின்றனர் பாட், ஸ்டென்கனோவ் போன்ற மொழியியல் அறிஞர்கள். திராவிட மொழியில் உள்ள 20க்கும் மேற்பட்ட இடப்பெயர்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ளன என்கிறார் கால்டுவெல். குண்டர்ட், கிட்டல் போன்ற அறிஞர்களும் சமஸ்கிருதத்தில் திராவிட மொழிச் சொற்கள் உள்ளன என்று கூறுகின்றனர். குறிப்பாகக் கிட்டல் 400 க்கும் அதிகமான திராவிட மொழிச் சொற்கள் சமஸ்கிருதத்தில் கலந்துள்ளன என்கிறார். இவரைத் தொடர்ந்து, ஸ்டென்கனோவ் சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள திராவிடச் சொற்களையும் திராவிட மொழிகளில் உள்ள பின்னருடிகள் அமைப்பு மராத்தி, பிஹாரி போன்ற மொழிகளில் இடம்பெற்றிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். வினையெச்சங்களைப் பயன்படுத்தி வாக்கியங்களை இணைத்தல், வினையாலணையும் பெயர்களைப் பயன்படுத்துதல், வாக்கியங்களில் சொற்களின் வரிசைமுறை போன்ற பல நிலைகளில் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கு உள்ளது என்கின்றனர் சாட்டர்ஜி, எமினோ போன்ற அறிஞர்கள். பர்ரோ ரிக் வேதத்திலும் திராவிட மொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளன என்கின்றார்.

திராவிட மொழிகளில் ஆரிய மொழிகளின் செல்வாக்கு

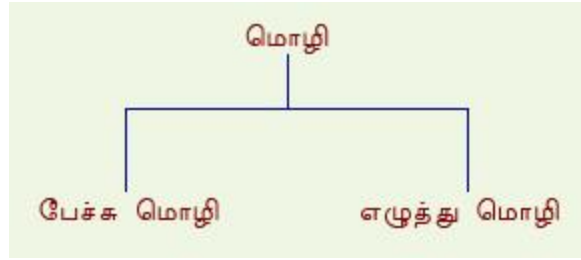
'தமிழ்' என்ற சொல்லில் இருந்து 'திராவிடா' என்ற சொல் பிறந்தது என்பது ஹீராஸ் பாதிரியாரின் கருத்தாகும். இச்சொல்லைத், தமிழ் - தமிழா - தமிழா - டிரமிலா - டிரியா - திராவிடா - திராவிடர் என்று விளக்குகிறார். பிரான்சிஸ் எல்லிஸ் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய ஒரே இனம் என்பார். ஹோக்கன், மாக்ஸ்முல்லர் ஆகியோர் திராவிட மொழிகள் ஆரிய மொழிகளிலிருந்து வேறுபட்டவை என்பர். கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண நூலில் திராவிடமொழிகள் ஆரிய மொழிகளில்

இருந்து வேறுபட்டவை என்பதையும் சமஸ்கிருதத்திற்குள்ளும் திராவிட மொழிகள் செல்வாக்கு செலுத்தியுள்ளதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மொழி வகைப்பாடு (Classification)

மொழி மக்களின் அடையாளம். ஓர் இனத்தவரைக் குறிக்கும் குறியீடு. மனிதரை இணைக்கும் உறவுச் சங்கிலி. மொழிக்கும் வளர்ச்சி உண்டு. மாற்றம் உண்டு. புறக்கணிப்பிற்கு ஆளான நிலையும் உண்டு. அது போல மொழிகளுக்கிடையே உறவும் உண்டு, கடன் தருதலும், கடன் பெறுதலும் உண்டு. மொழிகளுக்கு இடையே காணும் பொதுக் கூறுகளைக் கொண்டு மொழிகளைப் பல்வேறு வகைகளாக வகைப்படுத்தலாம். அவ்வகைப்பாடுகளைக் காண்போம்.

மொழி : பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி

மொழியைப் பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி என்று வகைப்படுத்தலாம்.

பேச்சு மொழி

நாக்கு, பல், அண்ணம், உதடு, உள்நாக்கு, காற்றுக் குழல், குரல்வளை, தொண்டை என்று உடம்பில் பல உறுப்புகள் உள்ளன. இவை 'ஒலி உறுப்புகள்' ஆகும். இவற்றைப் பயன்படுத்தி மனிதர்கள் ஒலி எழுப்பலாம். பொருள் தரும் ஒலிகளை, 'பேச்சு' என்கிறோம். பொருள் அற்ற ஒலிகளை 'வெற்றொலி' என்கிறோம். மொழியின் உயிர்நாடி பேச்சுதான். பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் தமிழ் எழுத்துகளை ஒலிக்க ஆகும் கால அளவைத் துல்லியமாகக் கணக்கிட்டுள்ளனர். 'மாத்திரை' என்பது ஒலியின் கால அளவு. ஒரு மாத்திரை என்பது இயல்பாகக் கண் இமைக்கும் நேரம், கை நொடிக்கும் நேரம் ஆகும். குறிவை உச்சரிக்கும் கால அளவு - ஒரு மாத்திரை. நெடிவை உச்சரிக்கும் கால அளவு - இரு மாத்திரை. முதலில்

பேச்சு மொழிதான் தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஒருவர் பேசுவதை ஒலிநாடாவில் பதிவு செய்ய இன்று முடிகிறது. தொலைபேசி வழி ஒரு நாட்டில் இருப்பவர் இன்னொரு நாட்டில் இருப்பவரோடு பேச முடிகிறது. ஆனால் சங்க காலத்தில் மக்கள் பேசிய தமிழ் எப்படி இருந்தது? பக்தி இலக்கியப் பாசுரங்களை ஓதிய தமிழர்கள் இடைக்காலத்தில் பேசிய தமிழ் எப்படி இருந்தது? இச் செய்திகளை அறிந்து கொள்ள நமக்கு வாய்ப்பு இல்லை.

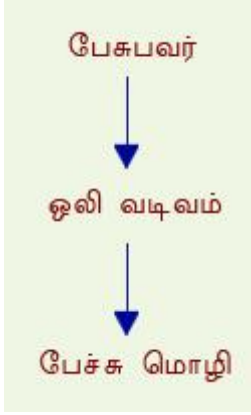
வழக்கு மொழி - வழக்கொழிந்த மொழி

பேச்சு மொழியை மேற்கண்டவாறு பகுக்க முடியும். வழக்கு மொழி என்பது இன்றும் மக்களால் பேசப்படும் மொழி. வழக்கொழிந்த மொழி என்பது இன்று மக்களிடையே பேசப்படாத மொழி. அது, முன்னொரு காலத்தில் பேசப்பட்டிருக்கும். ஏதோ காரணத்தால் பேசுவது தடைப்பட்டிருக்கும். வடமொழி எனப்படும் சமஸ்கிருதம் மக்களிடையே பேசப்படும் மொழியாக இன்று இல்லை. பேச்சு வழக்கொழிந்த மொழிக்கு வடமொழியைச் சான்றாகச் சொல்வார்கள்.

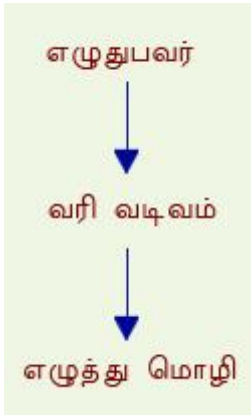
எழுத்து மொழி

மொழிக்கு நாம் தந்த வரிவடிவமே எழுத்து மொழி ஆகும். எழுத்து என்பது ஒலியை எழுதிக் காட்டும் குறியீடுதான். இந்த ஒலிக்கு இது குறியீடு என்று தெளிவாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கும். உலக மொழிகளில் எழுத்து மொழி வடிவம் பெறாமல், பேச்சு மொழியாகவே விளங்கும் மொழிகள் பல உள்ளன. எழுத்து மொழியை இலக்கிய மொழி என்றும் குறிப்பர். தமிழ் ஓர் எழுத்து மொழி. பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய இலக்கியங்கள் தமிழில் உண்டு. அவை எழுதப்பட்டதால்தான் இன்றளவும் பாதுகாப்பாக உள்ளன. இலக்கியச் செழுமை, தமிழுக்கு **உயர்தனிச் செம்மொழி** என்ற சிறப்பைப் பெற்றுத் தந்துள்ளது. எழுதும் போது எந்தெந்த விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்; எப்படி அமைந்தால் ஏற்றுக் கொள்ளலாம்; எப்படி அமையக் கூடாது என்பவற்றை அறிவுறுத்தும் இலக்கண நூல்கள் தமிழில் உள்ளன. **தொல்காப்பியம்** என்பது ஒரு தலைசிறந்த இலக்கண நூல். தொல்காப்பியப் பாயிரம் பேச்சுத் தமிழை வழக்கு என்று

குறிப்பிடுகிறது. எப்படி எழுத வேண்டும் என்று தொல்காப்பியம் எழுத்து மொழியைக் கற்றுத் தருகிறது.

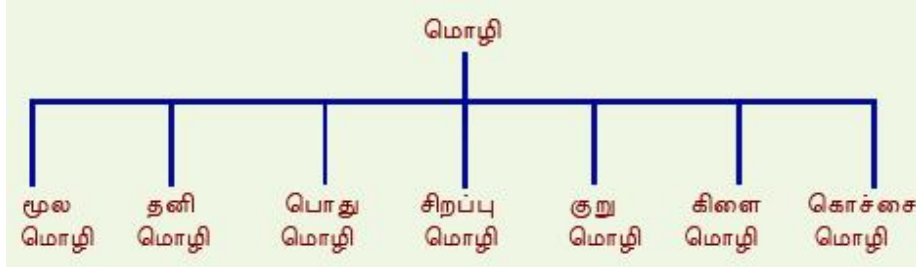

பேசுபவர் மொழியின் ஒலி வடிவத்தைக் கையாள்கிறார். பேச்சு மொழி பிறக்கிறது. அதுபோலவே,

எழுதுபவர் மொழியின் வரி வடிவத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். எழுத்து மொழி உருவாகிறது. ஒரு மொழியைப் பிழையின்றிப் பேசவும், தவறின்றி எழுதவும் 'மொழி அறிவு' தேவை. இம்மொழியறிவுடன் கற்பனை வளம், படைப்பாற்றல் இணையும்போது இலக்கியம் பிறக்கிறது.

மொழி வகைகள் (Types of Languages)

மொழியின் இயல்பு, பயன்பாடு, தன்மை, பயன்படுத்துபவரது தகுதி, பயன்படுத்துபவரது எண்ணிக்கை, பயன்படுத்துபவரது மதிப்பு, வாழும் இடம் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் மொழியைக் கீழ்க்காணுமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

மூல மொழியும் தனி மொழியும்

ஒரு மொழியிலிருந்து பல மொழிகள் கிளைப்பதற்கு வாய்ப்புகள் உள்ளன. அவ்வாறு அடிப்படையாக அமையும் மொழியை **மூல மொழி** என்று குறிப்பிடுவார்கள். தனி மனிதர் பேசும் மொழியைத் **தனி மொழி** என்பார்கள். ஒரே மொழியைப் பலரும் பயன்படுத்தினாலும், அவரவர்களுடைய பின்புலம், சூழ்நிலை காரணமாக ஒவ்வொருவரின் பேச்சிலும் எழுத்திலும் ஒரு தனித்தன்மை ஏற்படும். இதையே தனி மொழி என்று சொல்லுகிறோம்.

மூல மொழி

அடிப்படை மொழி என்றும், முன்னை மொழி என்றும் தொன்மை மொழி என்றும் **மூல மொழி** வழங்கப்படுகிறது. ஒரு மொழி அடிப்படையாக அமைய, அதிலிருந்து பல மொழிகள் உருவாகலாம். அந்த நிலையில் அடிப்படையாக இருந்த மொழியை **மூல மொழி** என்று சொல்வர். தமிழ் ஒரு மூல மொழி. ஏனென்றால் தமிழின் சொற்களில் பெரும்பாலானவை வேர்ச்சொற்கள். இவற்றிலிருந்துதான் எண்ணற்ற சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. திராவிட மொழிகளில் உள்ள சொற்களின் வேர்ச்சொற்களை ஆய்ந்து பார்த்தால் அவை தமிழ் வேர்ச்சொற்களாகவே உள்ளன.

எனவே, 'முன்னைத் திராவிடம்', 'மூலத் திராவிடம்', 'தொல் திராவிடம்' என்றெல்லாம் கூறுவது தமிழுக்கு வெகுவாகப் பொருந்தும் என்பார் தேவநேயப் பாவாணர்.

தனி மொழி

தனி மொழி என்பது 'தனியாள் பேசும் மொழி' (Idiolect) என்பர். தமிழ் என்பது ஒரு மொழி. அதைத் தமிழகத்தில் இருக்கும் தமிழாசிரியராகிய நான் பேசுகிறேன். எழுதுகிறேன். அதே தமிழை வேற்றுமண்ணில் வசிக்கும் தமிழராகிய நீங்கள் பேசுகிறீர்கள்; எழுதுகிறீர்கள். அதே தமிழை வேற்று மொழி பேசும் வெளிநாட்டு மாணவர்களாகிய நீங்கள் பேசுகிறீர்கள்; எழுதுகிறீர்கள். தமிழ் ஒரே மொழிதான். ஆனால் அதைப் பேசுகின்ற, எழுதுகின்ற நானும், நீங்களும் வெவ்வேறு பின்புலத்தைக் கொண்டவர்கள். அதற்கேற்ப, நம் ஒவ்வொருவர் தமிழும் வெவ்வேறாக அமைகிறது அல்லவா? இதையே 'தனி மொழி' என்பர். வேறுபாடுகள் இடம்பெறலாம். இருந்தபோதிலும் நான் பேசுவதை நீங்களும், நீங்கள் பேசுவதை நானும் புரிந்து கொள்ள முடியும். எழுதுவதைப் படிக்க முடியும். அதில் சிக்கல் இருக்காது. தனி மொழியின் சிறப்பு இதுவாகும்.

செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ்

பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்கள் தமிழைச் செந்தமிழ் என்றும், கொடுத்தமிழ் என்றும் பாகுபாடு செய்திருப்பது தனி மொழியாய் அமைகின்ற வேறுபாடுகளை வைத்துத்தான். இடத்திற்கு இடம் வேறுபட்ட பொருளில் வழங்கும் சொற்களைத் தமிழ் இலக்கணம் திசைச் சொற்கள் என்று குறிக்கிறது. இவ்வாறு சொற்களில் மட்டும் அன்றிப் பேசும் முறை, சொல்லைக் கையாளும் வகை, வாக்கிய அமைப்பு, ஒலிக்கும் முறை போன்றவற்றால் எழும் எல்லா வேறுபாடுகளையும் உள்ளடக்கியது 'தனி மொழி'.

பொதுமொழியும் சிறப்பு மொழியும்

நில அமைப்பு, அரசியல் முதலிய காரணங்களினால் இரண்டு மொழிகள் ஒரே இடத்தில் வழக்கில் இருக்கலாம். நாளடைவில் இரண்டு மொழிகளிலிருந்தும் சில கூறுகள்

இணைந்து ஒரு புது மொழி உருவாகலாம். அந்தப் புது மொழி, இரண்டு மொழிப் பிரிவினருக்கும் புரியக் கூடியதாகவும், இருவருக்கும் பொதுவானதாகவும் அமையும். அப்படி அமைவதைப் பொது மொழி என்று கூறுவார்கள்.

ஒரே மொழியைப் பேசுகிறவர்களும் கூட, அவரவர்கள் சார்ந்திருக்கும் துறை அல்லது தொழில் காரணமாகச் சில சிறப்புக் கூறுகளைத் தம் பேச்சில் வழங்குவர். தமிழிலேயே பேசினாலும் எழுதினாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட துறைக்குரிய செய்திகளைக் கொண்டிருக்கும். எனவே, அது மற்றவர்களுக்கு விளங்காது. அவ்வாறு, துறை அல்லது தொழில் சார்ந்த மொழியைச் சிறப்பு மொழி என்று குறிப்பிடுவோம்.

பொது மொழி - ஒரு விளக்கம்

மொழிகளில் கலப்பு ஏற்பட்டுப் பொதுவான ஒரு புது மொழி தோன்றுவதுண்டு. இந்தப் பொது மொழி என்பது, மொழியின் ஒற்றுமைக் கூறுகளைக் கொண்டு பொதுவானதாக அமைவது ஆகும். ஆப்பிரிக்காவில், பிரெஞ்சு மொழியும் ஆப்பிரிக்க மொழியும் கலந்த 'பிட்கின் மொழிகள்' பல பேசப்படுகின்றன. இவற்றைப் பொதுமொழிக்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம்.

சிறப்பு மொழி - ஒரு விளக்கம்

ஒருவர் ஒரு மொழியைக் கற்பது வேறு. அந்த மொழியில் உள்ள சிறப்பான துறைகளைக் கற்பது வேறு. என்னால் தமிழில் எழுதமுடியும். பேசமுடியும். படிக்க முடியும். புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பவருக்குத் தொல்காப்பியம் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போகலாம். காரணம் தமிழுக்குரிய நுண்மையான இலக்கண விதிமுறைகள் தொல்காப்பியத்தில் தரப்பட்டுள்ளன. தமிழில் ஆழ்ந்த புலமை உள்ளவருக்கு உரிய 'சிறப்பான நூல்' அது. வணிகர், மருத்துவர், அறிவியலாளர், தகவல் தொழில் நுட்பத் திறனாளர் தத்தம் துறைகளில் எழுதுவதும், பேசுவதும் அத்துறைசார் சிறப்புக் கூறுகளை மிகுதியும் பெற்றிருக்கும். அதனைச் 'சிறப்பு மொழி' எனலாம். துறை சார்ந்த உரைகளில்,

நூல்களில் மொழியின் பொதுக் கூறுகள் குறைவு. சிறப்புக் கூறுகள் அதிகம். அவ்வகையில் அம்மொழியைச் சிறப்பு மொழி என்று குறிப்பிடுவர்.

குறுமொழியும் கொச்சை மொழியும்

குறைவான எண்ணிக்கையில் உள்ள கூட்டத்தினர், தமக்குள்ளே கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்காக, ஒருமொழியை உருவாக்கிக் கொள்வதுண்டு. இதன் நோக்கமே, தங்களுக்குள்ளேயே பேசிக் கொள்ளவும், மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கவும் முயல்வதுதான். இது, குறுமொழி எனப் பெயர் பெறும்.

செம்மை இல்லாத, திருத்தமுறாத மொழி வடிவம் கொச்சை மொழி, இது எந்த இலக்கணத்துக்கும் வரையறைக்கும் உட்படாததாகும்.

குறுமொழி - ஒரு விளக்கம்

மிகச் சிறிய எண்ணிக்கையினர் தங்கள் குழுவினரோடு பேசிக் கொள்ளவும், எழுதவும் உருவாக்கிக் கொள்ளும் செயற்கையான மொழியே குறுமொழி ஆகும். குறுமொழி எல்லாருக்கும் புரிவதில்லை. அக்குழுவினருக்கு மட்டுமே புரியும். எல்லாராலும் பயன்படுத்தப் படுவதில்லை. குறிப்பிட்ட குழுவினரால் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும். குறுமொழியின் தோற்றம் எதிர் பாராமல் அமையும். மற்றவர்களிடமிருந்து தங்களை வேறுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், தாம் பேசுவது வெளியாருக்குப் புரிந்துவிடக் கூடாது என்றும் தங்களுக்கு வசதி கருதிக் குறுமொழியை உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். குறுமொழி பலகாலம் நீடித்து வாழ முடியாது. பேசுவோர் வட்டம் காலப் போக்கில் குறுகி மறைந்துவிடலாம். ஒரு குழுவினர் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வதற்குப் பயன்படுத்தும் மொழியைத் தமிழ், குழுஉக்குறி என்று குறிப்பிடுகிறது. இது குறுமொழியைச் சேர்ந்தது. வணிகர்கள் வியாபார இரகசியங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிக் குறுமொழியைத் தங்களுக்குள் கையாள்கின்றனர்.

கொச்சை மொழி - ஒரு விளக்கம்

கொச்சை மொழி என்பது திருந்தாத மொழி. விதிமுறைகள், சட்டதிட்டங்கள், கட்டுப்பாடுகள், தளைகள் எதிலும் சிக்காத தன்னியல்பான மொழி இது, கொச்சை மொழி என்பது இழிந்தது; வசைச் சொற்கள் இடம்பெறுவது என்பர். எந்த மொழியில்தான் வசைச் சொற்கள் இல்லை? ஒரு மொழியின் வசைச் சொற்களை ஆராயும்போது அம்மொழி பேசுவோரது பண்பாட்டு, நாகரிக வரலாற்றையும் அறிந்து கொள்ள முடியும். கட்டமைப்புடன், செறிவாக இருக்கும் இலக்கியச் செழுமை மிக்க திருந்திய மொழியைச் செவ்விய மொழி என்பர். தமிழ் ஒரு செவ்விய மொழி ஆகும்.

கிளைமொழி

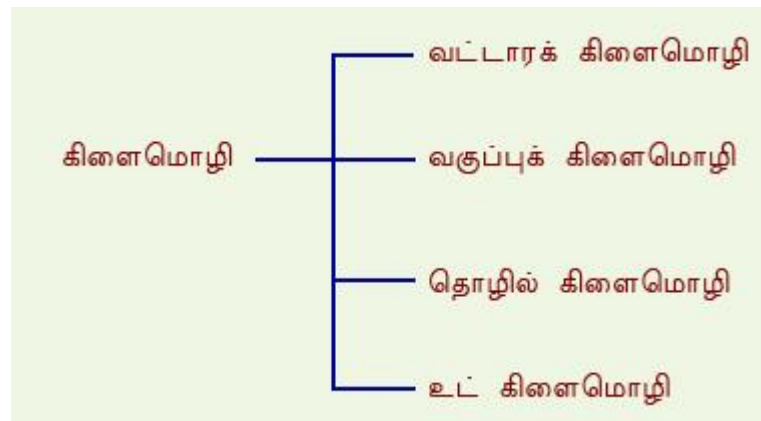
ஒரு மொழி பரந்துபட்ட நிலையில் வழக்கில் உள்ளபோது, நாட்டில் ஆங்காங்கேயும் எல்லையோரங்களிலும் அம்மொழியில் சிறு சிறு வேறுபாடுகள் உண்டாவது இயல்பு. இதற்குக் காரணம் வெவ்வேறாக அமையலாம். அப்படித் தோன்றும் உருமாற்றங்கள் பெருகி, இறுதியில் இம்மாற்றங்களைக் கொண்டே ஒருமொழி உருவாவதற்கு மிகுதியான வாய்ப்புகள் உண்டு. அவ்வாறு தோன்றும் மொழியைக் கிளைமொழி என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். ஒரு மொழி பேசுவோர் இடையே போக்குவரத்து தடைபடலாம். கூடிப் பேசும் வாய்ப்புக் குறையலாம். ஒரு பகுதியினர் பேசுவதற்கும் மற்றொரு பகுதியினர் பேசுவதற்கும் இடையே வேறுபாடுகள் தோன்றலாம். வேறுபாடுகள் மிகலாம். ஒரு மொழியில் தோன்றும் இத்தகைய வேறுபட்ட வகைகளை அம்மொழியின் 'கிளைமொழிகள்' என்று குறிப்பிட வேண்டும். கிளைமொழி தோன்றக் காரணங்களாவன: கடல், பேராறு, மலைத்தொடர் போன்ற இயற்கை அமைப்புகள் ஒரு நாட்டைப் பிரிக்கும்போது, ஒரு மொழியிலிருந்து கிளைமொழி தோன்றக்கூடும். தமிழிலிருந்து மலையாளம் கிளைமொழியாகத் தோன்றவும்,

நாளடைவில் தனிமொழியாக உருப்பெறவும் குறுக்கே அமைந்த மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை காரணம் எனலாம். கிராமம், நகரம் என்று இடம்பெயர்ந்து வாழும்போது கிராமத்தில் வாழ்பவர் பேசும் மொழியும், நகரத்திற்கு இடம் பெயர்ந்து வந்த அதே குடும்பத்தினர் பேசும் மொழியும் வேறுபடுவதுண்டு. ஒரே ஊரில் வாழும் இருவேறு சமயத்தினர் பேசும் மொழியில் வேறுபாடு வருவதுண்டு. இசுலாமியர் அரபு, உருதுச் சொற்கள் கலந்து தமிழ் பேசுவதைக் கூறலாம். ஒரே இடத்தில் வாழ்பவரது மொழிநடை சமூகப் பிரிவு காரணமாக, கல்வியறிவின் காரணமாக வேறுபடுவதுண்டு. மக்கள் கலந்து பழக இன்றைய போக்குவரத்து வசதிகள், தகவல் தொழில்நுட்ப வாய்ப்புகள் உதவுகின்றன. தொலைக்காட்சி, வானொலி, நாளிதழ்கள், இதழ்கள் முதலியவை பொதுத்தமிழ் உருவாக உதவுகின்றன.

இலக்கியக் கிளைமொழி

கிளைமொழியைக் கூடப் பல்வேறு வகைகளாகப் பகுக்கலாம். செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்று இலக்கண உரையாசிரியர்கள் கூறுவது கிளை மொழிகளைத்தான் என்பர். செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தில் பேசுவது கொடுந்தமிழ்; எல்லை கூறப்பட்ட தமிழ்ப் பகுதிக்குள் பேசப்படுவது செந்தமிழ் என்று கூறுவர். சங்கத் தமிழ், இடைக்காலத் தமிழ், இக்காலத் தமிழ் என்று இலக்கியங்களின் அடிப்படையில் கூறலாம்.

கிளைமொழியின் வகைகள்

வட்டாரக் கிளைமொழி

ஒரு பகுதியில் (மாவட்டம் போன்ற வட்டாரப் பிரிவுகள்) வாழும் மக்கள் பேசுவதற்கும், மற்றொரு பகுதியில் வாழ்பவர் பேசுவதற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளால் உண்டாகும் மொழி வட்டாரக் கிளைமொழி ஆகும். தமிழ்நாட்டில் கரிசல் காட்டுப் பகுதியில் வழங்கும் மொழியை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

வகுப்புக் கிளைமொழி

ஒரு சமயத்தினர் அல்லது சாதியினர் பேசுவதற்கும், அதே பகுதியில் வாழும் மற்றொரு சமயத்தினர் அல்லது சாதியினர் பேசுவதற்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் மிகுந்து உண்டாகும் மொழி 'வகுப்புக் கிளைமொழி' ஆகும்.

தொழில் கிளைமொழி

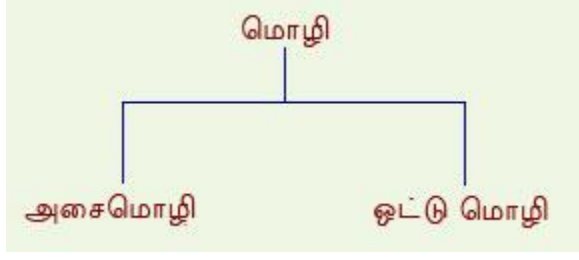
ஒரு தொழில் செய்வோரது பேச்சில் அவர்தம் தொழிலுக்கு மட்டுமே உரிய அரிய சொற்கள் மிகுந்து இருக்கும். இம்மிகுதியால் உண்டாகும் கிளைமொழி 'தொழில் கிளைமொழி' ஆகும். நூற்றுக்கணக்கான அரிய சொற்களை மீனவர் கையாள்கின்றனர். அது போலவே குயவர் பேச்சிலும் மிகுந்த சொற்கள் சிறப்புப் பொருள் தரும் கலைச்சொற்களாக உள்ளன.

உட்கிளைமொழி

ஒரே பிரிவினர் பேசும் மொழியில் கூட வேறுபாடுகள் இடம்பெறுவதுண்டு. அவ்வேறுபாடுகள் மிகுதியால் உண்டாகும் கிளைமொழி 'உட்கிளைமொழி' ஆகும்.

மொழி அமைப்பு

இதுவரை மொழிகளின் வகைகளைப் பார்த்தோம். இனி, மொழி அமைப்பைக் கொண்டு வகைப்படுத்துவது பற்றிப் பார்க்கலாம். ஒரு மொழியின் சொற்களைக் கொண்டு வகைப்படுத்துகிறோம். மொழியில் உள்ள சொற்கள் முக்கியமானவை. எழுத்துகளின் சேர்க்கை சொல் ஆகும். எழுத்தின் அடிப்படையாக அமைவது ஒலியன். எழுத்துகள் கூடிச் சொற்கள் அமையும் விதம் எல்லா மொழிகளிலும் காணக் கூடியதே. சொல் அமைப்பைக் கொண்டு

என்று மொழியை வகைப்படுத்தலாம்.

அசை மொழி

அசைமொழியில் சொற்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒட்டுவதில்லை. ஒவ்வொரு சொல்லும் தனித்தனியே நின்று தன் அளவில் பொருள் உணர்த்துவது அசைமொழி ஆகும். அசைமொழியில் சொல் ஒவ்வொன்றும் ஓர் அசைச் சொல்லாகவே இருக்கும். பெரும்பாலும் அடிச்சொல்லாகவே இருக்கும். ஒலிப்பு முறையில்தான் வேறுபாட்டைக் காட்டும்படி இருக்கும். ஒரு சொல்லை எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்ற நிலைகளில் உச்சரிக்கலாம். ஒவ்வொரு உச்சரிப்பின்போதும் பொருள் வேறுபடும். சீனமொழி, சயாமிய மொழி, பர்மீய மொழி, திபெத்திய மொழி ஆகியன அசைமொழிகளாகும். அசைமொழியில் சொற்களை, 'பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள்', 'வெறும் சொற்கள்' என்று வகைப்படுத்துவர்.

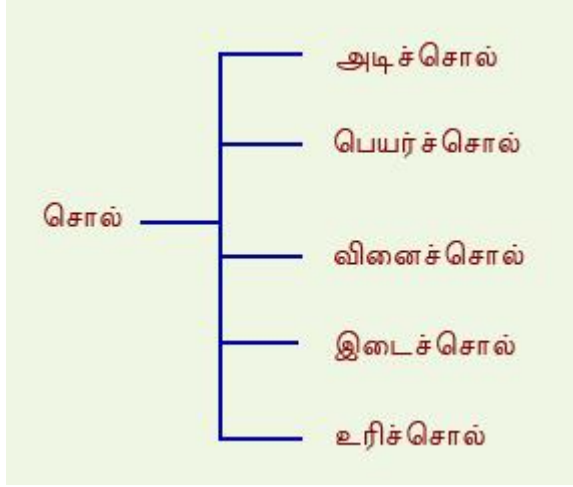

பொருள் உணர்த்தும் சொற்களுக்கும், வெறும் சொற்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை உணர்த்துவதே இலக்கணம் ஆகும். அசைமொழியில் சொல் இடத்துக்கேற்பப் பொருள் தரும்.

ஒட்டு மொழி

அடிச்சொல் இரண்டு சேரும் போது பல சொற்கள் இடையில் வரும். சொற்கள் பல ஒட்டி நிற்க, வாக்கியம் உருவாகிறது. அவ்வகை அமைப்புடையது ஒட்டுமொழி

எனலாம். தமிழ்மொழி, திராவிடமொழிகள், சித்திய மொழிகள் முதலியவை ஒட்டுமொழிகள் ஆகும். சொற்கள் அடுத்தடுத்து ஒட்டி வரிசையாக அமைவதன் மூலம் சொல் தொடர் உருவாகிறது. இதில் வரிசைக் கிரமம் உண்டு. நினைத்தபடி எல்லாம் ஒட்டுவதில்லை என்பது கவனிக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

சொல்லின் வேராக அமைவது அடிச்சொல். பெயரைக் குறிப்பது பெயர்ச்சொல். செயலைக் குறிப்பது வினைச்சொல். அடிச்சொல்லுக்கும், வினைச்சொல்லுக்கும், பெயர்ச் சொல்லுக்கும் தனிப்பட்ட அளவில் பொருள் உண்டு. இடையும் உரியும் தாமே தனித்து நின்று பொருள் தராது. பெயர்ச்சொல்லையோ, வினைச்சொல்லையோ சார்ந்துதான் இடைச்சொல் அமையும். தனியே வராது. இடைச்சொல் பெயர், வினையுடன் ஒட்டி வருவதால், 'ஒட்டுமொழி' என்று வழங்கப்படுகிறது.

(எ-டு)

கண்ணன் - பெயர்ச்சொல்

கண் + அன் → கண் = அடிச்சொல்; அன் = இடைச்சொல்

இங்கு 'அன்' என்ற இடைச்சொல் ஒட்டுமொழியாக வந்தது. தமிழில் ஒவ்வொரு சொல்லையும் இப்படிப் பகுத்துப் பார்த்தால் பல்வேறு ஒட்டுகள் இருந்தவை அறியலாம். ஓர் எழுத்து தனித்து நின்றும் பொருள் தரும்.

'ஆ !' - உணர்வு வெளிப்பாடு

'தீ' - நெருப்பு

ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட எழுத்துகள் தொடர்ந்து நின்றும் பொருள் தரும். ஒரு சொல்லைப் பகுக்க முடிந்தால் அதன் பெயர் பகுபதம். பகுக்க முடியாவிட்டால் அதன் பெயர் பகாப்பதம். ஓடி வந்தான்.

வந்து போனாள்.

ஓடி, வந்து என்பன இறந்த காலத்தைக் காட்டும் முற்றுப் பெறாத வினைச்சொற்கள்.

எனவே இவற்றை இறந்த கால வினையெச்சங்கள் என்பர். இங்ஙனம் ஒட்டுகள் அமைகின்றன. ஒட்டுகள் சொல்லில் அமையும் தன்மையை வைத்து, இவற்றை, வேர்ச்சொல்லின் முன்னால் ஒட்டுவதை முன் ஒட்டுச் சொல் என்றும், வேர்ச்சொல்லின் பின்னால் ஒட்டுவதைப் பின் ஒட்டுச்சொல் என்றும், இரண்டு வேர்ச்சொற்களுக்கு இடையில் ஒட்டுவதை உள் ஒட்டுச்சொல் என்றும் கூறுவர். ஒட்டு மொழிகளில் இத்தன்மையைக் காணலாம்.

தாய்மொழியும் அயல்மொழியும்

மொழிக்கும் அம்மொழி பேசும் மனிதர்க்கும் உறவுண்டு. தொடர்பு உண்டு. இதன் அடிப்படையில் மொழியை ஒருவரது தாய்மொழி என்றோ, வேற்றுமொழி என்றோ கூறுவதுண்டு.

'ஒருவர் குழந்தைப் பருவத்தில் இயல்பாகக் கற்கும் மொழி; சிந்திக்கவும், கருத்துகளைப் புலப்படுத்தவும் ஒருவர் இயல்பாகக் கையாளும் மொழியே தாய்மொழி'

என்று ஐக்கிய நாடுகளின் சபை 'தாய்மொழி'க்கு விளக்கம் தருகிறது. 'பெற்ற தாய் அவளது குழந்தைக்குக் கற்பிக்கும் மொழி தாய்மொழி' எனலாம். ஒருவர் எத்தனை மொழிகளை வேண்டுமானாலும் கற்றுக் கொள்ளலாம். பயன்படுத்தலாம். அவர் கற்கும் பிறமொழிகள் எல்லாம் அவரது தாய்மொழி ஆகாது. ஒருவருக்கு அவரது தாய்மொழி தவிரப் பிற எல்லாம் அயல் மொழிகளே ஆகும்.

உடல் மொழி, செயல் மொழி

மொழியால் மட்டும்தான் கருத்துகளைப் பரிமாற முடியும் என்பதில்லை. நமது உடலசைவுகள் மூலமும் உணர்த்த முடியும்.

- கண் சிவத்தல் - கோபத்தைப் புலப்படுத்தும்
- உடல் வியர்த்தல் - மனப்பதற்றத்தைப் புலப்படுத்தும்.

இவ்வாறு உடல் மூலம் உணர்த்துவது **உடல் மொழி (Body Language)** என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஒருவர் அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதன் பொருட்டுப் பல மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்வது அவசியமாகிறது. வேகமாகவும், தனக்கு எந்த அளவிற்குத் தேவையோ அந்த அளவிற்குரியதைத் தெளிவாகவும் கற்கலாம். அப்போது அம்மொழியறிவு செயல் மொழியறிவாக உள்ளது. **செயல் மொழி (Functional Language)** உரையாடலுக்கு மட்டும், எழுதுவதற்கு மட்டும் என்ற இரு போக்குகளைக் கொண்டது.

அலுவல் மொழி, ஆட்சி மொழி, இணைப்பு மொழி

தமிழகத்தில், 'தமிழ்' ஆட்சி மொழியாக உள்ளது. தமிழகத்தில் பெரும்பான்மையர் தமிழர். தமிழ் வழியே அரசின் செயல்பாடுகள் அமையும் வண்ணம் தமிழக அரசின் ஆட்சி மொழி தமிழாக உள்ளது. இந்தி மொழியை முதன்மை அலுவல் மொழியாகப் பயன்படுத்தும் இந்திய நடுவண் அரசும், மாநில மொழியைப் பயன்படுத்தும் மாநில அரசும் தங்களுக்கிடையே கருத்துப் பரிமாற்ற மொழியாக ஆங்கிலத்தையும் பயன்படுத்துகின்றன.

அவ்வகையில் தமிழகத்தில், தமிழ் - ஆட்சி மொழி, ஆங்கிலம் - இணைப்பு மொழி (Link Language) என்ற நிலை உள்ளது.

மொழி என்றால் என்ன? மொழியை எப்படி எல்லாம் வகைப்படுத்தலாம்? பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி, மூல மொழி, தனி மொழி, பொது மொழி, சிறப்பு மொழி, குறு மொழி, கிளைமொழி, கொச்சை மொழி என்றும்; அசை மொழி, ஒட்டு மொழி, உட்பிணைப்பு மொழி என்றும்; தாய்மொழி, அயல்மொழி என்றும்; தேசிய மொழி, ஆட்சிமொழி, இணைப்பு மொழி என்றும்; உடல் மொழி, செயல் மொழி என்றும் எந்தெந்த வகைகளில் எல்லாம் மொழியைப் பாகுபாடு செய்யலாம் என்பது குறித்து இப்பாடத்தின் மூலம் அறிந்து கொண்டோம்.

தமிழ் ஒலி அமைப்பு

மொழிக்கு அடிப்படை ஒலியாகும். ஒலியைத் தோற்றுவிப்பன நம் உடல் உறுப்புகளே. அவற்றைப் பேச்சுறுப்புகள் அல்லது ஒலி உறுப்புகள் என்று குறிப்பிடுவோம். உதடு, பல், அண்ணம், உள்நாக்கு, காற்றுக் குழல், குரல்வளை, தொண்டை போன்ற உறுப்புகள் ஒலியைத் தோற்றுவிக்கின்றன. 'இன்ன ஒலியுறுப்பு இன்ன முறையில் இயங்குவதால் இன்ன ஒலி பிறக்கிறது' என்று விளக்குவது ஒலியியலாகும். நுரையீரலில் இருந்து வெளிப்படும் காற்று ஒலி உறுப்புகளால் எவ்வகைத் தடையும் இன்றி வெளிவரும்போது உண்டாகும் ஒலி உயிரொலி எனப்படும். ஒலி உறுப்புகளால் தடுத்து வெளிப்படல், உரசுதல் போன்றவை நிகழ்ந்தால் அது மெய்யொலி எனப்படும். அவ்வகையில் தமிழில் பேச்சொலிகள் உயிரொலி, மெய்யொலி என்று இரண்டாக அமைந்துள்ளன. வெடிப்பொலி, உரசொலி, மூக்கொலி, அடைப்பொலி, மருங்கொலி, வருடொலி, அடியொலி, ஆடொலி என்றெல்லாம் மெய்யொலியில் பலவகை ஒலிகள்

சொல்லப்படுகின்றன. ஒலி, ஒலிப்பில்லா ஒலி, முணுமுணுப்பு ஒலி, கீச்சுக் குரல் ஒலி, கிசுகிசு ஒலி என்றெல்லாம் ஒலியின் தன்மையை வைத்துப் பொதுவாக வகைப்படுத்துவதும் உண்டு.

முதல் ஒலி - வகை ஒலி

ஒலி தன்னளவில் பொருள் இல்லாதது. எனினும் குறிப்புப் பொருள் உண்டு.

ஒவ்வொரு மொழிக்கும் அடிப்படை ஒலியாக இருப்பது முதல் ஒலி அல்லது அடிப்படை ஒலி ஆகும். அது பொருள் வேறுபாடு உணர்த்தும். பொருள் வேறுபாடு எதையும் உணர்த்தாமல் இடத்தால் மட்டும் வேறுபடும் ஒலிகள் வகையொலிகள் எனப்படும். ஒலிக்கு வடிவம் தரும்போது உருவானது எழுத்து. எழுத்து முதலொலியை ஒட்டியே அமையும். ஆகையால் ஒரு மொழியின் எழுத்துகளைக் கொண்டு மற்றொரு மொழியை எழுதும்போது தடங்கல் தோன்றுகிறது. இதைத் தவிர்க்க உலக ஒலி எழுத்து (International Phonetic Alphabet) என்ற முறை உருவாக்கப்பட்டது. பிறமொழிகளை எழுதும்போது உலக ஒலி எழுத்து முறையைப் பின்பற்றி எழுதும் முறை உலகெங்கும் பின்பற்றப்படுகிறது. தமிழர் ஒலிகளை அளவுக்கு உட்படுத்திப் பிரித்தனர். மாத்திரை என்பது ஒலிப்பு அளவைக் குறிக்கும். ஒலிக்கும் அளவு ஒன்று என்றாலும், ஒலிக்கும் முறை மனிதருக்கு மனிதர் வேறுபடுகிறது. ஒரு மனிதரது குரல் மற்றொரு மனிதரது குரலிலிருந்து வேறுபடுவதற்கு ஒலிப்பு முறை வேறுபாடும் ஒரு காரணமாகும். உச்சரிப்பைப் பயிற்றுவிக்கும் அகராதிகள் உள்ளன. பயிற்சி முறைகள் உள்ளன.

‘வியாழக் கிழமை ஏழைக் கிழவன் ஒருவன்

வாழைப் பழத்தோல் வழக்கி விழுந்தான்’

என்று சிறுவர்களைத் திரும்பச் திரும்பச் சொல்லச் செய்வதன் மூலம், தமிழுக்குரிய ‘ழகர’ ஒலியைக் கற்பிப்பது கிராமங்களில் உள்ள வழக்கம். வானொலி, தொலைக்காட்சி ஆகியவற்றில் செய்தி வாசிப்பவரது உச்சரிக்கும் திறன் சோதிக்கப்படுகிறது. ஒலிப்புத் தேர்வும் நடத்தப்படுகிறது.

‘ சித்திரமும் கைப்பழக்கம்

செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்’

என்பர். நாவை ஒலித்துப் பயன்படுத்துவதன் மூலமே செந்தமிழ்ப் பயிற்சி பெற முடியும் என்பது நம் முன்னோர் கருத்து.

அ, இ, உ, எ, ஓ என்னும் ஐந்து எழுத்துகள் குறுகி ஒலிக்கும்போது அவை குறில் எனப்படுகின்றன. அவற்றையே நீட்டி ஒலிப்பதால் நெடில் எனப்படுகின்றன. குறிலை ஒலித்தல் சற்றே அருமையாகவும், நெடிலை ஒலித்தல் எளிமையாகவும் இருப்பதால் இவற்றை முறையே, அரிய உயிர்கள் என்றும் எளிய உயிர்கள் என்றும் (tense vowels. lax vowels) கூறுவர். பிறக்கும் ஒலிகளை உறுப்புகளது அசைவு குறித்துப் பல வகைகளாகப் பகுப்பர். அது குறித்து நீங்கள் ‘ஒலியனியல்’ என்ற பாடத்தில் விளக்கமாகக் கற்பீர்கள். தமிழைப் பொதுவாக இயல் தமிழ், இசைத் தமிழ், நாடகத் தமிழ் என்று வகுப்பர். இயல் என்பது இலக்கியம், இசை என்பது ஒலிப்புடன் தொடர்புடையது. நாடகத் தமிழ் உரையாடலும், இசையும் இணைந்தது. ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட ஒலி - இசை ; ஒழுங்கு செய்யப்படாத ஒலி - ஓசை.

படித்தால் மனத்தில் பதிய மறுப்பவை எல்லாம் இசை கூட்டிப் பாடலாகப் பாடப்படும்போது, மனத்தில் பதிவது இயற்கை. ஒலியே இசையின் ஆதாரம் ஆகும்.

ஒலி அளவு

ஓர் எழுத்து பிறந்து, நின்று, முடியும் கால அளவு அதன் ஒலி அளவு (decibel)

ஆகும். தமிழ் ஒலிகளை,

- 1). ஒரு மாத்திரை ஒலிகள்
- 2). இரு மாத்திரை ஒலிகள்
- 3). ஒரு மாத்திரைக்கும் குறைந்த ஒலிகள்

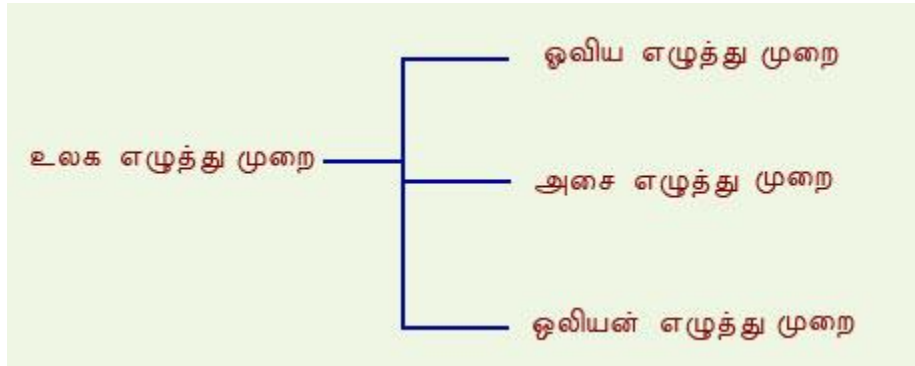
என்று வகைப்படுத்தலாம். இவற்றுள் குறில் ஒலிகள் ஒரு மாத்திரை அளவின, நெடில் ஒலிகள் இரண்டு மாத்திரை அளவின, மெய்யொலிகள், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் முதலியன ஒரு மாத்திரைக்கும் குறைந்து ஒலிப்பன. ஐ, ஔ என ஒலித்தால் இரண்டு மாத்திரை, 'அய், அவ்' என்று குறுகி ஒலித்தால், ஐகாரக் குறுக்கம், ஔகாரக் குறுக்கம் என்று பெயர்; மாத்திரை அளவு குறையும்.

தமிழ் எழுத்து முறை

எழுதப்படுவது எழுத்து, ஒலியைக் குறிக்கும் குறியீடு எழுத்து. முதன் முதலில் தோன்றிய எழுத்து உருவ எழுத்து. பார்த்த உருவத்தை மனிதன் மணற் பரப்பிலோ, மலைப் பாறையிலோ வரைந்தது உருவ எழுத்தின் தோற்றப் புள்ளி. பின்னர் அதிலிருந்து தனது மனக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும் வண்ணம் எழுதியது கருத்தெழுத்து. அதிலிருந்து மனக்கருத்தைச் சொல்ல முயன்று, எழுத முயன்று ஒலியெழுத்து உருவாகி இருக்க வேண்டும் என்பர்.

என்று படமிட்டுக் காட்டலாம். எழுத்துகளின் வடிவம் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இந்த ஒலியைத்தான் இந்த எழுத்துக் குறிக்கிறது என்று வரையறை செய்யப்பட்ட பின் இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். உலக மொழியில் உள்ள எழுத்து முறைகளை மூன்றாகப் பகுக்கலாம். அவை,

என்பன. ஒவ்வோர் எழுத்தும் ஒவ்வோர் ஒவியமாக அமைவது ஒவிய எழுத்து முறையின் தனியியல்பு ஆகும். இந்த எழுத்து முறை சீனம், ஜப்பானியம் முதலிய மொழிகளில் வழக்கில் உள்ளது. அசை எழுத்து முறையில் ஒவ்வோர் எழுத்தும் ஓர் உயிரையோ அல்லது ஓர் உயிர்மெய்யையோ குறிக்கும். இந்திய மொழிகளின் எழுத்து முறைகள் அசைஎழுத்து முறை ஆகும். ஒவிய எழுத்து ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. ஆனால் அசை எழுத்தோ நூற்றுக்

கணக்கில்தான் காணப்படுகின்றன. அசை எழுத்து உயிர், உயிர்மெய், மெய் என்னும் வகைகளைக் கொண்டிருக்கும். மெய் எழுத்துக்கு அசை இயல்பு இல்லை. ஆனால் உயிர் எழுத்தும், உயிர்மெய் எழுத்தும் அசை இயல்பைப் பெற்றுள்ளதால் பெரும்பான்மை கருதி இந்த எழுத்து முறை அசைஎழுத்து முறை என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஒலி வடிவ எழுத்துகளை மொழிநூலார் 'ஒலியன்' என்று அழைப்பர். தமிழில் 'க' என்பது வரிவடிவால் ஒன்று, ஆனால் ஒலி வடிவால் இரண்டு. ஆம்! இதில், 'க்' என்ற மெய்யும், 'அ' என்ற உயிரும் ஆக இரண்டு ஒலிஎழுத்துகள் இருக்கின்றன. தமிழில் உயிர் எழுத்துகள் மெய் எழுத்துகள், ('ஐகாரம், ஓகாரம் ஆகிய உயிர்எழுத்துகள் தவிர) அனைத்தும் ஒலியன் எழுத்துகள் ஆகும். பிரெஞ்சு, செர்மன் முதலிய மொழிகளின் எழுத்து முறை ஒலியன் எழுத்து முறை ஆகும். இந்த எழுத்து முறையில் எழுத்துகள் மிகவும் குறைவாகவே இருக்கும். சுருக்கமாகச் சொன்னால்,

- ஒலிய எழுத்து முறை - படத்தால் ஆனது.
- அசை எழுத்து முறை - இரண்டு ஒலி இணைந்த எழுத்துமுறை
- ஒலியன் எழுத்து முறை - ஓர் ஒலிக்கு ஓர் எழுத்து

என்று கூறலாம். தமிழில் இரண்டு மெய் எழுத்துகளை எழுதும்போது தனித்தனியாகத்தான் எழுதுவது வழக்கம். பிற இந்திய மொழிகளில் அவற்றைச் சேர்த்து ஒரே எழுத்தாக எழுதுவது உண்டு. அதற்குக் 'கூட்டெழுத்து' என்று பெயர். மூன்று மெய் எழுத்துகள் சேர்த்து எழுதப்படும் 'ஒட்டெழுத்தும்' உண்டு.

அசை தோன்றும் முறை

உயிரும், மெய்யும் சேர்ந்து, ஒலித்தற்கு எளியனவாக உள்ள அசைகள் தோன்றுகின்றன. நான், யான், யாம், நீ, நீர், தான், தாம் போன்றவை எல்லாம் ஓரசைச் சொற்கள் ஆகும். ஓர் எழுத்தே பொருள் தருவது உண்டு.

சான்று :

தீ - நெருப்பு

போ - போய் விடு

ஒலியழுத்தமும் பொருளும்

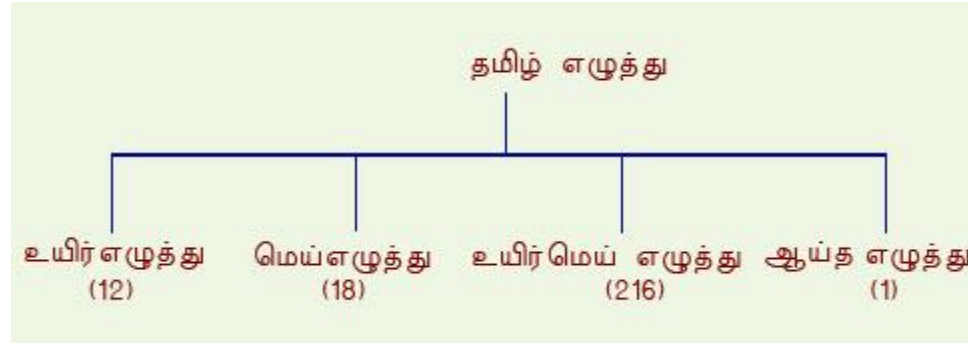
ஒலிப்பதில் அழுத்தம் தருவதைப் பொறுத்துப் பொருள் மாறுபடும்.

- எதிர்மறைப் பொருள்
- எள்ளல் பொருள்
- வினாப் பொருள்
- வியப்புப் பொருள்

என்று வெவ்வேறு வகையாக ஒலித்து ஒலியழுத்தத்தாலேயே பொருளை வெளிப்படுத்த முடியும்.

தமிழ் எழுத்துகள்

தமிழில் உள்ள மொத்த எழுத்துகள் 247 ஆகும். இந்தத் தமிழ் எழுத்துகளை நான்கு வகையாகப் பிரிப்பர். அவை உயிர்எழுத்து, மெய்எழுத்து, உயிர்மெய் எழுத்து, ஆய்த எழுத்து என்பன.

தமிழில் உள்ள உயிர் எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை 12 ஆகும். 'அ முதல் ஓ வரை அமையும் இவற்றைத்தான் முதன்முதலில் நீங்கள் கற்றிருப்பீர்கள். ஒலிக்கும் கால அளவு பற்றி இவற்றைக் குறில் என்றும், நெடில் என்றும் கூறுவர். மெய் எழுத்துக்குப் புள்ளி உண்டு. 'க்' முதல் 'ன்' வரையிலான பதினெட்டு எழுத்துகளும் மெய்யெழுத்துகள் ஆகும். மெய்யெழுத்துகளை அவற்றின் உச்சரிப்பு மற்றும் பிறக்கும் இடம், ஒலியுறுப்புகளது

செயல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வல்லின எழுத்து, மெல்லின எழுத்து, இடையின எழுத்து என்று மூன்றாகக் கூறுவது மரபு.

- க், ச், ட், த், ப், ற் - இந்த ஆறு எழுத்துகளும் வல்லின மெய் எழுத்துகள்
- ங், ஞ், ண், ன், ம், ன் - இந்த ஆறும் மெல்லின எழுத்துகள்.
- ய், ர், ல், வ், ழ், ள் - என்னும் இந்த ஆறும் இடையின எழுத்துகள்.

உயிர் எழுத்தும், மெய் எழுத்தும் இணைந்து உயிர்மெய் எழுத்துத் தோன்றும். க் + அ = க. இப்படி 'க முதல் ன்' வரை உள்ள பதினெட்டு எழுத்தும் 'அ' கரத்தின் சேர்க்கையால் வந்த உயிர்மெய்கள். இதுபோலவே, க் + ஆ = கா என்றும், க் + இ = கி என்றும் சேர மொத்தம் 216 உயிர்மெய் எழுத்துகள் ($18 \times 12 = 216$) தமிழில் உள்ளன. ஃ என்று மூன்று புள்ளிகளே வடிவமாக அமைவது ஆய்த எழுத்தாகும். ஆய்தம் என்றால் நுண்மை என்று பொருள், இங்ஙனம் 247 எழுத்துகள் தமிழில் உள்ளன. இவ்வளவு மிகுதி எழுத்துகள் ஏன் என்று எண்ணுபவர் உண்டு. எழுத்துகளைச் சுருக்கும் வகையில் 'எழுத்துச் சீர்திருத்தம்' செய்யப்படுகிறது. 'ஐ' என்ற எழுத்து 'அய்' என்றே வழங்குகிறது. 'ஒள' என்ற எழுத்து 'ஒளவையார்' என்ற சொல்லை வைத்துத்தான் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறது. 'அவ்' என்றும் குறிப்பிடலாம் என்று கூறுவர். இவற்றில் சில எழுத்துகள் சொல்லின் தொடக்கத்தில் வரும், சில எழுத்துகள் சொல்லின் முடிவில் வரும், சில எழுத்துகள் இடையிலும் வரும். அதுபற்றி,

- மொழிமுதலில் வரும் எழுத்துகள்
- மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துகள்
- மொழிக்கு இடையில் வரும் எழுத்துகள்

என்றும் வகைப்படுத்தலாம். புள்ளி வைத்த எழுத்துகள் சொல்லின் தொடக்கத்தில் வருவதில்லை. அதாவது, மெய் எழுத்துகள் முதலாக வரச் சொற்கள் அமையா என்ற ஒழுங்கு முறை தமிழுக்கு உண்டு.

தமிழ் எழுத்து வகைப்பாடு

தமிழ் எழுத்துகளின் ஒலி அமைப்பைக் கொண்டு முதல் எழுத்து, சார்பெழுத்து என இரண்டாகப் பகுக்கலாம். உயிர்எழுத்துகளும், மெய்யெழுத்துகளும் முதல் எழுத்துகளாகும். சார்பெழுத்து எப்போதும் மற்றோர் எழுத்தைச் சார்ந்துதான் வரும். தனித்து வராது. தனித்து வந்தால் பொருள் தராது. சார்பெழுத்துகள் பத்து வகை

- 1). உயிர் மெய்
- 2). ஆய்தம்
- 3). குற்றியலுகரம்
- 4).குற்றியலிகரம்
- 5).உயிரளபெடை
- 6).ஒற்றளபெடை
- 7).ஐகாரக் குறுக்கம்
- 8).ஒளகாரக் குறுக்கம்
- 9).மகரக் குறுக்கம்
- 10).ஆய்தக் குறுக்கம்

தமிழ்ச் சொற்கள்

எழுத்துகள் இணைந்து சொல் உண்டாகும். சொல்லை நான்கு வகைகளாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும். அவை பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்பன. ஒன்றின் பெயரைக் குறிப்பது பெயர்ச்சொல் ஆகும். கந்தன், ஊர், கண் என்பவை பெயர்ச்சொற்கள். ஒரு செயல் நடைபெறுவதைக் குறிப்பது வினைச்சொல் ஆகும். செயல் நடைபெறும் காலம் நிகழ்காலம். செயல் முடிந்ததைக் கூறுவது இறந்த காலம். இனிமேல்தான் செயல் நடக்க உள்ளது என்பதைக் கூறுவது

எதிர்காலம். வினைச்சொல் செயலைக் குறிக்கும், செயலின் காலத்தையும் குறிக்கும். படி, வா, போ, இரு, வாங்கு, கொடு, கொடுக்கிறான், கொடுத்தான், கொடுப்பான் என்பவை வினைச்சொற்கள். பெயர்ச்சொல்லையோ, வினைச்சொல்லையோ அடுத்து வருவது இடைச்சொல்லும், உரிச்சொல்லும் என்று தொல்காப்பியம் கூறும். இடைச்சொல் பெரும்பாலும் இடையில் வரும்; தானாகத் தனித்து வருவதில்லை. பெயரையும் வினையையும் சார்ந்தே வரும். உரிச்சொல் செய்யுளுக்கு உரியது. எல்லா இடங்களிலும் வராது. இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருளுக்கு உரியது உரிச்சொல் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

தமிழ்ச்சொல் அமைப்பு

ஓர் எழுத்து தனித்து நின்றோ ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துகள் சேர்ந்து நின்றோ பொருள் தந்தால் அது சொல் எனப்படும். தமிழில் 'மொழி', 'கிளவி', 'சொல்', 'பதம்' ஆகியவை சொல்லைக் குறிக்கும் வேறு சொற்கள் ஆகும். சொல்லுக்கு வடிவம் உண்டு. சொல் பொருளைக் குறிப்பது. சொல்லின் அமைப்பு இறுக்கம் ஆனது. கட்டுக்கோப்பு உடையது. சொல் அடிச்சொல்லையும் ஒட்டுகளையும் கொண்டது. சொற்களைக் கொண்டு தொடர் எனப்படும் வாக்கியம் அமைக்கலாம். ஆனால் வாக்கியம் அவ்வளவு இறுக்கம் உடையது அல்ல. ஒரு சொல்லின் பொருள் இடத்தை ஒட்டி அமையும். நான், நீ, அவன் என்பவை இடத்தை ஒட்டிப் பொருள் தருகின்றன.

- நான் - தன்மைப் பெயர்
- நீ - முன்னிலைப் பெயர்
- அவன் - படர்க்கைப் பெயர். அதுபோலவே காலத்தை ஒட்டியும் வேறுபடும்.
- பார்த்தாள் - இறந்தகாலம்
- பார்க்கிறாள் - நிகழ்காலம்

- பார்ப்பாள் - எதிர்காலம். பெயர்ச்சொற்கள் திணை, பால் ஆகியவற்றை ஒட்டி அமையும்.
- மனிதர், முருகன், வள்ளி, பெண் - உயர்திணை
- மாடு, புலி, புல், மரம், கல் - அஃறிணை
- அவன் - ஆண்பால் சொல்
- அவள் - பெண்பால் சொல்
- அவர்கள் - பலர்பால் சொல்
- அது - ஒன்றன்பால் சொல்
- அவை - பலவின்பால் சொல்

பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் என்ற இருவகைச் சொற்களுக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது வேர்ச்சொல் ஆகும். 'மலர்' என்பது அடிச்சொல். இதுவே மலர்கள், மலரை, மலர்க்கு என்று அமையும்போது பெயர்ச்சொல் ஆகின்றது. மலரும், மலர்ந்தது என்று வரும்போது வினைச்சொல் ஆகின்றது. வினையை அல்லது செயலைக் குறிப்பது வினைச்சொல் ஆகும்.

நான் எழுதினேன்

அவன் கட்டினான்

என்று வினைச்சொல் மூலம் செயலை அறியலாம். ஒருவர் செயலைத் தானே செய்தாரா, அல்லது பிறரைக் கொண்டு செய்யச் சொன்னாரா என்பதையும் வினைச் சொல்லில் இருந்து அறிந்து கொள்ள முடியும்.

- கோயில் கட்டினான் - செய் வினைச்சொல்
- கோயில் கட்டப்பட்டது - செயப்பாட்டு வினைச்சொல்.

ஒரு செயல் முடிந்துவிட்டதா இன்னும் முடியவில்லையா என்பதையும் வினைச் சொல் உணர்த்தும். பெயர், வினைச்சொற்களோடு இணைந்து பொருள் வேறுபாடுகளை உண்டாக்கும் ஐ, ஆல், கு, இன், ஏ, ஓ, உம் போன்ற சொற்கள் உள்ளன. அவற்றை 'இடைச்சொல்' என்பர். இடைச்சொல் தனக்கு என்று பொருள் எதையும் பெற்றிருப்பதில்லை. பெயரையோ, வினையை யோ சார்ந்துதான் இடைச்சொல் அமையும்.

- கண்ணன் + ஐ = கண்ணனை - இடைச்சொல்
- கத்தி + ஆல் = கத்தியால் - இடைச்சொல்
- இராமன் + உடன் = இராமனுடன் - இடைச்சொல்
- என் + ஓடு = என்னோடு - இடைச்சொல்
- சீதை + கு = சீதைக்கு - இடைச்சொல்
- அவள் + அது = அவளது - இடைச்சொல்

இவ்வாறு இடைச்சொற்கள் பொருள் வேறுபாட்டைத் தருவதால் 'வேற்றுமை உருபுகள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பண்பு, குறிப்பு, இசை, மிகுதி இவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள் உள்ளன. அத்தகைய சொல்லை 'உரிச்சொல்' என்று அழைப்பர். சால, உறு, தவ, நனி என்றெல்லாம் உரிச்சொற்கள் உள்ளன.

பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறு மப்பண்டஞ்

சால மிகுத்துப் பெயின் - (திருக்குறள்-475)

சால - உரிச்சொல்; (பொருள் - மிகவும்)

உரிச்சொல்லின் பயன்பாடு பேச்சு வழக்கில் அதிகம் இல்லை. பண்டைக் கால இலக்கிய நூல்களில் உரிச்சொல் மிகுதியும் உள்ளது.

தமிழ்ச் சொல் வகைப்பாடு

சொற்களை உணர்வு நிலையில் இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்று பகுக்கும் முறை தமிழ் இலக்கணங்களில் உள்ளது. தமிழகத்தில் இயல்பாக வழங்கும் சொல் இயற்சொல் ஆகும். நிலம், நீர், தீ, காற்று, சோறு, கூழ், பால், தயிர், கமுகு என்பவை எல்லாம் இயற்சொற்களாகும். சொல் முழுவதுமே மாறி ஒலித்தாலும் அது திரிசொல்தான். ஒரு எழுத்து மாறி ஒலித்தாலும் அது திரிசொல், திரிதல் என்றால் 'மாறி அமைதல்' என்று பொருள் தரும்.

மலை - விலங்கல், விண்டு

என முழுச் சொல்லும் திரிந்து போதல்

கிளி - கிள்ளை

என ஒரு பகுதி திரிந்து போதல்

மயில் - மஞ்ஞை

திரிசொல்லை இரண்டு வகையாகத் தொல்காப்பியம் பகுக்கிறது. ஒரு பொருளைப் பற்றி வரும் பல சொல், பல பொருளைக் குறிக்கும் ஒரு சொல் என்பனவே அவை. மலை என்ற ஒரு பொருளைக் குறிப்பிட வெற்பு, வரை, கோடு, விலங்கல், விண்டு என்று பல சொற்கள் வருவதும். எகினம் என்ற ஒரே சொல் அன்னம், கவரிமான், நாய் என்று பல பொருளைக் குறிப்பதும் இந்த இருவகைத் திரிசொல்லுக்குச் சான்று.

அந்நாளைய தமிழகத்தைச் சுற்றிப் பன்னிரு நாடுகள் இருந்தனவாம். அவை செந்தமிழ் சேர்நிலம் எனப்பட்டன. அந்நாடுகளில் வழங்கப்படும் சொல் திசைச்சொல் என்பது. அச்சொல் இடத்துக்கு இடம் வேறுபடும். பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு,

தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலை நாடு என்று பன்னிரு நாடுகளைச் சேனாவரையர் கூறுவார். ஆ, எருமை என்பவை 'மாடு'களைக் குறிக்கும் சொற்கள். இவற்றைத் தென்பாண்டி நாட்டார் பெற்றம் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றனர். பெற்றம் என்பது திசைச்சொல். அது தென்பாண்டி நாட்டில் மட்டுமே இருப்பது. பிற இடங்களில் வழக்கில் இல்லாதது. என்று திசைச்சொல்லுக்கும் சேனாவரையர் எடுத்துக்காட்டுத் தருகிறார். வடசொல் என்பது சம்ஸ்கிருத மொழிச் சொல்லைக் குறிக்கும். அதை அம்மொழி எழுத்தால் எழுதாமல், தமிழ், வடமொழி என்னும் இரண்டுக்கும் பொதுவான எழுத்தால் எழுதுவது வடசொல்.

தமிழ்ச் சொல்

வடசொல்

கடல் – வாரி,

மலை – மேரு

நாளடைவில் 'கடல்' என்ற தமிழ்ச் சொல்லும், 'வாரி' என்ற வடசொல்லும் கடலைக் குறிக்கப் பயன்படுவதாயின. தொல்காப்பியச் சொல் அதிகாரத்தில் இத்தகு பகுப்பு உள்ளது.

சொற்கள் - மேலும் சில வகைகள்

சொற்கள் மரபுச் சொற்கள், பொதுச் சொற்கள், ஆண் - பெண் பெயர்ச் சொற்கள், எதிர்ச்சொல், அருஞ்சொல் என மேலும் வகைப்படுத்தப்படும்.

மரபுச் சொற்கள்

முன்னோர் மரபாகப் பயன்படுத்திய முறைப்படி, இப்படித்தான் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், நினைத்தபடி எல்லாம் சொல்லக் கூடாது என்ற வரையறை பெறும் சொற்கள் மரபுச் சொற்கள் ஆகும். குயில் கூவியது என்றுதான் கூற

வேண்டும்.

கூவியது

என்பது

மரபுச்சொல்,

மயில் அகவியது; காகம் கரைந்தது; கோட்டான் குழறியது; கோழி கொக்கரித்தது; கிளி க
ொஞ்சியது என்று சொல்வதே மரபாகும். குயில் அகவியது என்றோ காகம்
கத்தியது என்றோ கூறக் கூடாது. கீழே இடம் பெறும் மரபுச் சொற்களைப் பாருங்கள்.

- யானை - பிளிறியது
- புலி - உறுமியது
- சிங்கம் - கர்ச்சித்தது
- குதிரை - கனைத்தது
- கழுதை - கத்தியது
- நாய் - குரைத்தது
- எருது - முக்காரமிட்டது

விலங்குகள் எழுப்பும் ஒலியைக் குறிக்க எத்துணை மரபுச் சொற்கள் உள்ளன பாருங்கள்.

பெயர், வினை பொதுச் சொற்கள்

ஒரே சொல், பெயராகவும் பயன்படும்; வினைஆகவும் பயன்படும். அந்தச் சொல்
தொடரில் எப்படி வந்துள்ளது என்பதை வைத்துத்தான் அது பெயர்ச்சொல்லா,
வினைச்சொல்லா என்று தீர்மானிக்க முடியும். அப்படி வரும் பொதுச் சொற்கள் தமிழில்
உள்ளன. அவை,

- சொல் – பெயர், வினை
- அடி - நீட்டல் அளவு, கால் அடிப்பாய்
- அணி – நகை, அணிந்துகொள்
- இசை - பாடல் ஒலி, இணங்கு

- இறை - கடவுள், சிதறு

ஆண்பால் - பெண்பால் பெயர்ச்சொல்

பெயரைக் குறிப்பது பெயர்ச்சொல். இது ஆண்பாலைக் குறிக்கும்போது ஆண்பால் பெயர்ச்சொல்; அதற்கு நேரான பெண்பாலைக் குறிப்பது பெண்பால் பெயர்ச்சொல் என்றமைகிறது.

- அப்பன் - அம்மை
- கணவன் - மனைவி
- காதலன் - காதலி
- மாணாக்கன் - மாணாக்கி
- தோழன் - தோழி
- சிறுவன் - சிறுமி.

எதிர்ச்சொல்

ஒரு சொல்லுக்கு நேர் எதிர்ப் பொருளைக் குறிக்கும் சொல் எதிர்ச்சொல் ஆகும். வா X போ; இல்லை X உண்டு; தீமை X நன்மை; குறை X நிறை; புண்ணியம் X பாவம் என்று எதிரெதிராக அமையும்.

அருஞ்சொல்

மக்கள் நாவில் அதிகம் வழங்காத சொல் அருஞ்சொல். இதற்கு விளக்கம் தந்தால்தான் எல்லாருக்கும் புரியும். இல்லாவிட்டால் விளங்குவது இல்லை.

கிளறும் - கிண்டும்

கேணி - கிணறு

ஒரு சொல்லைச் சொன்னவுடன் பொருள் புரிந்தால் அது எளியசொல், விளக்கினால்தான் புரியும் என்றால் அது அருஞ்சொல், ஒரு சொல் அருஞ்சொல்லா, எளிய சொல்லா என்பது ஒருவருக்கு ஒருவர் மாறுபடும். அவரவரைப் பொறுத்தே அமையும்.

என்றாலும் சில சொற்களுக்குப் பொருள் புரிய வேண்டுமானால் அகராதியைப் பார்த்தே தெளிய முடியும் என்ற நிலை உள்ளது. அகராதிப் பயிற்சி நம்மைச் சொல் வல்லுநர் ஆக்கும்.

- இமையவர் - தேவர்கள்
- விசம்பு - வானம்
- ஏற்றம் - உயர்வு
- நானிலம் - உலகம்
- காமர் - விருப்பம்

ஒரு சொல் இன்னொரு சொல்லுடன் சேரும்போது எங்ஙனம் எல்லாம் மாற்றம் பெறும் என்பதை இலக்கண நூல்களின் 'புணரியல்' விதிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

தமிழ்த் தொடர்

சொற்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருள் தரும் முறையில் தொடர்வது தொடர் ஆகும்.

தொடர் வாக்கியம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. தொடர்கள் உருவாக்கப்படும் முறையை ஆய்வது தொடரியல் ஆகும். தமிழைப் பொறுத்த வரை, 'இந்தச் சொல் இந்தச் சொல்லோடுதான் சேரலாம்' என்ற நெறிமுறை உண்டு.

தொடர் அமைப்பு

எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் என்ற மூன்று உறுப்புகள் இணைந்து தொடர் அமையும். எழுவாய் என்பது பெயர்ச்சொல். தொடரில் எழுவாய் பெரும்பாலும் முதலில் வரும். பயனிலை என்பது வினைச்சொல், பெயர், வினை என்ற கூறுகள்தாம் எழுவாய், பயனிலை ஆகிய செயல்களை நிகழ்த்துகின்றன. பயனிலை பெரும்பாலும் தொடரின் இறுதியில் வரும். எழுவாய்க்கும், பயனிலைக்கும் இடையில் செயப்படுபொருள் வரும். ஒரு தொடரில் எழுவாய், பயனிலை தவறாது இருக்கும். செயப்படுபொருள் அமையலாம். செயப்படுபொருள் இல்லாமலும் தொடர் அமைவது உண்டு.

கண்ணன் வந்தான் - இத்தொடரில்

கண்ணன் - எழுவாய் (பெயர்ச்சொல்)

வந்தான்- பயனிலை (வினைச்சொல்)

செயப்படுபொருள்

இடம் பெறவில்லை என்பது குறிக்கத் தக்கது.

முருகன் வள்ளியை மணந்தான் - இத்தொடரில்

முருகன் - எழுவாய்

வள்ளியை- செயப்படுபொருள்

மணந்தான் - பயனிலை

பெயருக்கு முன்னும், வினைக்கு முன்னும் அடைகள் அமைவது உண்டு. அவை பெயரடை,

வினையடை எனப்படும்.

நல்ல பையன்

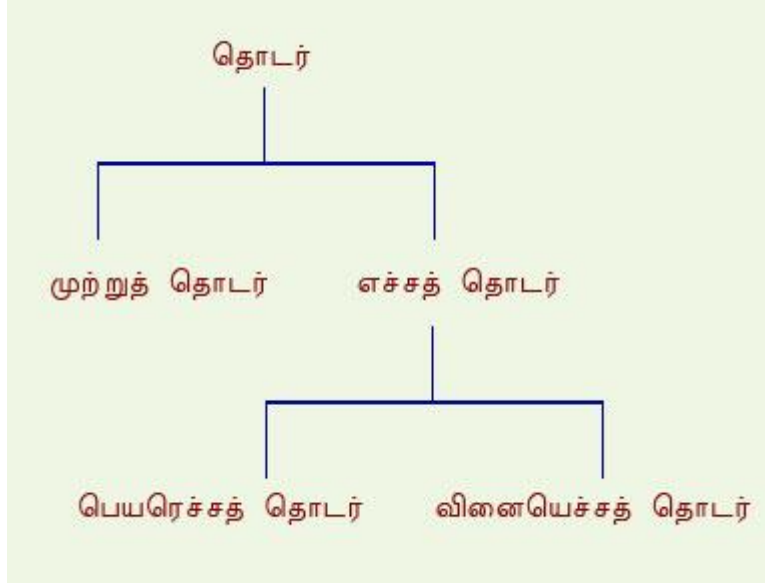
- நல்ல - பெயரடை
- பையன் - பெயர்

மெல்ல வந்தான்

- மெல்ல - வினையடை
- வந்தான் - வினை

தொடர் வகைகள்

ஒரு சொல்லே தொடராக அமைதலும் உண்டு. 'நட' என்பது ஒரு தொடர். நீ நட என்றால் எழுவாய் + பயனிலை உள்ள தொடர் ஆகிறது. அவன் நடந்தான் என்றால் **முற்றுத் தொடர்**. நடந்த அவன் என்பது **எச்சத் தொடர்**. வந்த வேலன் என்பது **பெயர் எச்சத் தொடர்**. செய்ய வந்தான் என்பது **வினை எச்சத் தொடர்**.

என்று கூறலாம். தொடர்களைத்

- தன்வினைத் தொடர் - பிறவினைத் தொடர்,
- செய்வினைத் தொடர் - செயப்பாட்டு வினைத்தொடர்,
- உடன்பாட்டுத் தொடர் - எதிர்மறைத் தொடர்,
- செய்தித் தொடர் - கட்டளைத் தொடர்,
- உணர்ச்சித் தொடர் - வினாத் தொடர்.

என்று வகைப்படுத்தலாம். ஒரு தொடரை மற்றொரு வகைத் தொடராக மாற்ற முடியும்.

தன்வினை - பிறவினைத் தொடர்கள்

- நான் நேற்று எழுதினேன் - தன்வினைத் தொடர்
- மாணவர்களை நான் நேற்று எழுத வைத்தேன் - பிறவினைத் தொடர்
- திருக்குறளைத் திருவள்ளுவர் இயற்றினார் - செய்வினைத் தொடர்
- திருவள்ளுவரால் திருக்குறள் இயற்றப்பட்டது - செயப்பாட்டு வினைத் தொடர்
- இந்த வகுப்பில் சிலரே நன்றாகப் படிக்கின்றனர் - உடன்பாட்டு வினைத் தொடர்
- இந்த வகுப்பில் பலர் நன்றாகப் படிக்கவில்லை - எதிர்மறை வினைத் தொடர்

- எவரும் வெற்றி பெற விரும்புவர் - செய்தித் தொடர்
- எவரே வெற்றி பெற விரும்பாதார்! - உணர்ச்சித் தொடர்
- வெற்றி பெற விரும்பாதார் யார்? - வினாத் தொடர்
- வெற்றி பெற்றே ஆக வேண்டும் - கட்டளைத் தொடர்

தொடர் இலக்கணம்

கீழ்க்காணும் தொடரில் உள்ள எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருளைப் பிரித்துக் காண்போமா?

கண்ணன் என்னை நேற்றுச் சந்தித்தான்.

கண்ணன் - எழுவாய்

என்னை - செயப்படுபொருள்

என் + ஐ

தன்மைப் பெயர் (என்) இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு (ஐ)

நேற்றுச் சந்தித்தான் - பயனிலை

நேற்று - வினையடை

சந்தித்தான் - இறந்த கால வினைமுற்று.

சொற்றொடர் - உறுப்புகளின் அண்மை உறவு

ஒரு தொடர் உருவாக மூன்று உறுப்புகள் வேண்டும். எழுவாய், பயனிலை ஆகிய இரண்டு உறுப்புகளாலும் கூடத் தொடர் உருவாகும் என்பதையும் அறிவோம் அல்லவா?. இந்த உறுப்புகள் அண்மை உறவு பெற்றுத் தொடரும்போது தொடர் உருவாகிறது. *இராமன் சீதையை மணந்தான்* - இத்தொடரில்,

இராமன் - எழுவாய்; மணந்தான் - பயனிலை; சீதையை - செயப்படு பொருள் இப்படிச் சொற்கள் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து தொடர் உருவாகும் முறையைப்

பரிசீலிப்பது தொடர் இலக்கணம் அல்லது தொடரியல் (syntax) ஆகும். இதுபற்றி விளக்கமாகப் பின்னர்ப் படிப்பீர்கள். இங்குத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுவது: தமிழில் ஒரே சொல் தொடராதல் உண்டு; சொற்கள் தொடர்ந்து தொடர் உருவாவது உண்டு. எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் என்பவற்றின் நெருங்கிய உறவுடைய சேர்க்கையே தொடர் எனப்படும். ஆகவே உறுப்புகள் அண்மை உறவு பெற்றுத் தொடர்வது தொடர். சொற்களின் தொகுப்பு எல்லாம் தொடர் ஆகிவிடாது. 'இதனை அடுத்து இது வரும்' என்ற தொடரமைப்பு விதிமுறைகள் உண்டு. தொடர்களை வெவ்வேறு வகைகளாக இனம் காணலாம். எழுத்துத் தமிழ், பேச்சுத் தமிழ், கவிதைத் தமிழ் இவற்றின் இடையே தொடர் அமைப்பில் சிறு வேறுபாடுகள் இருப்பது உண்டு.

தொடரமைப்பின் கூறுகள்

தமிழ்த் தொடரமைப்பில் அடையை (adjective - பெயரடை; adverb - வினையடை) முன் பின் மாற்ற முடியாது. பிற சொற்களைத் தொடரில் முன் பின் இடம் மாற்ற முடியும். மாற்றிப் பொருள் கொள்ளும் முறை 'பொருள்கோள்' என்று தமிழ் இலக்கணத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

தொடரில் கருத்தா (செய்வன்) இல்லாமலே அமைக்க முடியும்.

'வந்தேன்' என்றாலே போதும், 'நான் வந்தேன்' என்று உணரலாம்.

தனித் தொடர் அமைப்பு, தொடர்களுக்கு இடையிலான தொடர்பு என்ற இரண்டும் இன்றியமையாதவை. தமிழ்ச் செய்யுளில் தனித் தனித் தொடர்கள் இடம் பெறுகின்றன. அவை ஒன்றுடன் ஒன்று திறம்பட இணைக்கவும் படுகின்றன. இருவர் நேருக்கு நேர் பேசிக்கொள்வது கருத்தாடல் ஆகும். ஒருவர் பேச மற்றவர் அமைதியாகக் கேட்பதும் கருத்தாடலே. கருத்தாடலில் தொடர் அமைப்பு நெறிகள் நெகிழ்வாகவே பின்பற்றப்படுகின்றன. ஆனால் 'கருத்துணர்த்தல்' முதலிடம் பெறுகிறது.

ஒலி, ஒலியின் வரிவடிவமாகிய எழுத்து, சொல், தொடர் ஆகிய கூறுகளைக் கொண்டது தமிழ் மொழி. எழுத்துகள், 'நெடுங்கணக்கு' எனப்படும். ஒலிப்பு அளவுக்

கணக்கீடு பழங்காலத்திலேயே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கேற்ப எழுத்துகளுக்குக் 'குறில்' 'நெடில்' என்று பெயர்களும் தரப்பட்டுள்ளன. சொற்கள் 'பொருள்' பொதிந்தவை, சொற்கள் தொடர்ந்து அமைவதால் தொடர்கள் உருவாகின்றன. பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்றும், இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்றும் தொல்காப்பியம் பாகுபாடு செய்துள்ளது. எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருளைக் கொண்டது தொடர். அது செய்தி, கட்டளை, வினா, வியப்பு, உடன்பாடு - எதிர்மறை, செய்வினை - செயப்பாட்டு வினை, தன்வினை - பிறவினை என்றமைவதைக் காணலாம். முற்றுத்தொடர், எச்சத்தொடர் என்றும் தொடரைப் பகுக்க முடியும். தமிழ்ச் செய்யுள்களில் தொடர்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைக்கப்படுகின்றன. தொடர்களை இணைத்து முழுக் கருத்தைப் புரிந்து கொள்வது வேண்டப்படுகிறது. கருத்தாடலில், 'கருத்துணர்த்தல்' முதன்மை பெறும். தொடரமைப்பு நெறிகள் நெகிழ்வாகவே உரையாடலில் பின்பற்றப்படுகின்றன.

காலந்தோறும் மொழியில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. 'புதியன தோன்றுகின்றன. பழையன மறைகின்றன. இவை குற்றமில்லை. காலப் போக்கில் நேர்பவை' என்பதை,

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவல கால வகையினான

என்று நன்னூல் நூற்பா குறிப்பிடுகிறது. மொழியின் வரலாறு என்பது காலப் போக்கில் நேர்ந்த மாற்றங்களை ஆராய்வதுதான் என்று சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

தமிழ்மொழி வரலாறு

தமிழ்மொழி பல்வேறு காலக் கட்டங்களில் எவ்வாறு இருந்தது என்று வரலாற்று அடிப்படையில் ஆராய்வது அவசியம். அவ்வரலாற்றினைக் கீழ்க்காணும் மூன்று கோணங்களில் அணுகலாம்:

- தமிழ்மொழி அக வரலாறு
- தமிழ்மொழி அகப்புற வரலாறு

- தமிழ்மொழி புற வரலாறு

இவ்வாறு பகுத்துக் கொண்டு நுணுக்கமாக ஆராயும்போது முழுமையான பார்வை கிடைக்கும்; தெளிவு பிறக்கும்.

அக வரலாறு

தமிழ்மொழியில் இடம் பெற்றிருக்கும் உயிர் ஒலியன்கள் (Vowels), மெய் ஒலியன்கள் (Consonants), சார்பொலியன்கள், பெயர்ச்சொற்கள் (Nouns), அடிச்சொல் (Root Morpheme), மூவிடப் பெயர்கள் (Pronouns), எண்ணுப் பெயர்கள் (Numerals), வேற்றுமை (Case), வினைச்சொற்கள் (Verbs), இடைநிலைகள் (Suffixes), தொடரமைப்பு முறைகள் (Syntactic Structures) முதலியன பழங்காலத்தில் எவ்வாறு இருந்தன என்பதையும், பின்பு அவை ஒவ்வொரு காலக் கட்டத்திலும் எவ்வகை மாற்றங்களை அடைந்தன என்பதையும் 21ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆராய்ந்து காண்பதைத் தமிழ்மொழி அக வரலாறு என்று வரையறை செய்யலாம்.

சான்றாக,

எழுத்து எனப்படுப

அகரம் முதல்

னகர இறுவாய் முப்பஃது என்ப (தொல். எழுத்து. நூன்மரபு. நூ. 1)

எழுத்து என்பது தமிழில், 'அ' என்பதில் தொடங்கி 'ன்' என்பது வரையிலான முப்பது என்று தொல்காப்பியத்தின் முதல் நூற்பா வரையறுக்கிறது.

ஒளகார இறுவாய்ப்

பன்னீர் எழுத்தும் உயிர் என மொழிப (மேலது. நூ. 8)

அகரம் முதல் ஒளகாரம் வரை உள்ள பன்னிரண்டும் உயிர் எழுத்துகள் ஆகும்.

னகார இறுவாய்ப்

பதினெண் எழுத்தும் மெய் என மொழிப (மேலது. நூ. 9)

ககரம் முதல் னகரம் வரை உள்ள பதினெட்டு எழுத்தும் மெய் எழுத்துகள் என அன்று செய்த வரையறை இன்றளவும் தொடர்வதை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள். வியப்பாக இருக்கிறது அல்லவா? இதுபோல் வரலாற்று நோக்கில் ஆராய்வதைத்தான் 'தமிழ்மொழியின் அகவரலாறு' என்று வசதிக்காக இப்பாடத்தில் வரையறை செய்யப்படுகிறது.

அகப்புற வரலாறு

ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்தில் தமிழ் ஒலியன், தமிழ் உருபன், தமிழ்த் தொடர் எங்ஙனம் இருந்தன என்பதை அந்தந்தக் காலக் கட்டத்துத் தரவுகளின் அடிப்படையில் ஆராயலாம். தொல்காப்பியர் காலத் தமிழில் ஒலியன், உருபன், தொடர் அமைப்பு எவ்வாறிருந்தன என்பதைத் தொல்காப்பியத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயலாம். சங்க காலத் தமிழ் எங்ஙனம் இருந்தது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் துணை கொண்டு ஆராயலாம். பல்லவர் காலத் தமிழ் பற்றி அறிந்து கொள்ளப் பக்தி இலக்கியத்தை உதவியாகக் கொள்ளலாம். சோழர் காலத் தமிழைப் பற்றி அறிய அவர்கள் வெளியிட்ட கல்வெட்டுகளைப் பயன்படுத்தலாம். இப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் தமிழ்மொழி எவ்வாறு இருந்தது என்று ஆராய்வதை அகப்புற வரலாறு எனலாம்.

தொல்காப்பிய விதிப்படி 'சகரம்' எந்தவொரு சொல்லுக்கும் முதல் எழுத்தாக வராது (எழுத்து. மொழிமரபு, நூற்பா. 29).

ஆனால், சிலப்பதிகாரத்தில் 'சகடு, சண்பகம், சதுக்கம், சந்தனம், சந்தி, சதங்கை, சக்கரம், சகடம், சங்கமன் போன்ற சொற்கள் சகரத்தை முதல் எழுத்தாகக் கொண்டு இடம் பெற்றுள்ளன.

அதேபோல் மணிமேகலையில் 'சும்பாபதி, சரவணம், சனமித்திரன், சரண், சலம், சபக்கம், சண்பகம் போன்ற சொற்கள் உள்ளன. இவை போன்றவற்றை ஆராய்வது அகப்புற வரலாறு ஆகும்.

புற வரலாறு

வெவ்வேறு மொழி பேசுவோர் கலந்து பழகும்போது ஒரு மொழியில் உள்ள சொற்கள் மற்றொரு மொழியில் கலப்பது உண்டு. அவ்வாறு கடன் வாங்கப்பட்ட சொற்கள் இல்லாத மொழியே உலகில் இல்லை என்பார்கள். அவ்வகையில் தமிழில் வந்து கலந்த பிற மொழிச் சொற்களின் கலப்புப் பற்றியும், ஒரு சொல்லுக்கு உரிய பொருள் ஒவ்வொரு காலத்திலும் மாறி வருவது பற்றியும், கிளைமொழிகள் பற்றியும் ஆய்வதைப் புற வரலாறு எனலாம். 'தண்ணீர்', 'நீர்', 'வெள்ளம்' என்பன நீரைக் குறிக்கும் தமிழ்ச்சொற்கள். கடலில் மீன் பிடித்து வாழ்வதை வாழ்க்கை முறையாகக் கொண்டுள்ள தமிழக மீனவர்களின் மத்தியில்,

- ஏறிணி
- வத்தொம்
- கலக்கு
- தெளிவு
- பணிச்சல்
- மிதாவது
- சுரப்பு
- மேமுறி

என்று 'நீரைக் குறிக்கும் சொற்கள்' இன்றும் புழக்கத்தில் உள்ளன. இதைப் பற்றி ஆய்வது புறவரலாறு எனல் பொருத்தம்தானே!. அதுசரி, தமிழ்மொழியை இப்படி எல்லாக் கோணங்களிலும், எல்லாக் காலக் கட்டங்களையும் முன்னிறுத்தி ஆராய்வதற்குச் சான்றுகள் வேண்டாவா? அவசியம் வேண்டும். மக்கள் எப்படிப் பேசினார்கள் என்பதை

இன்று போல் கணினிக் குறுந்தகட்டில் பதிவு செய்யும் நிலை பழங்காலத்தில் இல்லை. என்றாலும் பிற வகைச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. பழங்காலத்திய கல்வெட்டுகள், இலக்கணங்கள், இலக்கியங்கள், உரையாசிரியர்கள், அகராதிகள், அயல்நாட்டார் குறிப்புகள் முதலானவை தமிழ்மொழி வரலாறு அறிய உதவும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

கல்வெட்டுச் சான்றுகள்

பழங்காலத்தில் அரசரின் ஆணைகளை அனைவரும் தெரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் பாறைகளில் செதுக்கிப் பதிவு செய்யும் வழக்கம் இருந்தது. கற்களில் உளி கொண்டு வெட்டிப் பதிதல், 'கல்வெட்டு' என்றானது. தமிழ்மொழி வரலாறு அறிய இன்றியமையாதவை கல்வெட்டுகள். கல்லில் செதுக்கப்பட்டதால் அடித்தல், திருத்தல், மாற்றி எழுதுதல், அழித்தல், புதிதாக ஒன்றைச் சேர்த்து எழுதுதல் என்பவற்றுக்கு எல்லாம் இங்கு இடமே இல்லை. என்று எப்படி எழுதப்பட்டதோ, அதே நிலையில், சிறிதும் மாற்றமின்றி இன்றும் கிடைப்பது கல்வெட்டுகளின் தனிச்சிறப்பு ஆகும்.

குகைக் கல்வெட்டுகள்

தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மிகப் பழமையானவை. இவை குகைகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பஞ்சபாண்டவர் மலை, மறுகால்தலை, திருப்பரங்குன்றம், கமுகுமலை, சித்தன்னவாசல் ஆகிய இடங்களில் இக் கல்வெட்டுகளைக் காணலாம். பிராமி எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டுள்ளதால் இவை 'பிராமிக் கல்வெட்டுகள்' என்று வழங்கப்படுகின்றன. 'குகைக் கல்வெட்டுகள்' என்றும் அழைப்பர். கீழவளவு, ஆனைமலை, அழகர் மலை, மேட்டுப்பட்டி, முத்துப்பட்டி, திருவாதவூர், விக்கிரமங்கலம், மாங்குளம், கருங்காலக்குடி, புகழூர், அரசலூர், மாமண்டூர் என்று பல இடங்களில் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் அசோகர். அவர் காலத்துச் சமண, பௌத்த சமயங்கள் தென்னிந்தியாவில் பரவின. சமண, பௌத்த சமய நூல்கள் பிராகிருதம், பாலி மொழிகளில் இருந்தன. அவற்றின் எழுத்துகள் பிராமி வடிவில் இருந்தன. தமிழகத்தில் சமண, பௌத்தத் துறவிகள் குகைகளில் வாழ்ந்தனர். குகைகளில் உள்ள கல்வெட்டுகள் அத்துறவிகள் பொறித்தவை. எழுத்து பிராமி; மொழி தமிழ் என்பர். ஐராவதம் மகாதேவன், கே.வி. சுப்பிரமணியம், நாகசாமி போன்றோர், இவை 'தமிழ் எழுத்துகள்' என்கின்றனர். பொருள் கொள்வதிலும் பல விளக்கங்கள் உள்ளன. சான்றுக்கு ஒரே ஒரு குகைக் கல்வெட்டு வருமாறு:

அரிட்டாபட்டிக் கல்வெட்டு,

கணி இ ந தா ஸீரியகுல

வெள் அறைய் நிகமது

காவி தி இய் காழி திக அந்தைஅ

ஸதன் பிணாஊ கொடுபி தோன்

இதை மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி,

கணி நந்தாஸிரியற்கு

வெள்ளறை நிகமத்து

காவிதி காழிதி ஆந்தைய

ஸீதன் பிணாவு கொடுபித்தான்

என்று பிரித்து, 'வெள்ளறை அங்காடித் தெருவில் வசிக்கிற காழிதி ஆத்தனுடைய மகன் கணி நந்தாஸிரியற்கு 'பிணாவு' கொடுப்பித்தான்' என்று பொருள் கூறுகிறார். 'பிணா அல்லது பிணவு' என்பதற்கு, பின்னப்பட்டது, முடையப்பட்டது, சாமரை, கற்படுகை' என்று விளக்கம் தருகின்றனர். இருபத்தொரு இடங்களில் எழுபத்தொரு கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பொருள் கொள்வதில் வேறுபாடு இருந்தாலும், இவை பழந்தமிழுக்குச் சான்றாகத் திகழ்கின்றன.

சோழர் கல்வெட்டுகள்

சோழர் காலத் தமிழை அறியக் கல்வெட்டுகள் பேருதவி செய்கின்றன. முதலாம் இராசேந்திரனின் மால்பாடிக் கல்வெட்டுகள், தஞ்சைப் பெரிய கோயில் மதிற்சுவர்களில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள், வீரராசேந்திரனின் திருமுக்கூடல் கல்வெட்டுகள். மூன்றாம் இராசேந்திரனின் திருவேதிபுரம் கல்வெட்டுகள் என்று ஆயிரக்கணக்கில் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. 'வடசொற்களை எழுதினால், வடமொழி எழுத்துகளை அகற்றிவிட்டு, தமிழ் எழுத்துகளால் தமிழ் மொழி மரபுப்படி எழுத வேண்டும்' என்ற இலக்கண வரையறையை நன்னூலில் காணலாம். 'பதவியல்' என்று ஓர் இயலே அந்நூலில் உள்ளது. சோழர் காலக் கல்வெட்டுகளில் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழாக்கம் செய்யப் பட்டிருத்தலைக் காணலாம்.

வடசொற்கள் - கல்வெட்டுச் சொற்கள்

- ஏகபோகம் - ஒரு பூ
- தாம்பூலம் - சுருளமுது
- கர்ப்பக்கிரகம் - உட்கோயில், அகநாழிகை
- பரிவர்த்தனை - தலைமாறு
- பரிவட்டம் - சாத்துக்கூறை
- நைவேத்யம் - அமுதுபடி
- அவிர்பலி - தீயெறிசோறு
- சும்பாபிஷேகம் - கலசமாட்டுதல்

மெய்க்கீர்த்திகள்

மன்னன் இராஜராஜன் வெற்றிகளை எல்லாம் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிட்டு, 'மெய்க்கீர்த்தி' என்று வெற்றிச் சிறப்பைப் பதியும் முறைக்கு வித்திட்டான். இம்

மெய்க்கீர்த்திகளின் தொடக்கத்தை வைத்தே யார் காலத்தவை என்று கூறுமளவிற்கு மொழி அமைப்புக் காணப்படுகிறது.

அரசன் பெயர்

மெய்க்கீர்த்தி - தொடக்கம்

1) முதலாம் இராஜராஜன்

காந்தனூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளி

2) முதலாம் இராஜேந்திரன்

திருமன்னி வளர இருநிலமடந்தையும்

3) இராஜாதிராஜன்

திங்களேர் தருதன் தொங்கல்

4) இரண்டாம் இராஜேந்திரன்

திருமாது புவியெனும்

5) வீரராசேந்திரன்

வீரமே துணையா

6) அதிராசேந்திரன்

திங்களேர் மலர்ந்தது வெண்குடை

7) முதலாம் குலோத்துங்கன்

திருமன்னி விளங்கு

8) விக்கிரம சோழன்

பூமாது புணர

9) இரண்டாம் குலோத்துங்கன்

பூமன்னு பதுமம்

இவ்வாறு தெளிவான மொழி அமைப்பைக் காணலாம். உறுதி மிக்க சான்றாகக் கல்வெட்டுகள் விளங்குகின்றன.

பிறமொழிக் கல்வெட்டுகள்

பிறமொழியில் உள்ள கல்வெட்டுகள் கூடத் தமிழ்மொழி வரலாறு அறியத் துணை புரிகின்றன என்றால் வியப்பாக இருக்கிறது அல்லவா? உண்மைதான். சிங்கள மொழியில் உள்ள கல்வெட்டில் தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன. தமிழக இடப்பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அதுபோலவே அசோக மன்னன் வெட்டிய கல்வெட்டுகளில், சோழர், பாண்டியர் தொடர்பான தமிழ்ச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவ் வகையில் தமிழக மன்னர்கள் குறித்து வடநாட்டு மன்னர்கள் அறிந்திருந்தனர். தமிழகத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழ் பேசுவோர் பிற பகுதிகளிலும் சென்று பழகும் இயல்பினராக இருந்தனர் என்பதை இதிலிருந்து அறியலாம்.

செப்பேடுகள்

தமிழ்மொழி வரலாறு அறியச் செப்பேடுகளும் துணை புரிகின்றன. செம்பினால் ஆன தகட்டில் பொறிக்கப்படும் எழுத்துகள் செப்பேடுகள் ஆகும். இவை, சாசனங்கள் என்றும் சொல்லப் பெறும். சின்னமனூர், கூரம், பாகூர் ஆகிய இடங்களில் செப்பேடுகள் கிடைத்துள்ளன. செப்பேடுகள் பல்லவர் காலம் முதலாக மிகுதியாகக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவை தோன்றிய காலத்தில் தமிழ்மொழி எவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது என்பதை அறியப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

அகழ்வாய்வுச் சான்று

அகழ்வாய்வில் கிடைக்கும் சான்றுகள் கூடத் தமிழ் மொழி வரலாற்றை அறியப் பயன்படுகின்றன. அரிக்கமேடு என்னும் இடத்தில் செய்யப்பட்ட அகழ்வாய்வில் அகல் விளக்கு ஒன்று கிடைத்தது. அதில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துகள் வருமாறு:

முதிசு முர அன் அகல்

இதில் முதுசுமுரன் என்பது ஒருவரது பெயர். அகல் என்பது அகல் விளக்கு. முதுசுமுரன் என்பவருடைய அகல் என்று பொருள் கூறுகின்றனர்.

முதிசுமுரன் என்பது முதிசுமுர அன்

என்று எழுதப்பட்டுள்ளது என்பர். கல்வெட்டுகளில் அதை எழுதியவரது நடை இருக்கலாம். சாசனங்களில் செல்வாக்குடன் விளங்கிய மொழிநடை இருக்கலாம். மேலும் அக்காலத்திய பேச்சு நடையில் பயின்று வந்த பிறமொழிச் சொற்கள் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அச்சொற்கள் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்ட காலத்தில் வழங்கப்பட்டவை என்று மதிப்பிடுவது கடினம் என்பார் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார்.

இலக்கணச் சான்றுகள்

தமிழில் கிடைத்துள்ள முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். வழக்கு மொழிக்கும் செய்யுள் மொழிக்கும் உரிய இலக்கணத்தைச் சொல்லி, செய்யுள் அல்லது பாடல் இலக்கணத்தையும் கூறிடும் முழுமையான இலக்கண நூலாக அது உள்ளது.

மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல் (தொல். எழுத்து. நூன் மரபு-15)

உட்பெறு புள்ளி உரு ஆகும்மே (தொல். எழுத்து. நூன் மரபு-14)

..... ஆய்தம் என்ற

முப்பாற்புள்ளியும்..... (தொல். எழுத்து. நூன்மரபு-2)

என்று அந்நூல், மெய், ஆய்தம் போன்ற சில எழுத்துக்களுக்கான வரிவடிவம் பற்றிக் கூறுகிறது.

அ, இ, உ, எ, ஒ.....ஓர் அளவு இசைக்கும் குற்றெழுத்து (மேலது. 3)

ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ ஒ, ஒள..... ஈர் அளவு இசைக்கும் நெட்டெழுத்து (மேலது. 4)

என்று குறிலுக்கும், நெடிலுக்கும் உச்சரிப்பு அளவு வரையறுப்பதில், 'பேச்சு மொழி - ஒலி அளவு' கூறுகிறது. தமிழ் மொழியின் கட்டமைப்பை விவரிக்கும் முழு இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னரே இருந்த தமிழ்மொழி, அதன் அமைப்பு, தமிழ் இலக்கியங்கள், புலமை வல்லார் பற்றிய அனைத்துத் தகவல்களும் அதில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதற்குப் பின் இலக்கண நூல்கள் பல தோன்றியுள்ளன. அவை முழுமையானவையாகத் திகழவில்லை என்றாலும் வெவ்வேறு காலத்திய தமிழைப் பற்றி

அறியவும், ஆராயவும் உதவுகின்றன. அவ்வகையில் நேமிநாதம், வீரசோழியம், நன்னூல் போன்ற இலக்கண நூல்கள் சோழர்கால மொழியமைப்பைப் பற்றி ஆராய உதவுகின்றன. முத்துவீரியம் சிற்றிலக்கியக் கால மொழி அமைப்பைப் புலப்படுத்துகிறது. 1680 இல் கோஸ்டா பால்த்சரா என்பவர் இலத்தீன் மொழியில் எழுதிய தமிழ் இலக்கண நூல், கால்டுவெல் எழுதிய, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்ற நூல், சீகன் பால்கு எழுதிய தமிழ் இலக்கண நூல், வீரமாமுனிவர் எழுதிய தமிழ் இலக்கண நூல் முதலியன அந்நியர் வருகைக்குப் பின் தமிழ்மொழி அமைப்பைப் பற்றிப் புலப்படுத்துகின்றன. தமிழ்மொழியில் நேரிட்ட மாற்றம், வளர்ச்சி போன்றவற்றை இவற்றின் துணை கொண்டு ஆராய்ந்து அறிய முடியும். சான்றாகத் தொல்காப்பியத்தில் நிகழ்காலத்தைக் குறிக்க இடைநிலை ஏதும் சொல்லப்படாமல் இருப்பதையும், நன்னூல் என்னும் இடைக்கால இலக்கண நூலில்,

- கிறு - வருகிறான்
- கின்று - வருகின்றான்
- ஆநின்று - வாராநின்றான்

என்று மூன்று நிகழ்கால இடை நிலைகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் காட்டலாம். இது போல் அந்தந்தக் காலத்திய மொழியமைப்பை இலக்கண நூல்கள் விளக்க முற்படுவதால் அவை மொழி வரலாற்றுக்கு உதவும் சான்றுகளாகின்றன.

பிறமொழியாளர் இயற்றிய இலக்கணங்கள்

பிறமொழியாளர் தமிழுக்கு இலக்கணம் எழுதினர். அவர்களது நூல்கள் பேச்சுத் தமிழை அடியொற்றியமைந்தவை. கி.பி.1672 இல் டச்சுக்காரர் பால்தே என்பவர் தமிழ்மொழியின் உச்சரிப்புகள், வேற்றுமை, வேறுபாடுகள் முதலியவற்றை எழுதுகிறார். கோஸ்டா பாத்சரா என்பவர் இலத்தீன் மொழியில் எழுதிய தமிழ் இலக்கணம்,

கி.பி. 1686 இல் புருனோ எழுதிய 'இலக்கண நூல்', வீரமாமுனிவர், கால்டுவெல், சீகன்பால்கு ஆகியோர் எழுதிய நூல்கள் முதலியன தமிழ் வரலாற்றைக் குறிப்பாகப் பேச்சுத் தமிழ் வரலாற்றைப் பற்றி ஆராயத் துணை புரிகின்றன. சான்றாக, மரபுத் தமிழ் இலக்கணங்களில் மூவிடப் பெயர்கள் தனியாகச் சொல்லப்படவில்லை. பெயர்ச் சொற்களிலேயே சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால் மேலை நாட்டவரது இலக்கண நூல்களில், மூவிடப்பெயர் பெயர்ச்சொல்லின் தனி உட்பிரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது போலவே, 'எந்த வினைச்சொல் எந்த எந்தக் காலம் காட்டும் இடைநிலைகளைப் பெறும்' என்பதையும் மேலை நாட்டாரின் நூல்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. டாக்டர் கிரால் என்பவர் தமிழ் வினையடிச் சொற்களை அவை ஏற்கும் கால இடைநிலைகளின் அடிப்படையில் மெல்வினை, இடைவினை, வல்வினை என மூன்று முக்கியப் பிரிவுகளாகப் பகுக்கின்றார்.

- வகர எதிர்கால இடைநிலை பெறுவன மெல்வினை.
- பகர எதிர்கால இடைநிலை பெறுவன இடைவினை
- ப்ப் என்ற ஈரொற்றைப் பெறுவன வல்வினை.

என்கிறார். இதுபோல் பேச்சுத் தமிழைத் துல்லியமாகப் பரிசீலித்து எழுதப்பட்டுள்ள இடங்கள் பெரிதும் உதவுவன. இவ்விலக்கணங்கள் முழுமையானவை அல்ல. செம்மையானவையும் அல்ல; அயல்நாட்டார் புரிந்துகொண்ட வரையில் எழுதியவை என்ற அளவில் சான்றுகளாகக் கொள்ளத் தக்கவை.

இலக்கண உரைகள்

தமிழ் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியத்துக்குக் கிடைத்த பழைய உரை இளம்பூரணர் எழுதிய உரை ஆகும். அவர் மூன்று அதிகாரத்துக்கும் உரை எழுதி உள்ளார். சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார், பெயர் தெரியா ஒருவர் ஆகியோர் சொல் அதிகாரத்துக்கு மட்டும் உரை

எழுதியுள்ளனர். **நச்சினார்க்கினியர்** எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், செய்யுளியல் ஆகியவற்றுக்கு உரை எழுதி உள்ளார். செய்யுளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவம இயல், மரபியல் (பொருளதிகாரம்) ஆகிய நான்கு இயல்களுக்கும் **பேராசிரியர்** உரை எழுதினார். இவ்வரைகளும் மொழி வரலாறு அறிய உதவும் சான்றுகளாக உள்ளன. ஏனெனில், அவர்கள் நூற்பாக்களின் கருத்துகளை மட்டும் விளக்கவில்லை; 'உரையில் கோடல்' என்று தம் உரையில் தம் கால மொழியமைப்பு மாற்றம் பற்றிய செய்திகளையும் குறிப்பிட்டே எழுதும் போக்கை அவர்கள் கையாண்டதால், அவர்களது கால மொழியமைப்பையும் புலப்படுத்தும் சான்றுகளாக உரைகள் திகழ்கின்றன. சான்றாக, தொல்காப்பிய விணையியல் முதல் நூற்பா (சொல். 200) இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா **அம்முக்காலமும்** எனக் காலங்கள் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய மூன்று என்கிறதே அல்லாமல் காலம் காட்டும் இடைநிலைகளைச் சொல்லவில்லை. ஆனால் முக்காலங்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டாக,

- உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான்

என்பவற்றைச் **சேனாவரையர்** தருகின்றார். பிற உரையாசிரியர்களும் இவ்வாறே தருகின்றனர். ஆனால் தமிழ்மொழி வரலாற்றில் சங்க காலத் தொகை நூல்களில் இறந்தகாலம் வினைச்சொற்களில் தெளிவாக அமைந்துள்ளது. எதிர்காலம் தெளிவாக அமைந்துள்ளது. ஆனால் நிகழ்காலம் அமைந்திருக்கவில்லை. எதிர்காலமும், நிகழ்காலமும் இணைந்து அமைந்திருக்கலாம். நிகழ்காலம் பற்றிய தெளிவு உரையாசிரியர் கால வளர்ச்சியாக இருக்கலாம். அது போலவே தொல்காப்பியர் வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கு ஈறு (ஈறு-இறுதியில் வரும் எழுத்து) கூறவில்லை. உரையாசிரியர்களோ ஈறுகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

- இளம்பூரணர், தெய்வச்சிலையார் - வியங்கோள் வினைமுற்று ஈறு - க
- சேனாவரையர் - க, யா, அல்
- நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர் - க, யா, அல், ஆல், ஆர், மார், உம், று

இவ்வாறு உரையாசிரியரது உரைகள் அவர்களது கால மொழியமைப்பை விளக்குகின்றன. அதனால் அவற்றை மொழி வரலாற்றுச் சான்றுகளாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

அகராதிகள்

ஒரு மொழியில் சொற்களின் பொருளை அகர வரிசையில் விளக்குவது அகராதி ஆகும். தமிழில் உரிச்சொல் பனுவல், நிகண்டு, அகரமுதலி ஆகிய சொற்கள் 'அகராதி'யைக் குறிக்கின்றன. திவாகர நிகண்டு, பிங்கல நிகண்டு போன்ற தமிழ் நிகண்டுகள் தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுவன. அவை செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளன. ஒன்பதாவது நூற்றாண்டில் தோன்றிய முதல் நிகண்டு திவாகர நிகண்டு. இது ஒன்பதாயிரத்து ஐந்நூறு சொற்களைக் கொண்டுள்ளது. சொல்லுக்குப் பொருள் கூறி அகராதி இயலுக்குத் தொல்காப்பிய உரியியல் வித்திட்டது. ஒரு மொழிக்குப் பிறமொழிப் பொருள் கூறும் அடிப்படையில் அகராதிகள் தோன்றின. வீரமாமுனிவரது 'சதுரகராதி' கி.பி. 1782 இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதில் பன்னிரண்டாயிரம் சொற்கள் உள்ளன. அவர் ஏழு அகராதிகளை வெளியிட்டார். தமிழ்-போர்த்துகீசியம், தமிழ்-இலத்தீன், தமிழ்- பிரெஞ்சு, பிரெஞ்சு-தமிழ், தமிழ்-ஆங்கிலம், ஆங்கிலம்-தமிழ் என்ற அடிப்படையில் அவை அமைந்தன சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட தமிழ்ப் பேரகராதியில் இலட்சத்து நாலாயிரத்து நானூற்று ஐந்து சொற்கள் உள்ளன. எமனோவும் பர்ரோவும் இணைந்து, திராவிடச் சொற்பிறப்பியல் அகராதியை வெளியிட்டனர். தமிழ் வேர்ச்சொல் ஆய்விலும், தமிழ் அகரமுதலி தயாரிப்பிலும் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் சிறப்பிடம் பெற்றவர்.

கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி வரை முயற்சிகள் தொடர்கின்றன. இவற்றிலிருந்து சொற்களின் பொருள் மாற்றத்தை அறியலாம். வேற்று மொழிகளில் எழுத்துப் பெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டிருப்பதால் தமிழ்ச் சொற்களின் ஒலியமைப்பை ஓரளவு அறியலாம். சொற்பொருளியல் ஆய்வுக்கு அகராதிகள் பெருமளவு உதவுகின்றன.

ஞா. தேவநேயப்பாவாணர்

சொற்கள் பொருளில் அடையும் மாற்றங்களைப் பழந்தமிழ் என்ற நூலில் பேராசிரியர் இலக்குவனார் கீழ்க்கண்ட சான்றுகளின் மூலம் காட்டுவதைக் காணலாம்.

- சொல்
- பழம்பொருள்
- புதுப்பொருள்
- அகம்
- உள், மனம்
- கர்வம்
- இறத்தல்
- கடத்தல்
- சாதல்
- கண்ணி
- மாலை
- வலை
- கிழவன்
- உரியவன்
- முதியவன்
- கோடை
- மேல்காற்று
- வெயில் காற்று
- மணிவிழா

- அழகிய விழா
- அறுபதாண்டுவிழா

இவ்வாறு மொழியில் சொற்களுக்குத் தோன்றும் புதுப் பொருளை அறியலாம். மொழியில் தோன்றிய புதுச் சொற்களைப் பரிசீலிக்கலாம். புதுச் சொல் அமைப்புகளை ஆராயலாம். இவற்றுக்கெல்லாம் வரலாற்றுச் சான்றுகளாகத் திகழ்வதில் நிகண்டுகளுக்கும் அகராதிகளுக்கும் தக்க இடம் உண்டு.

இலக்கியச் சான்றுகள்

மொழி வரலாற்றை அறிய இலக்கியங்கள் உதவுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் காணப்பட்ட கூறுகள் சங்க இலக்கியத்திலும் காணப்படுகின்றன. சில மாற்றங்களைத் தவிரச் சங்க இலக்கியத் தமிழ் முழுக்க முழுக்கத் தொல்காப்பியத் தமிழே ஆகும்.

சான்றாக, வகரம் உ, ஊ, ஓ, ஔ என்னும் உயிர்கள் தவிர ஏனைய எட்டு உயிர்களோடு சேர்ந்து மொழிக்கு முதலில் வரும் என்கிறது தொல்காப்பியம். அவ்வாறே, சங்க இலக்கியத்தில்,

- வடுகர் - நற்றிணை 212
- வாடை - நற்றிணை 5
- விரல் - அகநானூறு 34
- வீரர் - அகநானூறு 36
- வெகுளி - பொருநராற்றுப்படை 172
- வேந்தன் - அகநானூறு 24
- வையை - மதுரைக்காஞ்சி 356

என்று வந்திருப்பதைச் சொல்லலாம். பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் சங்க காலத் தமிழ்மொழி அமைப்பைச் சுட்டுகின்றன. நாலடியார் உள்ளிட்ட பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்கம் மருவிய காலமாகிய களப்பிரர் காலத் தமிழ்மொழி அமைப்பைப்

புலப்படுத்துகின்றன. தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தம் முதலான நூல்கள் பல்லவர் காலத் தமிழ் மொழியமைப்பை விளக்குகின்றன. கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம் முதலியன சோழர் காலத் தமிழ்மொழி வரலாற்றைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. பிள்ளைத்தமிழ், உலா, குறவஞ்சி, பரணி முதலியனவற்றின் மூலம் நாயக்கர் காலத் தமிழ் வரலாறு அறியலாம். புதினங்கள், சிறுகதைகள் இக்கால மொழி வரலாற்றை அறியச் சான்றுகளாகின்றன. விளக்கமாக, தனித்தனிப் பாடங்களாகவே நீங்கள் இவற்றைப் படிப்பீர்கள். இவற்றின் வரிவடிவம் ஒலிப்பு முறையைக் காட்டப் போதுமானதாக இல்லை.

பேச்சு நடை

பேச்சு வழக்கில் அமைந்த இலக்கியங்களும் முக்கியமானவைதாம். கட்டபொம்மன் கும்மி, ஐவர்ராஜாக்கள் கதை, இராமப்பய்யன் அம்மாளை, சிவகங்கை சரித்திரம், பொன்னுருவி மசக்கை போன்றவை பேச்சு வழக்கில் அமைந்தவை. சான்றாகப் பதினேழாவது நூற்றாண்டுப் பேச்சுத் தமிழைப் பற்றி இராமப்பய்யன் அம்மாளை மூலம் அறியலாம்.

பேச்சுத் தமிழ்

பொருள்

- அடைக்காய் - பாக்கு
- வெள்ளிலை - வெற்றிலை
- சம்பாரம் - சாக்கு
- விதனம் - செய்தி
- மன்னாப்பு - மன்னிப்பு
- கலனை - சீனி

பேச்சு நடையில் எழுதப்படும் இலக்கியங்களும் மொழி வரலாற்றை அறிய உதவும். ஜெயகாந்தனின் சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு நாவல் சென்னைப் பேச்சு வழக்கில் எழுதப்பட்டுள்ளது. நீல. பத்மநாபனின் தலைமுறைகள் என்னும் நாவல், குமரி மாவட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினர் பேச்சு வழக்கில் உள்ளது. அந்தந்த வட்டாரப் பேச்சுத் தமிழ் அமைப்பை அறிய இவை உதவுகின்றன.

வாய்மொழி இலக்கியம்

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் பொதுமக்களிடையே தமிழ்மொழி எங்ஙனம் கையாளப்படுகிறது என்பதைக் காட்டும் கண்ணாடிகளாக உள்ளன. அவை பேச்சு மொழியில் அமைபவை. நூறு பக்கத்தில் விளக்க வேண்டிய செய்திகளை ஓர் உவமை அல்லது பழமொழி சில சொற்களிலேயே விளக்கி விடும். நாட்டுப்புறக் கதைகள், பழமொழி, உவமை, விடுகதை, இசை சேர்ந்த தாலாட்டு, ஒப்பாரி, காதல் பாடல், தொழில்பாடல், குழந்தைப் பாடல், தெய்வப் பாடல் என்று யாவும் பேச்சுத் தமிழையும், தொன்மைக் கால வரலாற்றின் எச்சங்களையும் புலப்படுத்தும் சான்றுகளாக உள்ளன.

அயல்நாட்டார் குறிப்புகள்

அயல் நாட்டார் குறிப்புகளில் இடம் பெறும் தமிழ்ப் பெயர்கள், தமிழ்ச் சொற்கள் முதலியனவும் தமிழ்மொழி வரலாறு அறிய உதவும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வரருசியும், கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பதஞ்சலியும் தம் வடமொழி நூல்களில் தமிழ்மொழிச் சொற்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 'பாண்டியர்' என்னும் சொல் மகாபாரதத்து அரசரான பாண்டுவின் பெயரிலிருந்து வந்ததாக வரருசி கூறுகிறார். பாண்டி, சோழர் என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள் அரசரையும், நாட்டையும் குறிக்கும் என்கின்றார். பதஞ்சலி காஞ்சி என்ற சொல்லைக் குறிப்பிடுகின்றார். பதினான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த லீலா திலகம் என்ற மலையாள இலக்கண நூல் பாண்டிய நாட்டிலும், சோழ நாட்டிலும் நிலவிய சில மொழி

வழக்குகளையும், உச்சரிப்புகளையும் குறிப்பிடுகின்றது. மெகஸ்தனிஸ், ப்ளினி, தாலமி ஆகியோர் தம் நூல்களில் தமிழக ஊர்ப் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 'கொற்கை' நகரைக் 'கொல்சி' என்றே கூறியுள்ளனர். இது தமிழ்ச்சொற்கள் பிற மொழியாளர்களால் எங்ஙனம் கேட்கப்பட்டன என்று உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம். தாலமி 'மல்லியர்பா' என்று சென்னைக்கு அருகில் உள்ள துறைமுகத்தைக் கூறுகிறார். இது, 'மயிலாப்பூர்' என்பதன் கிரேக்க உச்சரிப்பாகத் தோன்றுகிறது. யுவான்சுவாங், மார்க்கோபோலோ ஆகியோர் குறிப்புகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் வந்த ராபர்ட்டு-டீ-நொபிலி 'ச' என்ற ஒலியை, 'ஜ்' (ch) என்றே எழுதியுள்ளார். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வந்த வீரமாமுனிவர் 'ச' வை, 'ஸ்' (s) என எழுதியுள்ளார். இங்ஙனம் தமிழ் ஒலியியல் மற்றும் மொழியியல் ஆய்விற்கு அயல்நாட்டார் குறிப்புகள் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

இந்தோ - ஆரிய மொழிக் குடும்பம்

இந்தோ - ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தில் உள்ள சில முக்கிய மொழிகள் பஞ்சாபி, சிந்தி, ஹிந்தி, உருது, பிகாரி, ராஜஸ்தானி, குஜராத்தி, மராத்தி, அசாமி, வங்காளி, ஒரியா, பஹரி, காஷ்மீரி, சமஸ்கிருதம் என்பன. இந்திய மக்களில் சுமார் 74 விழுக்காட்டினர் இம்மொழிகளைப் பேசுகின்றனர்.

• இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பம்

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் ஆங்கிலமே இந்தியாவில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. உயர்கல்வி நிலையில் ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாக உள்ளது. ஆங்கிலம் தவிர பிரெஞ்சு, போர்த்துகீசிய மொழிகள் பாண்டிச்சேரி, கோவா போன்ற பகுதிகளில் பேசப்படுகின்றன.

- **திராவிட மொழிக் குடும்பம்**

திராவிட மொழிக் குடும்பம் இந்தியாவின் இரண்டாவது பெரிய மொழிக் குடும்பம் ஆகும். இந்திய மக்களில் 25 விழுக்காட்டினர் திராவிட மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் உள்ள முக்கிய மொழிகள் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகியவை. தொன்மையும், இலக்கியச் செழுமையும் மிக்க தமிழ்மொழி மத்திய அரசால் செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய மொழிகளுள் நகலி, பாலி, பிராகிருதம் ஆகிய மொழிகள் ஏட்டளவிலேயே உள்ளன. சமஸ்கிருதமொழியும் ஏட்டளவிலேயே உள்ளது; சமயச் சடங்குகளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது; சிறுபான்மையினரால் பேசப்படுகிறது. இந்நாட்டில் பல்வேறு இனத்தினர் வாழ்கின்றனர். பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். என்றாலும் மொழிகளுக்கிடையே பல பொதுமைப் பண்புகள் இழையோடும் நிலை அறியப்பட்டது. மொழிகளுக்குள் காணப்படும் ஒத்த சொற்களும், மொழிகளின் இலக்கணக் கூறுகளில் காணப்படும் ஒற்றுமைக் கூறுகளும் அறிஞர்களை வியக்க வைத்தன. முறைப்படி ஆராயத் தூண்டின.

- **இந்திய மொழிகள் பற்றிய ஆய்வு**

1866இல் வியன்னாவில் கீழ்த்திசை மாநாடு (Oriental Congress) கூடியது. அம்மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம், 'இந்திய மொழிகள் பற்றிய கள ஆய்வு' செய்யுமாறு இந்திய அரசை வற்புறுத்தியது. இத்தீர்மானம் அரசால் பரிசீலிக்கப்பட்டது. குடி மதிப்பீடு (Census) வினாப் பட்டியலில்,

- தனிநபர் பிறந்த இடம் எது?
- தனிநபரின் தாய்மொழி எது?
- தனிநபர் பேசும் மொழி எது?

என்ற தகவலும் சேர்க்கப்பட்டது. 1881இல் நடந்த முதல் குடி மதிப்பீட்டுக் கணக்கெடுப்பில் இத்தகவல்களும் திரட்டப்பட்டன. புதுப்புதுச் செய்திகள் கிடைத்தன. இந்திய மொழிகள் பற்றிக் கிடைத்த செய்திகளை முழுமைப்படுத்த ஒரு தனித் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. அது இந்திய மொழிகளின் கள ஆய்வுத் திட்டம் (Linguistic Survey of India) என்று நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அது 1898இல் தொடங்கப்பட்டது. 29 ஆண்டுகள் கள ஆய்வு நடந்தது. சர். ஜார்ஜ் ஆபிரகாம் கிரியர்சன் (Sir George Abraham Grierson) என்பவர் இத்திட்டத்தின் இயக்குநர். இதன் அறிக்கை 1927இல் வெளியானது. அவ்வறிக்கையில் அன்றைய இந்தியாவில் 1595 மொழிகள் வழங்கியமை பற்றிய தகவல்கள் தரப்பட்டிருந்தன.

அவை

- பேசப்பட்ட மொழிகள் 179
- கிளைமொழிகள் 544
- பின் இணைப்பில் இடம் பெற்ற மொழிகள் 872

இந்தியாவில் 1652 மொழிகள் பேசப்படுகின்றன என்று 1961ஆம் ஆண்டின் குடி மதிப்பீட்டுக் கணக்கெடுப்புக் கூறுகிறது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் 30 மொழிகள் உள்ளன. இந்திய மக்களில் 24.47 விழுக்காட்டினர்.

திராவிட மொழிகள்

தென் இந்தியப் பகுதிகளில் மக்களால் பேசப்படும் மொழிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டு விளங்குகின்றன. அங்ஙனம் தொடர்புடைய 30 மொழிகள் திராவிட மொழிகள் என்று குறிக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் பிராகுயி என்ற மொழி மட்டும் இந்தியாவிற்கு வெளியே பாகிஸ்தானில் உள்ள பலூசிஸ்தான் பகுதிகளில் பேசப்படுகிறது. குரூக், மால்டோ போன்ற மொழிகள் பெரும்பாலும் வடஇந்தியாவில்

பேசப்படுகின்றன. மக்களிடையே வழங்கிய மொழிகளைப் பரிசீலித்தல், ஒவ்வொரு மொழிக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை அறிதல், வடமொழியுடன் ஒத்துள்ளதா, வேறுபடுகிறதா என்று இனம் காணல் என்னும் நிலைகளில் வெவ்வேறு காலக் கட்டத்தில் வெவ்வேறு மொழி ஆய்வாளர்கள் செய்த ஆய்வுகள், நிறுவிய கருத்துகள்தாம் திராவிட மொழிகள் பற்றிய முழு அளவிலான ஆய்விற்குத் தளம் அமைத்தன. **கால்டுவெல்**

கி.பி. 1856இல் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்ற நூலைக் கால்டுவெல் வெளியிட்டார். திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் ஆய்வின் தந்தை என்று கால்டுவெல் அழைக்கப்படுகிறார். அவருக்கு முந்தைய ஆய்வாளர்தம் முயற்சிகளைச் சற்றே காணலாம். **திராவிடம் - சொல்**

தென்னிந்தியாவில் பேசப்படும் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய திராவிட மொழிகளை மேலைநாட்டார் மலபார் மொழிகள் என்றும், தமுலிக் என்றும் முதலில் குறிப்பிட்டனர். தமிழ் மொழியின் பெயராலேயே இவ்வின மொழிகளைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால், தமிழ் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியைக் குறிக்கும் சொல். பல்வேறு மொழிகளைக் கொண்ட குடும்பத்தைக் குறிக்கப் பிறிதொரு பெயரை அமைத்தல் சிறப்புடையது என்று பரிசீலித்து, திராவிடம் என்ற சொல்லைத் தாம் தேர்ந்தெடுத்ததாகக் கால்டுவெல் கூறுகிறார்.

ஆந்திர - திராவிட பாஷா என்ற பெயரில் தென்னிந்திய மொழியினத்தைக் குமாரிலபட்டர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் வடமொழி அறிஞர்; கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். திராவிடர் என்று தென்னிந்திய மக்கள் மனு சுமிருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளனர் என்று கால்டுவெல் குறிப்பிட்டுள்ளார். **இரவீந்திரநாத தாகூர்** எழுதிய தேசிய கீதத்தில் திராவிடம் என்ற சொல் பரந்த பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தென்னிந்திய மொழி இனத்தையும் மக்களையும் சுட்டுவதற்குத் திராவிடம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

திராவிட மொழி ஆய்வுகள்

தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிகளுக்கு இடையே தொடர்புகள் உள்ளன. அவை ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளாகத் திகழ்பவை என்று பேராசிரியர் பிரான்சிஸ் ஓயிட் எல்லிஸ் (Francis Whyte Ellis) என்பவர் எழுதினார். இவர் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைச் சேர்ந்தவர். தனி நூலாக எழுதவில்லை. ஏ.டி. கேம்பல் (A.D. Campbell) என்பவர் தெலுங்கு மொழி இலக்கணம் (A Grammar of the Telogoo Language) என்ற நூலை எழுதினார். கி.பி. 1816இல் வெளியான நூல் அது. அதன் முன்னுரையை எழுதியவர் பிரான்சிஸ் ஓயிட் எல்லிஸ் ஆவார். அவர் அம் முன்னுரையில் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னட மொழிகளுக்கு இடையிலுள்ள தொடர்புகளைச் சுட்டிக் காட்டினார். அவை ஒரு தனிக் குடும்பம் சார்ந்தவை என்று குறிப்பிட்டார். ராஸ்க் என்பவர் வடமொழியை ஆராய்ந்தார். பல சொற்களைப் பட்டியலிட்டார். அவை வடமொழிச் சொற்கள் அல்ல என்றும், 'மலபார் சொற்கள் அவை' என்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தெரிவித்த கருத்து, வடமொழி - திராவிட மொழிகளுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளைப் பரிசீலிக்க வழி செய்தது எனலாம். தென்னிந்தியாவில் வழங்கிய மொழிகள் ஒரு தனிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என்று கி.பி. 1844இல் கிறித்தவ லாசர் என்பவர் சுட்டிக் காட்டினார். தமிழ், தெலுங்கு போன்ற மொழிகள் வட இந்திய மொழிகளில் இருந்து வேறுபட்டவை. அவை ஒரு தனிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை என்று செராம்பூரில் சமயப் பணி செய்து கொண்டிருந்த கிறித்தவப் பாதிரியார் வில்லியம் கேரி (William Carey) நிறுவினார்.

எச்.பி. ஹாட்சன் (H.B. Hodgson) என்பவர் 1848, 1856 ஆண்டுகளில் நடு இந்தியாவிலும் இமய மலைப் பகுதிகளிலும் உள்ள பழங்குடி மக்களின் சொற்கள் தென்னிந்திய மொழிகளுடன் ஒத்திருப்பதைக் காட்டினார். பேராசிரியர் மாக்ஸ்முல்லர் தென்னிந்திய மொழிகள் வடமொழியிலிருந்து மாறுபட்டவை. அவற்றை 'நிஷத மொழிகள்' (Nishada Languages) என்று குறிப்பிட்டார்.

டாக்டர் கால்டுவெல்லின் ஒப்பிலக்கணம்

கி.பி. 1856இல் கால்டுவெல் இம் மொழிகளைத் திராவிடம் என்ற பெயரில் குறிப்பிட்டார். இவை ஒரு தனிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் தொடர்புடையன அல்ல என்று நிறுவினார். திராவிட மொழிகள் சில பண்பட்ட மொழிகளைக் கொண்டவை. தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு என்பன பண்பட்ட திராவிட மொழிகள். தோடா, கோடா, கோண்டு, கூ என்பன பண்படாத திராவிட மொழிகள் என்று கருதினார். 1875இல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் நூலின் திருந்திய பதிப்பை வெளியிட்டார். அதில் கொடகு மொழி திருந்திய திராவிட மொழி என்று குறிப்பிட்டார். ராஜ்மகால், ஒரோவோன் ஆகியன திருந்தாத திராவிட மொழிகள் என்று குறிப்பிட்டார். திராவிட மொழிகளுக்கும், சித்திய மொழிகளுக்கும் இடையே தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என நினைத்தார். பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி ஆகியவற்றின் வளமை, வளமைக் குறைவின் அடிப்படையில் அவர் திருந்திய மொழி (Cultivated Language), திருந்தாத மொழி (Uncultivated Language) என்று வரையறுக்க முயன்றார். அவர் காலத்தில் வசதிகளும், வாய்ப்புகளும் குறைவாகவே இருந்தன. திராவிட மொழிகளில் அவர் செய்த ஆய்விற்கு அவர் டாக்டர் பட்டம் பெற்றார். 'கால்டுவெல்லின் ஆய்வு தென் திராவிட மொழிகளைப் பற்றியது. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்று பொது நிலையில் சுட்டுவதைவிடத் தென் திராவிட மொழிகளின்

ஒப்பிலக்கணம் என்று அழைப்பது பொருத்தமானது' என்பார் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார். திராவிட மொழிகள் என்று ஒரு மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளை இனம் கண்டு பதிவு செய்த பணி கால்டுவெல்லின் பணியாகும்.

டாக்டர் கால்டுவெல் குறிப்பிட்ட திராவிட மொழிகள் 12 ஆகும். இந்திய மொழிகளின் கள ஆய்வுப் பணி இயக்குநர் கிரியர்சன், கொலாமி, நாய்கி ஆகிய மொழிகளும் திராவிட மொழிகளே. அவற்றையும் சேர்த்துத் திராவிடமொழிகள் 14 என்று குறிப்பிட்டார். குவி மொழியை ஆய்ந்தவர் பிட்ஜெரால்டு என்பவர். 1913இல் குவி மொழியும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது என்று அறிவித்தார். 1964இல் ஜூல்ஸ்பிளாக் என்பவர் திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பு (Structure Grammatical Des Languages Dravidiennes) என்னும் நூலை வெளியிட்டார். இது பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்ட நூலாகும். இவரது கருத்துகள் பலரால் பின்னர் மறுக்கப்பட்டன.

ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர் சர். தாமஸ் பரோ. 1950இல், பர்ஜி, பெங்கோ மொழிகளும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என்று அறிவித்தார். கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் டாக்டர் எமனோ. அவர், தோடா மொழியை ஆய்ந்தவர். திராவிட மொழியியல் இனவியல் நாட்டுப்புறக் கதைகள் (Dravidian Linguistics, Ethnology and Folk Tales) என்று நூல் வெளியிட்டார். டாக்டர் பரோ, டாக்டர் எமனோ இருவரும் இணைந்து, திராவிட மொழிகளின் அடிச்சொல் அகராதி (A Dravidian Etymological Dictionary) நூலைத் தயாரித்து வெளியிட்டனர். இந்திய, தமிழக அறிஞர்கள் தொடர்ந்து ஆராய்ந்து வருகின்றனர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், திராவிட மொழியியல் கழகம், இந்திய மொழிகளின் மைய நிறுவனம் ஆகியவை திராவிட மொழியியலில்

குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளன. இப்போது திராவிட மொழிகள் என முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட மொழிகள் இனங்காணப் பட்டுள்ளன.

திராவிட மொழிகளின் பண்புகள்

திராவிட மொழிகளுக்குச் சில பொதுப் பண்புகள் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று காலத்தைக் காட்டும் உருபுகளும், ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால், பலவிற்பால், பலர்பால் என்று பாலைக் குறிக்கும் விசுதிகளும் வினையடிகளுடன் இணைந்து வருகின்றன; தனியாக வருதல் இல்லை.

சான்று: வா+ந்+த்+ஆன் - வந்தான்.

- வா - வினையடி
- ந் - சந்தி
- த் - காலம் காட்டும் உருபு
- ஆன் - ஆண்பால் விசுதி

என்று அமையக் காணலாம். சொற்களின் முக்கியப் பகுதி வேர்ச்சொல் (Root Word), அடிச்சொல் (Basic Vocabulary) எனப்படும். திராவிட மொழிகளின் சொற்களைப் பரிசீலித்தால், அவை பொதுவான அடிச்சொற்களைக் கொண்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

சான்று :

அடிச்சொல் - திராவிட மொழிகள்

- கண் - தமிழ்
- கண்ணு - மலையாளம்
- கன்னு - தெலுங்கு
- ஃகன் - குரூக்

- கென் - பர்ஜி
- திராவிட மொழிகளில் எண்ணுப்பெயர்கள் ஒன்று போலவே அமைந்துள்ளன.
- மூன்று - தமிழ்
- மூனு - மலையாளம்
- மூன்னு, மூறு - தெலுங்கு, கன்னடம்

என்று அமைந்திருத்தலைக் காட்டலாம். திராவிட மொழிகளில் உயிர் எழுத்துகள், குறில், நெடில் என்றுள்ளன. இவை பொருளை வேறுபடுத்தத் துணை செய்கின்றன.

சான்று:

- அடி - குறில்
- ஆடி - நெடில்
- வளி - குறில்
- வாளி - நெடில்

திராவிட மொழிகளின் பகுப்பு

கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளைத் திருந்திய மொழிகள் என்றும், திருந்தா மொழிகள் என்றும் இரு வகைகளாகக் குறிப்பிட்டார். இப்பகுப்பு பண்பாட்டு ஆய்விற்குத் துணை செய்யும். ஆனால் மொழி ஆய்விற்குத் துணை செய்வது இல்லை. டாக்டர் ஸ்டென்கெனா (Sten Konow) திராவிட மொழிகளைத் தமிழ்த் தொகுதி (Tamil Group) என்றும், தெலுங்குத் தொகுதி (Telegu Group) என்றும் இரண்டாக வகைப்படுத்துவார். மொழிநூல் அறிஞர்கள் திராவிட மொழிகளை அவை பேசப்படும் இடத்தின் அடிப்படையிலும், அவைகளுக்கிடையே காணப்படும் அடிப்படைப் பண்புகள் மற்றும் பொதுமைப் பண்புகளின் அடிப்படையிலும் வகை செய்வார்கள். நிலப்பரப்பின் அடிப்படையில்

- தென் திராவிட மொழிகள்

- நடுத்திராவிட மொழிகள்
- வடக்குத் திராவிட மொழிகள்

என்று மூன்றாக வகைப்படுத்துகின்றனர்.

தென் திராவிட மொழிகள்

தமிழ், மலையாளம், இருளா, கொடகு, கோடா, தோடா, கன்னடம், படகா, துளு ஆகிய ஒன்பது மொழிகளும் தென் திராவிட மொழிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

தமிழ்மொழி

திராவிட மொழிகளில் பழமையான மொழி தமிழ் ஆகும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே இலக்கிய, இலக்கணங்களைக் கொண்ட மொழி தமிழ்மொழி. தமிழகம், பர்மா (மியான்மர்), மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிஜித்தீவு, இலங்கை, தென் ஆப்பிரிக்கா, பிரிட்டிஷ் கயானா, மடகாஸ்கர், திரினிடாட் போன்ற நாடுகளில் பேசப்படுகிறது. இன்று தமிழ் பேசுவோர் உலகெங்கும் வாழ்கின்றனர். எட்டு கோடி மக்களால் தமிழ்மொழி பேசப்படுகிறது. சிங்கப்பூரில் ஆட்சிமொழிகளில் ஒன்றாக உள்ளது.

வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல் உலகத்து (தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரம் : 1-3)

என்று தொல்காப்பிய சிறப்புப் பாயிரத்தில் தமிழ் வழங்கும் பகுதிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

வடக்கும் தெற்கும் குடக்கும் குணக்கும்

வேங்கடம் குமரி தீம்புனல் பௌவமென்று

அந்நான் கெல்லை

என்று காக்கை பாடினியார் என்னும் புலவர் தமிழ் வழங்கிய எல்லையினைக் கூறுகிறார்.

தென் இந்தியாவில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும், வங்காள விரிகுடாவிற்கும் இடைப்பட்டுப் பழவேற்காடு முதல் குமரி வரை பரந்து கிடக்கும் நிலப்பகுதி தமிழ் வழங்கும்

பகுதி என்று கால்டுவெல் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'இந்திய மொழிகளுள் சமஸ்கிருத மொழிக்கு அடுத்த நிலையில் பன்னாட்டு அறிஞர்களது கவனத்தைக் கவர்ந்த மொழியாகத் தமிழ் உள்ளது. பழங்காலத்தில் தமிழ் செவ்வியல் நிலையை எய்தியது. இது திராவிட நாகரிகத்தின் சிறப்பை உலகிற்குக் காட்டும் சான்றாக இந்தியா உள்ளது' என்று குல்பெர்ட் சிலேட்டர் கூறுவார். 'சங்கத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும் 26,350 வரிகள் உலகின் ஒப்புயர்வற்ற மொழி தமிழ் என்பதை நிலை நிறுத்துகின்றன' என்று செக்கோசுலோவாக்கிய நாட்டுத் தமிழறிஞர் கமில் சுவலபில் தனது முருகனது சிரிப்பு (Smile of Muruga) நூலில் எழுதுகிறார். 'தமிழ்மொழி கிரேக்க மொழியை விடப் பண்பட்டது. இலத்தீனை விட அழகானது. ஆற்றலிலும் முழுமையிலும் ஆங்கிலம், ஜெர்மனி ஆகிய மொழிகளுக்கு இணையானது' என்று ஆங்கில இலக்கிய ஆக்ஸ்போர்டு துணைநூல் (Oxford Companion to English Literature 1992 p. 1021) குறிப்பிட்டுள்ளது. 'இன்றுள்ள இந்திய மொழிகளில் செவ்வியல் மொழியாக அமைந்து அதே செழுமையுடன் தொடரும் ஒரே மொழி தமிழ்' என்று தமிழ் இலக்கியங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த ஏ.கே. இராமானுஜம் குறிப்பிட்டுள்ளார். மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்கவல்ல மொழி தமிழ்மொழி. 'திராவிட மொழிகளும் தமிழும்' என்னும் அடுத்த பாடத்தில் தமிழ் பற்றி விரிவாகப் படிப்போம்.

மலையாளம்

கேரளத்தில் பேசப்படும் மொழி மலையாளம். இலட்சத்தீவிலும் பேசப்படுகிறது. தமிழுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடைய மொழி. திராவிட மொழிகளில் தமிழுக்கு அடுத்து வைத்து எண்ணப்படும் மொழி மலையாளம். இரண்டு கோடி மக்கள் பேசுகின்றனர். 'தமிழின் மிகத் திரிந்தமொழி மலையாளம்' என்பார் கால்டுவெல். இலக்கிய வளத்திலும்,

படைப்பாற்றலிலும் இன்றைய நிலையில் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் மிக உயர்ந்த இடத்தை மலையாளமே பெறுகிறது.

- மலையாள மொழி பால்காட்டும் விசுதிகளை (Pronominal Terminations) விலக்கியுள்ளது.

(எ.கா.)

தமிழ் - மலையாளம்

- அவன் அடித்தான் - அவன் அடிச்சு
- அவள் அடித்தாள் - அவள் அடிச்சு
- அது அடித்தது - அது அடிச்சு
- வடமொழிச் சொற்களை அதிக அளவு ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.
- தமிழில் 'ஐ' கார ஈற்றைக் கொண்டு முடியும் சொற்கள் மலையாளத்தில், 'அ' கர ஈற்றைப் பெறுகின்றன.

(எ.கா.)

தமிழ் - மலையாளம்

மலை - மல

மலையாள மொழிக்கு டாக்டர் குண்டர்ட் இலக்கண நூலும், அகராதியும் எழுதியுள்ளார். சிலப்பதிகாரம், பதிற்றுப்பத்து, புறநானூற்றில் உள்ள சில பாடல்கள் சேரநாட்டில் உருவானவை. சேரநாட்டில் இன்று மலையாளம் வழங்குகிறது. முன்னர்த் தமிழ் வழங்கியது. இராமசரிதம் போன்ற தொன்மையான மலையாள இலக்கிய நூல்கள் தமிழர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன. பழைய மலையாள இலக்கியத்தில் பன்னிரண்டு உயிரும், பதினெட்டு மெய்யும் மிகுதியாக உள்ளன. பண்டைய மலையாள இலக்கியங்கள் தமிழைப் பின்பற்றி இருத்தலை டாக்டர் குண்டர்ட்,

டாக்டர் கே.எம். ஜார்ஜ் ஆகியோர் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். மலபார் கடற்கரை சிறந்த துறைமுகமாகத் திகழ்ந்தது. கிரேக்கர், யூதர், போர்த்துகீசியர், டச்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோர் இவ்வழியே வந்து வாணிகத் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது. தென் திராவிட மொழிகளில் தமிழும், மலையாளமும் மிகப் பிற்காலத்தே பிரிந்தன. "தமிழுக்கும் மலையாளத்திற்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு" என்று எமனோ குறிப்பிடுவார்.

கன்னட மொழி

கர்நாடக மாநிலம், மராத்தி நாட்டின் தென் பகுதியில் பேசப்படும் மொழி கன்னட மொழி ஆகும். கருநாடகம் என்றும், கானரிஸ் என்றும் கூறுவர். ஏறத்தாழ மூன்று கோடி மக்கள் கன்னட மொழி பேசுகின்றனர். கர்நாடகம் என்னும் வடசொல் திரிந்து, கன்னடம் என்றானது என்பர் வடநூலார். 'கன்னடம்' என்பது 'திராவிடச் சொல்' என்பார் டாக்டர் குண்டர்ட். கன்னடத்தில், பழங்கன்னடம், புதுக் கன்னடம் என்னும் இரு வகை உள்ளன. புதுக் கன்னடத்தின் எழுத்து முறை தெலுங்கு மொழியின் எழுத்து முறையை ஒட்டி அமைந்துள்ளது என்பார் ஏ.எஸ். ஆச்சார்யா. அவர் பல ஆய்வுகள் செய்துள்ளார். எச்.எஸ். பிலிகிரி (H.S. Biligiri) கன்னட மொழியின் ஒலியன்களைப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார். கன்னட மொழியின் வட்டார வழக்குகளில் ஒன்று தேவாங்கா கன்னடம் ஆகும். தமிழகத்தில் உள்ள சின்னாளப்பட்டி, அருப்புக்கோட்டை பகுதிகளில் வாழும் தேவாங்கா செட்டியார் தேவாங்கா கன்னடம் பேசுகின்றனர். தமிழ்ச் சொற்களை ஏற்று, தமிழுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடையதாக இம்மொழி உள்ளது. மைசூர்ப் பகுதியிலுள்ள கன்னட மொழியிலிருந்து தேவாங்கக் கன்னடம் வேறுபடுகிறது. கன்னடத்தின் மற்றொரு வட்டார வழக்கு கௌடா கன்னடம் ஆகும். இதில் 14 உயிரொலிகள் (9 குறில் 5 நெடில்) 22 மெய் ஒலிகள் உள்ளன என்று டாக்டர் கே. குசலப்பா கௌடா குறிப்பிடுவார். கர்நாடகத்தின் தென் பகுதியிலும், கூர்க் மாவட்டத்திலும் வாழும் கௌடர்கள் பேசும் மொழி கௌடா

கன்னடம் ஆகும். 1968இல் கன்னட மொழியை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் உபாத்தியாயா கன்னட மொழியின் நான்கு வட்டார வழக்குகளை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்துள்ளார். கன்னட மொழியின் பேச்சு வடிவம் பற்றிப் பேராசிரியர் வில்லியம் பிரைட் (William Bright) விரிவாக ஆய்வு செய்துள்ளார்.

பிற மொழிகள்

தமிழ், மலையாளம், கன்னடம் ஆகியவற்றுடன் இருளா மொழி, கொடகு மொழி, கோடா மொழி, தோடா மொழி, படகா மொழி, துளு மொழி ஆகியவையும் தென் திராவிட மொழியைச் சார்ந்தவை.

இருளா மொழி

இருளர்கள் பேசும் மொழி இருளா. நீலகிரி மலைப்பகுதியில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் இருளர் ஆவர். இவர்கள் மலைதேச இருளர்கள் என்று குறிக்கப்படுகின்றனர். ஆனைமலைப் பகுதிகளிலும் இருளர்கள் வாழ்கின்றனர். வட்டக்காட இருளர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். பேராசிரியர் கமில் சுவலபில் இம்மக்கள் பற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்துள்ளார். ஜெரார்ட் எப் டிப்லாட் (Gerard F. Diffloth), ஆர். பெரியாழ்வார் ஆகியோர் இருளா மொழியில் ஆய்வு செய்துள்ளனர். இருளா மொழியை 4617 பேர் பேசுகின்றனர். இது 1961இல் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பு ஆகும். குறும்பர்கள், படகர்கள் ஆகியோருடன் இருளர்கள் இணைந்து பழகுகின்றனர். குறும்பா, படகா மொழிச் சொற்கள் இருளா மொழியில் அதிகமாகக் கலந்துள்ளன. இருளர்கள் ஒதுங்கி வாழ்கின்றனர்.

கொடகு மொழி

கொடகு மொழிக்கு என்று எழுத்து வடிவம் கிடையாது. கொடகு மொழியில் இலக்கியங்கள் படைக்கப்படவில்லை. மக்களிடையே வழங்கும் பேச்சு மொழியாக மட்டுமே கொடகு மொழி உள்ளது. ஏறத்தாழ 80,000 மக்கள் கொடகு மொழி

பேசுகின்றனர். டாக்டர் **மோக்லிங் (Mogling)** என்பவர் கொடகு மொழி பற்றி ஆய்வு செய்தார். தமிழுடன் கொடகு மொழி நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருப்பதை அவர் குறிப்பிட்டார். பின் பேராசிரியர் **எல்.வி. இராமசாமி ஐயர்** கொடகு மொழியை ஆய்ந்து, அது தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பை வெளிப்படுத்தினார். மேஜர் **கோல் (R.A. Cole)** கொடகு மொழியின் இலக்கணத்தையும், பல பாடல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். கொடகு மொழியின் தொன்மைப் பண்பு மாறாமல் உள்ளது. கொடகு மொழியின் உயிர் ஒலிகள் குறித்து எமனோ விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். ஒரு பெண் பல ஆடவர்களை மணக்கும் பழக்கம் கொடகு மொழி பேசும் மக்களிடம் இருக்கிறது என்று டாக்டர். **ஏ.சி. பர்னல் (A.C. Burnell)** குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோடா மொழி

நீலகிரி மலைப் பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடி இனத்தினர் கோடர்கள் ஆவர். கோடர்கள் பேசும் மொழி கோடா மொழி ஆகும். ஏறத்தாழ 900 பேர் கோடா மொழியைப் பேசுகின்றனர். கூலி வேலை செய்து வாழும் எளிய மக்கள் கோடர்கள். "கன்னட மொழியின் கொச்சை மொழி போலக் கோடா மொழி காட்சி தருகிறது" என்று டாக்டர் **கால்டுவெல்** குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் இம்மொழி தனிமொழி என்று இப்போது நிறுவப்பட்டு உள்ளது. கோடா மொழியை டாக்டர் **எமனோ** விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

தோடா மொழி

நீலகிரி மலைப் பகுதிகளில் வாழும் மற்றொரு பழங்குடி இனத்தவர் தோடர்கள் ஆவர். அவர்கள் பேசும் மொழி 'தோடா' மொழி ஆகும். பேராசிரியர் **பெர்னாட் ஸ்கிமிட் (Bernard Schmid)** என்பவர் கி.பி. 1837 இல் தோடா மொழியை ஆய்வு செய்தார். திராவிட மொழிக் குடும்பத்துடன் தொடர்பு உடைய மொழி தோடா மொழி என்று அவர் குறிப்பிட்டார். 800 பேர் தோடா மொழி பேசுகின்றனர். 1935-38 வரை பேராசிரியர் **எமனோ** இம்மொழி பற்றியும், இம்மொழி பேசும் மக்களைப் பற்றியும்

ஆராய்ந்தார். தோடா மொழி பேசும் மக்களின் தொகை 600 என்று குறிப்பிடுகிறார். போதைப் பொருட்களை உட்கொள்ளும் வழக்கம் இம்மக்களிடையே உள்ளது. பெண் குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடன் கொல்லும் வழக்கமும் உள்ளது. ஆகவே இவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்துவிட்டனர் என்று கால்டுவெல் குறிப்பிடுவார். தோடர்களைப் பற்றி கர்னல் மார்ஷல் (Colonel Marshall) விரிவான நூல் ஒன்றினை எழுதியிருந்தார். பேராசிரியர் டபிள்யூ. எச். ஆர். ரிவர்ஸ் (W.H.R. Rivers) என்பவர் தோடர்களைப் பற்றி 770 பக்க அளவில், The Todas என்ற தலைப்பில் 1906இல் ஒரு நூலை எழுதி வெளியிட்டார். "தோடா மொழியின் ஒலிகளும், ஒலியமைப்பு முறையும் உச்சரிக்க அரிதாக உள்ளன. sh, ch, th ஆகிய ஒலிகள் தோடா மொழியில் ஒலிநயத்திற்காகச் சொற்களின் இடையில் திணிக்கப்படுகின்றன. இது தோடா மொழிக்கே உரிய தனிச் சிறப்பு" என்று ஜி.யு. போப் (G.U.Pope) குறிப்பிடுவார்.

ஜி.யு. போப்

தோடர்களுடன் நெருங்கி வாழும் கோடர்கள், படகர்களுக்கும் கூடப் புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி தோடா மொழி உள்ளது. இம்மொழியின் வினைமுற்றுகளில் பாலறி கிளவிகள் உள்ளன. தோடா மொழியின் இலக்கண அமைப்புகளில் பல பழந்தமிழுடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டுள்ளன. ற், ற் ஆகிய ஒலி வேறுபாடு திராவிட மொழிகளைவிடத் தோடாவில் மிகத் தெளிவாக உள்ளது.

படகா மொழி

நீலகிரி மாவட்டத்தில் ஊட்டி, குன்னூர்ப் பகுதிகளில் வாழும் படகர்கள் பேசும் மொழி 'படகா மொழி' ஆகும். படகா மொழி கன்னட மொழியின் வட்டார வழக்கு என்றே எண்ணினர். தற்பொழுது படகா மொழி தனிமொழி என்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இரண்டரை இலட்சம் மக்கள் இம்மொழியைப் பேசுகின்றனர். படகா மொழி பற்றிப் பேராசிரியர் எமனோ ஆய்வு செய்தார். நீலகிரிப் பகுதியில் தோடர், கோடர் ஆகியோர்

வந்து குடியேறிய பின் நீண்ட காலம் கழித்தே படகா மொழியினர் வடக்கிலிருந்து வந்து குடியேறினர். இவர்களின் மொழி கன்னட மொழியோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது என்று எமனோ குறிப்பிட்டுள்ளார். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படும் வடுக்களே படகர்கள் என்பது பலர் கருத்து. படகா மொழியை டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் விரிவாக ஆய்வு செய்துள்ளார்.

துளு மொழி

துளு மொழியைத் திருந்திய மொழி என்று டாக்டர் கால்டுவெல் குறிப்பிட்டுள்ளார். துளு மொழிக்கு வரிவடிவம் இல்லை. இலக்கிய வளமும் இல்லை. பேசில் மிஷனைச் சார்ந்த பாதிரிமார்கள் (Basle Missionaries) துளு மொழியில் பல நூல்களை எழுதினர். அவற்றைக் கன்னட வரிவடிவில் அச்சிட்டனர். மைசூர் மாநிலத்தை அடுத்து ஓடும் ஆறுகள், 'சந்திரகிரி', 'கல்யாணகிரி' என்பன. அவ்விரு ஆறுகளுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் துளு மொழி பேசப்படுகிறது. எனினும் இப்பகுதி மக்கள் பல மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். அவற்றுள் துளுவும் ஒன்று. அவ்வகையில் 5.1 இலட்சம் மக்கள் துளு மொழி பேசுகின்றனர். துளு மொழிக்குப் பேராசிரியர் ஜெ. பிரிகல் (J.Brugal) இலக்கணம் எழுதியுள்ளார். ஏ. மார்னர் (A. Marner) துளு - ஆங்கில அகராதியை 1886 இல் வெளியிட்டார். ஆங்கில - துளு அகராதியை 1888இல் வெளியிட்டார். எல்.வி. இராமசுவாமி ஐயர் இம்மொழியில் பல ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார். பேராசிரியர் உபாத்தியாயா துளுமொழிக்குப் பேரகராதி (Lexicon) தயாரித்துள்ளார். "தென் திராவிடக் கிளையிலிருந்து துளு, கன்னடம், கோடா, தோடா, கொடகு, மலையாளம் என்பன படிப்படியாகப் பிரிந்திருக்க வேண்டும்" என்பார் டாக்டர் பி.எஸ். சுப்பிரமணியம்.

நடுத்திராவிட மொழிகள்

தென் திராவிட மொழிகளுடன் தெலுங்கு மொழியை இணைத்து ஆய்வது பழைய மரபு. ஆனால் தெலுங்கு நடுத்திராவிட மொழிகளுடன் சேர்க்கப்படுகிறது. அவ்வகையில் நடுத்திராவிட மொழிகளை,

- தெலுங்கு - குவி கிளை நடுத்திராவிட மொழிகள்
- கொலாமி - நாய்க்கி கிளை நடுத்திராவிட மொழிகள்

என்று இரு கூறுபடுத்துகின்றனர். தெலுங்கு-குவி கிளையில் தெலுங்கு, கோண்டி, கோண்டா, குயி, குவி, பெங்கோ, மண்டா ஆகிய மொழிகள் உள்ளன. கொலாமி - நாய்க்கி கிளையில் பர்ஜி, கட்பா ஒல்லாரி, கட்பா சில்லூர் ஆகிய மொழிகள் உள்ளன. கட்பா ஒல்லாரி, கட்பா சில்லூர் ஆகியன தனிமொழிகள் அல்ல; ஒரே மொழியின் கிளைகள் என்றும் கூறுவர். கொலாமி, நாய்க்கி, பர்ஜி, கட்பா ஆகியன சில தனித் தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளன. அவை தென் திராவிட மொழிகளிலிருந்து வேறுபட்டவை. சான்றாக, 'ள'கர ஒலி நாய்க்கி தவிர ஏனைய மொழிகளில் இல்லை; 'ட'கர ஒலி மொழி முதலில் வருகிறது. அஃறிணைச் சொற்கள் பன்மை உணர்த்த, பலவின்பால் விகுதி கட்டாயம் இணைக்கப்பட வேண்டும். இவற்றைத் 'தனிக் கிளை' என்று பரோ, பட்டாச்சார்யா ஆகியோர் கூறுகின்றனர். பேராசிரியர் எமனோவும் இதனை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

தெலுங்கு மொழி

நடுத்திராவிட மொழியுள் ஒன்பது கோடி மக்கள் பேசும் மொழி தெலுங்கு மொழி. தொன்மைச் சிறப்பு உடையது. சொல் வளம் மிக்கது. இனிமை வாய்ந்தது. ஆந்திர மாநிலத்தில் பேசப்படுகிறது.

- திரிலிங்கம் (மூன்று கோவில்கள்) என்ற சொல் திரிந்து 'தெலுங்கு' என்றானது.
- 'தெனுகு' என்றால் இனிமை. தெனுகு என்ற சொல் திரிந்து 'தெலுங்கு' என்றானது.

என்பர். தெலுங்கு மொழி வட இந்திய மொழிகளிலிருந்து வேறுபட்டது என்று யுவான் சுவாங் (Hieun Tsang) கூறுவார். அயல் நாட்டினர் தெலுங்கு மொழிக்குப் பல இலக்கண நூல்களை எழுதியுள்ளனர். நன்னய பட்டர் போன்ற வடமொழி அறிஞர்கள் தெலுங்கில் இலக்கியம் செய்துள்ளனர். வடமொழிச் சாயல் மிகுதியாக உள்ளது. ஆந்திரர்கள் என்றும், கலிங்கர்கள் என்றும் இருவகைத் தெலுங்கு மக்கள் சொல்லப்படுகின்றனர். தெலுங்கு மொழியின் வினையடிகள் பற்றிப் பேராசிரியர் பி.எச். கிருட்டிணமூர்த்தி ஆராய்ந்துள்ளார். தெலுங்கில் ஒருமையில், 'ஆண்பால்' என்றும், 'ஆண்பால் அல்லாதன' என்றும் பிரிவு உள்ளது. 'திணை, பால் பாகுபாட்டில் தெலுங்கு தொன்மையானது' என்பார் டாக்டர் பி.என். சுப்பிரமணியன். தெலுங்கு மொழி குயி மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. தெலுங்கிலும், குயி மொழியிலும் ஒலி இடம் பெயர்ந்து நிற்கும் தன்மை உள்ளது.

பிற மொழிகள்

மேற்குறிப்பிட்டவைகளைத் தவிரக் கோண்டி மொழி, கோண்டா மொழி, குயி மொழி, குவி மொழி, பெங்கோ மொழி, மண்டா மொழி, கொலாமி மொழி, நாய்க்கி மொழி, பர்ஜி மொழி, கட்பா ஒல்லாரி மொழி, கட்பா சில்லூர் மொழி ஆகிய மொழிகளும் நடுத்திராவிட மொழிகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

கோண்டி மொழி

இந்தியாவின் நடுவில் கோண்டுவனம் எனும் காடுகள் உள்ளன. அக்காடுகளில் வாழும் மக்கள், கோயிதோர் ஆவர். கோயிதோர் பேசும் மொழி கோண்டி மொழி; 15 இலட்சம் பேரால் பேசப்படுகிறது. பேராசிரியர் ஆபிரகாம் லிண்ட் (Abraham A Lind), ஏ.என். மிட்சல் (A.N. Mitchell) ஆகியோர் கோண்டி மொழி பற்றி ஆய்வு செய்துள்ளனர். பேராசிரியர் சி.ஜி.செனிவிக்ஸ் டிரென்ச் (C.G. Chenevix Trench) புனித

வில்லியம்சன் ஹென்றி டிரம்மண்டு (Williamson Rev. Henry Drummond) ஆகியோர் கோண்டி மொழிக்கு இலக்கண நூல்களை எழுதி உள்ளனர். கல்கத்தாவில் உள்ள பிஷ்ப் கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஜே.சி. டிரிபெர்கு (J.C. Driberg) சுருக்கமான இலக்கணக் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். கோயிதோர் மக்களது வாழ்வியல் பற்றிய தகவல்களை வங்காள மக்களின் வரலாறு (Ethnology of Bengal) என்ற நூலிலும், மையப் பிராந்திய அரசிதழ் (Gazetteer of the Central Provinces) களிலும் காணலாம்.

கோண்டா மொழி

ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் எல்லைப் பகுதிகளில் கோண்டா மொழி பேசப்படுகிறது. ஏறத்தாழ 13 ஆயிரம் மக்கள் கோண்டா மொழி பேசுகின்றனர். உசுமானியாப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பி.எச்.கிருஷ்ணமூர்த்தி கோண்டா மொழியின் இலக்கண அமைப்பைப் பற்றிப் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளார். கோண்டா மொழி என்ற தலைப்பில் இதன் இலக்கணத்தையும், சொல்லமைப்பினையும் ஆராய்ந்து பேராசிரியர் எஸ். பட்டாச்சார்யா நூல் எழுதி உள்ளார். பேராசிரியர் பரோ, பட்டாச்சார்யா ஆகியோர் தொகுத்த குறிப்புகள் இம்மொழி பற்றி அறிய உதவுகின்றன.

குயி மொழி

ஒரிசா மாநிலத்தில் உள்ள கோராபுத் மாவட்டப் பகுதிகளில் குயி மொழி பேசப்படுகிறது. ஏறத்தாழ ஒன்பது இலட்சம் பேர் குயி மொழி பேசுகின்றனர். குயி மொழியின் இலக்கணத்தைப் பேராசிரியர் டபிள்யூ.டபிள்யூ. வின்ஃபீல்டு (W.W. Winfield) எழுதியுள்ளார். பேராசிரியர் பெரிரா (J.E. Pereira) ஓர் இலக்கண நூல் எழுதியுள்ளார். பரோ, பட்டாச்சார்யா இருவரும் குயிமொழி பற்றி ஆய்வு செய்து கட்டுரைகள் எழுதி உள்ளனர்.

குயி மொழி

குவி மொழிக்கு கோந்த் மொழி என்றும் பெயருண்டு, குவி மொழி பேசுவோர் கோண்டுவனக் காடுகளிலும், ஓரிசாவில் உள்ள சில குன்றுகளிலும் வாழ்கின்றனர். குவி மொழி பேசுவோர் கோண்டர்கள், கந்தர்கள், கூ (ksus) என்றழைக்கப்படுகின்றனர். ஏறத்தாழ இரண்டு இட்சம் பேர் குவி மொழி பேசுகின்றனர். குவி மொழிக்கென்று வரி வடிவம் இல்லை. எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களும் இல்லை. குழந்தைகளைத் திருடி வந்து தெய்வங்களுக்குப் பலி தரும் வழக்கம் இவர்களிடையே இருந்தது என்று அயல்நாட்டினர் குறித்துள்ளனர்.

பெங்கோ மொழி

பெங்கோ மொழியை ஏறத்தாழ 1300 பேர் பேசுகின்றனர். திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெங்கோ மொழி ஒரு தனிமொழி என்று பேராசிரியர் பரோ நிறுவியுள்ளார்.

மண்டா மொழி

மண்டா மொழி பற்றிய எந்த ஆய்வும் இதுவரை நூலாக வரவில்லை. எனினும் பேராசிரியர்கள் பரோவும், பட்டாச்சாரியாவும் மண்டா மொழி குறித்துப் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

கொலாமி மொழி

மத்தியப் பிரதேசத்தில் கொலாமி மொழி பேசப்படுகிறது. ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆயிரம் பேர் கொலாமி மொழி பேசுகின்றனர். பேராசிரியர் சேது மாதவராவ் 1950இல் கொலாமி மொழி இலக்கணம் பற்றி நூல் எழுதி வெளியிட்டார். பேராசிரியர் எமனோ 1955இல் கொலாமி மொழி பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதினார். வில்லியம் பிரைட் கொலாமி மொழி பற்றி ஆய்வு செய்துள்ளார். பேராசிரியர் பரோவும், பட்டாச்சாரியாவும் கொலாமி மொழியில் பல ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளனர்.

நாய்க்கி மொழி

மத்தியப் பிரதேசப் பகுதிகளிலும், மகாராட்டிரத்திலும் நாய்க்கி மொழி பேசப்படுகிறது. ஏறத்தாழ 1500 பேர் நாய்க்கி மொழி பேசுகின்றனர். பேராசிரியர் பரோவும், பட்டாச்சாரியாவும் சேர்ந்து நாய்க்கி மொழி குறித்து ஆய்வு செய்துள்ளனர்.

பர்ஜி மொழி

மத்தியப் பிரதேசப் பகுதிகளில் பர்ஜி மொழி பேசப்படுகிறது. 19847 பேர் பர்ஜி மொழி பேசுகின்றனர். இம்மொழி பேசும் பகுதியின் மேற்கில் பஸ்தர் பகுதியும், கிழக்கில் கோராபுட் பகுதியும், வடக்கில் ஜகதல்பூர் பகுதியும், தெற்கில் ஜெய்ப்பூரும் அமைந்திருக்கின்றன. பேராசிரியர் கிரியர்சனின் மொழிநூலில் பர்ஜி மொழி குறித்து இரண்டு பக்கங்களில் தரப்பட்டுள்ளது. இம்மொழியைத் தவறுதலாகக் கோண்டி மொழியின் வட்டார வழக்கு என்று குறித்து விட்டனர். 1953இல் பேராசிரியர்கள் எமனோவும், பட்டாச்சாரியாவும் ஆய்வு செய்து பர்ஜி மொழி தனிமொழி என்று நிறுவினர். பர்ஜி மொழிக்கு நான்கு விதமான வட்டார வழக்குகள் இருப்பதாகவும் சுட்டிச் செல்கின்றனர்.

கட்பா ஒல்லாரி மொழி

ஒரிசாவிலும், மத்தியப் பிரதேசத்தின் சில பகுதிகளிலும் கட்பா மொழி பேசப்படுகிறது. கட்பா ஒல்லாரி மொழி பற்றிப் பேராசிரியர்கள் பரோ, பட்டாச்சார்யா ஆகியோர் 1957இல் ஆய்வு செய்து நூல் வெளியிட்டுள்ளனர்.

கட்பா சில்லார் மொழி

ஒரிசாவிலும், மத்தியப்பிரதேசத்தின் சில பகுதிகளிலும் இம்மொழி பேசப்படுகிறது. கட்பா ஒல்லாரி, கட்பா சில்லார் ஆகிய இரண்டையும் ஒரே மொழியாகச் சிலர் கருதுவர்.

ஆனால் இவை தனித்தனி மொழிகள். கட்பா சில்லூர் பற்றிப் பேராசிரியர் பி.எச். கிருட்டிணமூர்த்தியும், பட்டாச்சார்யாவும் ஆய்ந்துள்ளனர். சிலர் இம்மொழியைத் தவறாகப் போயா என்றழைத்தனர் என்பர். கட்பா ஒல்லாரி, கட்பா சில்லூர் ஆகிய மொழி பேசுவோர் ஏறத்தாழ எட்டாயிரம் பேர் உள்ளனர்.

வட திராவிட மொழிகள்

வட திராவிட மொழிகளில் பிராகுயி, மால்டோ, குரூக் ஆகிய மூன்று மொழிகள் அடங்கும். ஆந்திராவில் வழங்கும் கோயா மொழியைத் தனி மொழி என்று கண்டுபிடித்து அதையும் வட திராவிட மொழியுடன் சேர்த்துள்ளனர். எனினும் சிலர் கோயா மொழியைக் கோண்டி மொழியின் வட்டார வழக்காகவே கருதுகின்றனர். வட திராவிட மொழிகளில் பிராகுயி முதலில் பிரிந்திருக்க வேண்டும். காலப் போக்கில் குரூக், மால்டோ இரண்டும் தனி மொழிகளாகப் பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்பர். வட திராவிட மொழிகளில் 'க்' இறந்தகால இடைநிலையாகவும் 'ஓ' எதிர்கால இடைநிலையாகவும் உள்ளன. மொழி முதலில் வரும் ககரம் ஹகரமாகவும், வகரம் பகரமாகவும், சகரம் ககரமாகவும் மாறும் நிலையை வடதிராவிட மொழிகளில் காணமுடிகிறது.

பிராகுயி மொழி

பலுச்சிஸ்தான் பகுதிகளில் பிராகுயி மொழி பேசப்படுகிறது என்று டாக்டர் கால்டுவெல் குறிப்பிட்டுள்ளார். டென்னிஸ் டி.எஸ். பிரே (Denys de Savmarez Bray) என்பவர் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது பிராகுயி மொழி என்று நிறுவினார். பேராசிரியர் எமனோ 1962இல் பிராகுயி மொழி வட திராவிட உட்பிரிவைச் சேர்ந்தது என்று விளக்கினார். திராவிட மக்களும், பிராகுயி மக்களும் ஒரே இனத்தவர் என்று கொள்ளச் சான்றுகள் இல்லை. எனினும் திராவிட மொழி பேசுவோரது கலப்பு இருக்க வேண்டும் என்று இராமச்சந்திர தீட்சிதர் குறிப்பிடுவார். பிராகுயி மொழி பாரசீக மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது. பாகிஸ்தானில் உள்ள கலத்,

ஹயர்யூர் மாவட்டங்களில் உள்ளவர்கள் பிராகுயி மொழி பேசுகின்றனர். ஈரான், ஆப்கானிஸ்தான் பகுதிகளில் வாழ்வோர் பிராகுயி மொழி பேசுகின்றனர். இப்பகுதிகளில் பலுச்சி மொழி பெருவழக்காக உள்ளது. பிராகுயி மொழி பேசுவோர் எண்ணிக்கை மூன்று இலட்சம் என்றும், ஐந்து இலட்சம் என்றும் இரு வேறு கூற்றுகள் உள்ளன. பேராசிரியர் எமனோ பிராகுயி மொழி பற்றி ஆய்ந்து பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

மால்டோ மொழி

பீகார், வங்காளம் ஆகிய பகுதிகளில் வாழ்பவர்கள், மால்டோ மொழி பேசுகின்றனர். ஏறத்தாழ 90 ஆயிரம் பேர் பேசுகின்றனர். மால்டோ மொழிச் சொற்களைப் பேராசிரியர் பி.எச். ஹாட்ஸன் (B.H.Hodgson), கேம்பல் (Sir George Campell) ஆகியோர் தொகுத்துள்ளனர். எர்னஸ்ட் ட்ரோயெஸ் (Ernest Droese) 1884இல் எழுதி வெளியிட்ட மால்டோ மொழி அறிமுகம் (Introduction to the Malto Language) என்ற நூல்தான் இம்மொழி பற்றி வந்த முதல் நூலாகும். மால்டோ மொழி பேசுவோர் மாலர் (மனிதர்கள்) ஆவர். மலை என்னும் சொல்லில் இருந்து பிறந்தது மாலர் என்னும் சொல். 'மாலர் என்பது, மலை மனிதர்கள் என்ற பொருளுடையது' என்று டாக்டர் கிரியர்சன் கூறுவார். தொன்மை இலக்கியங்கள் இல்லை. எனினும் கிறித்தவத் தொண்டர்கள் பல இலக்கியங்களை மால்டோ மொழியில் உருவாக்கியுள்ளனர். மால்டோ மொழியில் உயிரொலிகள் சொற்களின் எல்லா இடங்களிலும் இடம் பெறுகின்றன. எனினும் நெடில் உயிரொலிகள் மொழியின் இறுதியில் இடம் பெறுவது கிடையாது.

குரூக் மொழி

குரூக் மொழியை டாக்டர் கால்டுவெல், 'ஓரோவன்' மொழி என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பீகார், அசாம், வங்காளம், மத்திய பிரதேசம் ஆகிய பகுதிகளில் குரூக்

மொழி பேசுவோர் உள்ளனர். 11.4 இலட்சம் மக்கள் குருக் மொழி பேசுகின்றனர். கர்னல் டால்டன் (Colonel Dolton) எழுதிய வங்காள மக்களின் வரலாறு (Ethnology of Bengal) என்னும் நூலில் குருக் மொழி பேசும் மக்கள் பற்றிய தகவல்கள் உள்ளன. பட்சு பாதிரியார் (Rev. F. Batsch) குருக் மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதியுள்ளார். பேராசிரியர் ஏ.கிரிக்நாட் (A. Grignard) 1924இல் குருக் மொழி அகராதி ஒன்றையும், இலக்கணநூல் ஒன்றையும் தயாரித்து வெளியிட்டார். ஃபென்ட் ஹன் (Fend - Hahn) என்பவரும் சி.பி. லெசஸ் (C.B. Leses) என்பவரும் குருக் மொழிக்குரிய அகராதியைத் தயாரித்துள்ளனர்.

உலகில் மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மொழிகள் உள்ளன என்று பேராசிரியர் அகத்தியலிங்கம் கூறுவார் (உலக மொழிகள் 5-ஆம் பகுதி, முகவுரை). உலக மக்களில் 20 விழுக்காட்டினர் சீனமொழி பேசுகின்றனர். நியூகினியா என்ற ஒரே தீவில் மட்டும் 700 மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இயாக் மொழியை ஒரு மூதாட்டி மட்டுமே பேசுகிறார். அவர் இறந்தால் அவரோடு அந்த மொழி அழிந்துவிடும் (முனைவர் மலையமான், செவ்வியல் மொழி தமிழ், 2001, ப. 27). மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழி, தனித்து நிற்கும் மொழி, கலப்பு மொழி, செயற்கை மொழி என்று மொழிகளைப் பிரிக்கலாம்.

சான்று :

ஆங்கிலம், ஜெர்மனிய மொழி -இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை.

ஐனு (Ainu), பர்சாஸ்கி (Burshaski)- தனித்திருக்கும் மொழிகள்

பிட்கின் (Pidgin), கிரியோல் (Creole) - கலப்பு மொழிகள்

எஸ்பெரான்டா, இன்டர்லிங்குவா - திட்டமிட்டு உண்டாக்கப்பட்ட செயற்கை மொழிகள்

தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் போன்ற பெருமொழிகளையும், கோண்டி, கூய், துளு, குரூக் போன்ற குறுமொழிகளையும், தென்னிந்தியா, பலுசிஸ்தானம் என்று இந்தியப் பகுதிகளிலும், அயலகத்திலும் வழங்கப்படும் நிலையிலும், மொழி அமைப்பில் பொதுத்தன்மை, அடிப்படை ஒற்றுமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் திராவிட மொழிகள் என்று ஒரு குடும்பத்தினவாக, 'திராவிட மொழிக் குடும்பமாக' அடையாளப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. திராவிட மொழிகள் குறித்து அறிகையில் அவற்றின் பரந்த புழக்கம் வியப்பளிக்கிறது. தமிழ்மொழி முதன்மை பெறுகிறது.

பட்டியல்

இந்திய அரசியல் சாசனம் அங்கீகரித்த பதினெட்டுத் தேசிய மொழிகளது பட்டியல் வருமாறு:

- 1) அசாமி
- 2) வங்காளி
- 3) குஜராத்தி
- 4) இந்தி
- 5) கன்னடம்
- 6) காஷ்மீரி
- 7) மலையாளம்
- 8) மராத்தி
- 9) ஒரியா
- 10) பஞ்சாபி
- 11) சமஸ்கிருதம்
- 12) சிந்தி

- 13) தமிழ்
- 14) தெலுங்கு
- 15) உருது
- 16) கொங்கணி
- 17) நேபாளி
- 18) மணிப்பூரி

தம்முள் தொடர்பு உடைய மொழிகள் ஒரு குடும்ப மொழிகள் எனப்படுகின்றன. உலகில் ஏறத்தாழ நாலாயிரம் மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இவற்றைப் பல்வேறு குடும்பங்களாக வகைப் படுத்துவர். இவ்வாறு வகைப் படுத்துவதற்கு அடிப்படைப் பண்புகள், பொதுமைக் கூறுகள், மொழி வழங்கும் இடம் ஆகியவை அடித்தளமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அவ்வகையில் உலக மொழிகளை எட்டுக் குடும்பங்களாகக் கூறுவர். அவற்றுள் திராவிட மொழிக் குடும்பம் ஏழாவது இடத்தது. தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் போன்ற மொழிகள் திராவிட மொழிக் குடும்பத்து மொழிகளாகும். ஒரு குடும்பத்து மொழிகளை ஆராய்ந்தால், அவற்றுக்கிடையே ஒலி அமைப்பு, இலக்கணக் கூறு, சொற்கள் ஆகியவற்றில் ஒற்றுமை இருத்தலை உணரலாம்.

திராவிட மொழிகள்

தென் இந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகளைத் திராவிட மொழிகள் எனப் பெயரிட்டு அழைத்தவர் டாக்டர் கால்டுவெல் ஆவார். அவர் அயர்லாந்து நாட்டு அறிஞர்; தமிழகம் வந்தவர். திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்ற நூலை 1856இல் வெளியிட்டார். 'தமிழ் மொழி சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்த மொழி அன்று; மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்றவற்றுடன் சேர்ந்து தனி மொழிக் குடும்பமாகத் திகழ்வது. எல்லாம்

சேர்ந்து திராவிட மொழிகள் எனப்படும். திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழ்தான் பழமையானது. சமஸ்கிருதத்தைப் போன்று தமிழும் தனித்து இயங்கவில்லது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழுக்கும், ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சமஸ்கிருதத்துக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை' என்று கால்டுவெல் நிறுவினார். தமிழின் தொன்மை, தனித்துவம் நிறுவப்பட்டது. எழுத்து வடிவமும், இலக்கியங்களையும் உடைய மொழிகளைத் திருந்திய மொழிகள் என்றும், எழுத்து வடிவமும், இலக்கியங்களும் இல்லாத மொழிகளைத் திருந்தாத மொழிகள் என்றும் கால்டுவெல் பாகுபாடு செய்துள்ளார். அதன்படி தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு ஆகிய ஐந்து மொழிகள் திருந்திய மொழிகள் என்றும், தோடா, கோண்டு, கூ, கோடா என்ற நான்கு மொழிகள் திருந்தாத மொழிகள் என்றும் 1856இல் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1875இல் வெளியிட்ட தமது நூலின் மறுபதிப்பில், கொடகு என்ற திருந்திய மொழியையும், ராஜ்மகால், ஓரொவன் ஆகிய திருந்தாத மொழிகளையும் சேர்த்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்று தமிழ், தெலுங்கு முதலான திராவிட மொழிகள் ஈழம், பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிஜித்தீவு, தென் ஆப்பிரிக்கா முதலான இடங்களிலும் பேசப்படுகின்றன. 1981ஆம் ஆண்டு குடிமதிப்பீட்டு மக்கள் தொகைக் கணக்குப்படி இந்தியாவில் ஏறக்குறைய இருபது கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் திராவிட மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். ஆனால் 1991 மக்கள் தொகைக் கணக்கில் திராவிட மொழி பேசுவோர் தொகை குறைந்திருக்கிறது. திராவிட மொழிகளுள் பழமையானது தமிழ் மொழி ஆகும். தமிழில் பழமையான இலக்கியங்கள் உள்ளன. இந்தியா முழுதும் தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். உலகெங்கும் தமிழர்கள் உள்ளனர்.

தமிழும் தென் திராவிடமும்

மலையாள மொழி தமிழுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. தமிழின் கிளைமொழி என்னும் அளவிற்கு ஒற்றுமைக் கூறுகள் மலையாளத்தில் உள்ளன. திராவிட மொழிகளுள் பெருவாரியான மக்கள் பேசும் மொழி தெலுங்கு மொழி ஆகும். வடுகு என்றும் தெலுங்கு மொழி அழைக்கப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளுள் மூன்றாவது இடம் வகிப்பது கன்னட மொழி ஆகும். கன்னட மொழி இலக்கியம் பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் உள்ளது. இந்தி, வங்காளி முதலான மொழிகளில் திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கு உள்ளது. திராவிட மொழியின் செல்வாக்கால் வடமொழியில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. "வேத காலத்து வடமொழியில் மூலத் திராவிட மொழிக் கூறுகள் பல கலந்துள்ளன" என்கிறார் ரைஸ் டேவிஸ்.

திராவிட மொழிச் சொற்கள்

வட இந்திய மொழிகளிலும் பல திராவிடச் சொற்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. அவற்றைச் சுதேசிச் சொற்கள் என்று வடமொழி இலக்கண நூலார் கூறுவர். ஒரிய மொழியில் திராவிட மொழிச் செல்வாக்கு இருப்பதை ஓர் ஒப்பாய்வு புலப்படுத்துகிறது. இந்தியாவில் மட்டும் நான்கு மொழிக் குடும்பங்கள் பேசப்படுகின்றன. திராவிட மொழிக் குடும்பம் ஒன்றே முழுமையான இந்திய நாட்டு மொழிக் குடும்பம் என்று கருதும்படி உள்ளது. திராவிட மொழிகளுக்கு என்று பல தனித்தன்மைகள் உள்ளன.

திராவிட மொழிகளின் அமைப்பு

திராவிட மொழிகள் ஒட்டுநிலை மொழிகள் (Agglutinative Languages) ஆக உள்ளன. மொழியில் பொருள் உடையதாக அமைந்த மிகச் சிறந்த சொல் கூறு உருபன் ஆகும். இதனுடன் ஒட்டுகள் சேரும். ஒட்டும் உருபன்கள், ஒட்டு உருபன்கள் எனப்படும்.

சான்று : செய்தான் - இச்சொல்லில்

செய் - வினை நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் உருபன்.

த் - இறந்த காலத்தைக் காட்டும் ஒட்டுருபன்

ஆன் - ஆண்பாலைக் காட்டும் ஒட்டுருபன்.

எனவே, செய்+த்+ஆன் - என்று உருபங்கள் ஒட்டி நின்று 'செய்தான்' என்ற சொல் உருவாகிறது. அன், ஆன் முதலியன திணை, பால் உணர்த்தச் சேருவன. வி, பி முதலியன பிறவினை உணர்த்தச் சேருவன. கிறு, கின்று, ஆநின்று முதலியன காலம் உணர்த்தச் சேருவன. இவை சேரும் போது அடிச்சொல் சிதையாது. வேறுபடாது இருப்பது திராவிடமொழி இயல்பு ஆகும். உயிர் நீளல் அல்லது குறுகல் என்ற அளவில் சிறிதளவு வேறுபாடு மட்டுமே ஏற்படும். ஆனால் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் அடிச்சொல்லுடன் பிற உறுப்புகள் சேரும் போது, அடிச்சொல்லும், சேர்ந்த சொல்லும் இவை இவை எனத் தனித்தனியே பிரித்துக் காண முடிவதில்லை. அவை சிதைந்து கலந்து பிரிக்க முடியாதனவாக மாறியுள்ளன. எனவே திராவிட மொழிகள் ஒட்டுமொழிகள் எனப்படுகின்றன.

அடிப்படைச் சொற்கள் - ஒற்றுமை

பேச்சு வழக்கில் அதிகம் பயன்படும் பொருட்களைக் குறிப்பவை அடிப்படைச் சொற்கள் (Basic Vocabularies) ஆகும். அவை மொழிக்கு மொழி மாறுபடுகின்றன. எனினும் திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் அடிப்படைச் சொற்கள் பொதுவாக, மாறாமல் ஒன்று போலவே அமைகின்றன.

சான்று:

- தமிழ் - கண்
- கன்னடம், மலையாளம் - கண்ணு
- தோடா - கொண்
- கொடகு - கன்னு

- தெலுங்கு - கன்னு
- பர்ஜி - கெண்
- குரூக் - ஃகன்

எண்களைக் குறிப்பன எண்ணுப் பெயர்கள். இவை ஏறத்தாழ திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் ஒன்று போலவே அமைந்துள்ளன. சான்று:

- தமிழ் - மூன்று
- மலையாளம் - மூணு
- கன்னடம், தெலுங்கு - மூறு

திராவிட மொழிகளில் மூவிடப் பெயர்கள்

மொழிகளுக்கு இடையில் உள்ள உறவை மூவிடப் பெயர்கள் (Pronouns) உணர்த்துகின்றன. தன்னைக் குறிப்பது தன்மைப் பெயர். நான், என், நாம், நாங்கள், எங்கள் என்பன தன்மைப் பெயர்கள். முன்னால் இருப்பவரைக் குறிப்பது முன்னிலைப் பெயர். நீ, நீங்கள், நின் உன், உங்கள் என்பன முன்னிலைப் பெயர்கள். பிறரைச் சொல்வது படர்க்கைப் பெயர். அவன், அவர், அவள், அவர்கள், அது, அவை என்பன படர்க்கைப் பெயர்கள். தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய மூன்று இடங்களில் உள்ள பொருள்களைக் குறிப்பதால் இவற்றை மூவிடப் பெயர்கள் என்பர். திராவிட மொழிகளில் மூவிடப் பெயர்கள் மாறாமல் உள்ளன. காலப் போக்கில் சில மாறுதல்கள் ஏற்படலாம். எனினும் அடியோடு மாறவில்லை. தம்முள் தொடர்பு உடையனவாக உள்ளன.

சான்று: தன்மை இடப்பெயர்

- யான், நான் - தமிழ்
- ஞான், யான் - பழைய மலையாளம்
- நானு - கன்னடம்

- நேனு - தெலுங்கு

தன்மைப் பன்மை இடப்பெயர்கள்

தன்னுடன் தன்னைச் சுற்றி இருப்பவரையும் சேர்த்துச் சொல்வது தன்மைப் பன்மை இடப்பெயர்கள். திராவிட மொழிகளில் அவை அமைந்துள்ள விதம் வருமாறு:

நாம், நாங்கள், யாம் - தமிழ்

நாம், நோம் (சில இடங்களில்) - மலையாளம்

நாவு, ஆம், ஆவு - கன்னடம்

மேமு, மனமு ஏ, மூ (பழைய இலக்கியம்) - தெலுங்கு

இவ்வாறே முன்னிலை, படர்க்கை ஆகியவற்றிலும் ஒற்றுமையைக் காணலாம்.

முன்னிலையை உள்படுத்தாத பன்மை (Exclusive)

யாம், நாங்கள் - தமிழ்

மேமு - தெலுங்கு

முன்னிலையை உள்படுத்தும் பன்மை (Inclusive)

நாம் - தமிழ்

மனமு - தெலுங்கு

பன்மையில் முன்னிலையாரை உள்படுத்துவது, முன்னிலையாரை

உள்படுத்தாதது என்ற வேறுபாடு ஆங்கில மொழியில் இல்லை. We என்பது

இருவகைக்கும் பொதுவாக உள்ளது.

இணைப்பு இடப்பெயர்

ஆங்கிலம் முதலிய பல ஐரோப்பிய மொழிகளில் இணைப்பு இடப்பெயர்கள் உள்ளன. who, which, where என்பன போன்ற இணைப்பு இடப்பெயர்கள் தமிழிலும், பிற திராவிட மொழிகளிலும் இல்லை. ஆனால் அவற்றுக்கு ஈடாகத் திராவிட மொழிகள்

பெயரெச்சங்களைக் கையாள்கின்றன. வினையாலணையும் பெயர்களைப் பயன்படுத்துகின்றன. செயலின் முடிவைக் காட்டாதது எச்சம், பெயர்ச்சொல்லைத் தழுவி நின்று செயல் முடிவு தருவது பெயரெச்சம் ஆகும். அதுபோலவே வினையைச் செய்தவரைப் பெயர்ச் சொல்லாக நின்று குறிக்கும் சொல் வினையால் அணையும் பெயர் ஆகும். இவை இரண்டும் இணைப்பு இடப்பெயர்களாகச் செயல்படுகின்றன.

சான்று:

ஆங்கிலம்

தமிழ்

1. I saw the man who came

வந்த மனிதனைப் பார்த்தேன்

the man who -இணைப்புச் சொல்

வந்த - பெயரெச்சம்

2. I saw him who came

வந்தவனைப் பார்த்தேன்

him who - இணைப்புச் சொல்

வந்தவன் - வினையாலணையும் பெயர்

உடம்படு மெய்

தமிழ் முதலிய திராவிட மொழிகளில் எல்லா உயிரொலியும் தனித்தனியே உச்சரிக்கப்படுகின்றன. தெளிவாக உச்சரிக்கப்படுகின்றன. உயிரொலி இரண்டு வந்தால் ஒலிப்பது கடினம். இரண்டுக்கும் இடையே **ய், வ்** சேர்த்து ஒலிக்கப்படும் நிலை உள்ளது.

அந்த **ய், வ்** என்னும் மெய் எழுத்துகள் **உடம்படுமெய்** எனப்படுகின்றன.

சான்று:

வர + இல்லை - வரவில்லை - தமிழ்

வ் - உடம்படுமெய் தோன்றுதல்.

மணி + அழகு - மணியழகு - தமிழ்
ய் - உடம்படுமெய்.

தெலுங்கில், 'ரகரம்' 'ககரம்' உடம்படுமெய்யாக வருகின்றன.

சான்று:

- பொது + இல்லு - பொதரில்லு (இலைவீடு) - தெலுங்கு - ற் - உடம்படுமெய்.
- பத + ஒண்டு - பதகொண்டு - (பதினொன்று) - தெலுங்கு - க் - உடம்படுமெய்.
- அறுவர் - தமிழ் - வ் - உடம்படுமெய்.
- ஆறுகுரு - தெலுங்கு - க் - உடம்படுமெய்.

கூயி போன்ற திராவிட மொழிகளிலும் உடம்படுமெய் உள்ளது. வடமொழியில் இரண்டு உயிரும் சேர்ந்து ஓர் உயிராக மாறிவிடும் நிலை உள்ளது.

சான்று:

மட + அதிபதி - மடாதிபதி - வடமொழி

ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றில் இவ்வாறு ஓர் உயிர், அடுத்து வரும் உயிரோடு இணைதல் உண்டு. தமிழில் ஓரிரு இடத்தில் இந்நிலை உண்டு.

சான்று: பரு+அரை- பராரை - தமிழ்

தனித்தனி வடிவங்கள்

திராவிட மொழிகளில் உயிர் எழுத்துகள் குறில், நெடில் என்று பகுக்கப்படுகின்றன. இவற்றுக்குத் தனித்தனி வரிவடிவம் உண்டு. அவை பொருள் வேறுபாட்டைத் தோற்றுவிப்பன. தமிழில் அணி என்பதும் ஆணி என்பதும் வேறு வேறு பொருள் கொண்ட சொற்கள். அ, ஆ என்பன இவ்வேறுபாட்டைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அ, ஆ இரண்டும் தனித்தனி ஒலியன்களாகும்.

சான்று:

- மது

- பல்
- மிதி
- உடல்
- கெட்டான்
- கொல்
- மாது
- பால்
- மீதி
- ஊடல்
- கேட்டான்
- கோல்

திராவிட மொழிகளில் குறில், நெடில் வேறுபாடு இன்றியமையாததாக உள்ளது.

ஒலிப்பு முறை

ஒலிக்கும் போது எழுத்தை அழுத்தமாகச் சொல்லலாம். மென்மையாகச் சொல்லலாம். ஒலிக்கும் முறையில் தமிழில் எடுத்தல் (அழுத்திச் சொல்லுதல்), படுத்தல் (மெலிதாக உச்சரித்தல்), நலிதல் (வேறுபடுத்தி ஒலித்தல்) என்னும் ஒலிப்பு வேறுபாடுகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இவை நுட்பமானவை. இவற்றைப் பிறமொழியினர் உணர்தல் கடினம்.

சான்று: நான் சிங்கத்தைப் பார்த்தேன்.

இதில் நான் என்ற எழுவாயை அழுத்தி ஒலித்தால், 'நான்தான் பார்த்தேன் வேறு யாரும் பார்க்கவில்லை' என்ற பொருள் கிடைக்கும். இதில் சிங்கத்தை என்னும் செயப்படுபொருளை எடுத்து ஒலித்தால், 'நான் சிங்கத்தைத்தான் பார்த்தேன். வேறு எதையும் பார்க்கவில்லை' என்ற பொருள் தொனிக்கும். இதில் பார்த்தேன் என்னும் சொல்லை எடுத்து ஒலித்தால், 'நான் வேறு ஒன்றும் செய்யவில்லை. பார்க்க மட்டுமே

செய்தேன்' என்று பொருள் தரும். இது வாக்கிய ஒலியழுத்தம் ஆகும். நீ சொன்னது சரி என்பதை ஒலிப்பதன் மூலம், நீ சொன்னது சரி என்ற எளிய பொருள் கிடைக்கும். நீ சொன்னது சரியில்லை என்ற எதிர்மறைப் பொருளும் கிடைக்கும்.

அவன் வந்தான் என்பதை,

- அவன் வந்தான்,
- அவன் வந்தான்?
- அவன் வந்தான்!

என மூவகைப் பொருள் வர ஒலிக்கலாம். அவன் வந்ததைக் கூறுவது முதல் வாக்கியம். அவன் வந்ததைக் கேட்கும் வினா வாக்கியம் இரண்டாவது, வியப்பைத் தெரிவிப்பது மூன்றாம் வாக்கியம். இவ்வாறு எதிர்மறைப் பொருள், எள்ளல் பொருள், வினாப் பொருள், வியப்புப் பொருள் உணர்த்தப்படுவது ஒலி வேறுபாட்டால் எனலாம். இது எழுத்தில் புலப்படுத்த இயலாதது. பேச்சில் இயல்பாய் அமைவது, எல்லாப் பேச்சு மொழிகளிலும் உண்டு.

சொல் அமையும் முறை

எழுத்துகள் சேர்ந்து சொற்கள் அமையும். திராவிட மொழிகளில் எளிய முறையிலேயே சொற்கள் அமைகின்றன. ஒலிக்க இயலாத கூட்டொலிகளையும், ஒலியமைப்பிற்குக் கூடா ஒலிகளையும் திராவிட மொழிகள் ஒதுக்கி வந்திருக்கின்றன. உயிரும், மெய்யும் சேர்ந்து ஒலித்தற்கு எளியனவாக உள்ள அசைகள் சொற்களாகத் திராவிட மொழிகளில் வருகின்றன.

- த்வனி
- ப்ரபாவம்
- ச்ரிய கல்யாண்

முதலிய கூட்டொலிகள் வடமொழியில் உள்ளன. அத்தகு வடசொற்கள் தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள மொழிகளில் உள்ளன. அவை இரவலே. அம்மொழிகளது இயற்கையான

ஒலிகள் அல்ல. அச்சொற்களைத் திராவிட ஒலி அமைப்புக்கேற்ப அமைத்துக் கொள்ளும் மொழி தமிழ். தமிழில் பழைய திராவிட மொழியின் ஒலியமைப்பு அதிகம் மாறாமல் இருந்து வருகிறது.

சான்று:

State - இருமெய் முதலில் வரல்.

Strong - மூன்று மெய் முதலில் வரல்.

ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் இப்படி இரண்டு மெய்யும், மூன்று மெய்யும் சொல்லுக்கு முதலில் வருவது போல் தமிழில் வருதல் இல்லை. மெய் மற்றொரு மெய்யுடன் கூடி முதலில் வருதல் இல்லை. மெய் உயிருடன் கூடியே மொழிக்கு முதலில் வரும்.

சொல்கலப்பு

ஆங்கிலச் சொற்களும் வடமொழிச் சொற்களும் தமிழில் புகும்போது, தமிழுக்கேற்ற ஒலிமுறையைப் பெறுகின்றன.

எ.கா.

- இங்க்லான்ட் - இங்கிலாந்து

ஆங்கிலச் சொல் தமிழ் ஒலிப்பு முறை பெறுதல்

- க்றைஸ்ட் - கிறிஸ்து - கிறித்து

எ.கா.

தத்வ - தத்துவம்

வடசொல் தமிழ்ஒலிப்பு முறை பெறுதல்

- க்ருஷ்ண - கிருட்ண - கிருட்டினன்

தமிழில் கூட்டொலிகள் குறைவு. பொருந்தா ஒலிகள் கூடுவதில்லை.

வடமொழி முதலான இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் நெடுஞ்சொற்கள் குறைவு. எனினும் எளிய ஒலியசைகள் அம்மொழிகளில் இல்லை. தமிழில் சொற்கள் நீண்டிருப்பினும் எளிதில் ஒலிக்கும்படி உள்ளன. வடசொற்கள், ஆங்கிலச் சொற்கள், பிற

சொற்கள் எவையாயினும், தமிழ் ஒலிப்பு முறை பெறுவது தமிழுக்கே உரிய தனி இயல்பாகும்.

- அடிச்சொற்கள்

திராவிட மொழிகளில் அடிச்சொற்கள் (Roots) ஓரசைச் சொற்களாகவே உள்ளன. தெளிவாகப் பிரித்தறியும்படி உள்ளன. அடிச்சொற்கள் தனியே நின்று பொருள் தருவதும் உண்டு.

சான்று:

- வா
- கா
- தீ
- போ
- நீ
- ஆ

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் அடிச்சொற்களைப் பிரித்தறிய முடிவதில்லை. திராவிட மொழிகளில் எளிதில் பிரிக்க முடியும். பொதுவாக அடிச்சொல்லுடன்,

1) ஒலிக்க உதவும் வண்ணம் ஒலித்துணையாகச் சேரும் சொற்கள்.

2) அடிச்சொல்லின் பொதுவான பொருளை, ஒன்றுக்கு உரியதாகச் சிறப்பாக உணர்த்தும் சொற்கள்.

3) திணை, பால், காலம், வேற்றுமை போன்ற இலக்கண வேறுபாடுகளை உணர்த்துவன.

என்று மூன்று வகைகளில் சொற்கள் சேருகின்றன. தமிழிலும், கன்னடத்திலும், 'உகரம்' ஒலித்துணையாகச் சேர்கிறது.

சான்று:

கண் - கண்ணு - (உகரம் பெறுதல்)

மண் - மண்ணு - (உகரம் பெறுதல்)

சில – செலவு - (கன்னடம் - உகரம் பெறுதல்)

பெயர்ச் சொற்கள்

திராவிட மொழிகளில் பெயர்ச் சொல் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை உணர்த்தும். பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்க்கப்படும் உருபு வேற்றுமையை உணர்த்தும். திராவிட மொழிகளில் திணை இருவகை. தமிழில் உயர்திணை, அஃறிணை எனக் குறிப்பர். தெலுங்கில் மஹத், அமஹத் எனக் குறிப்பர். திராவிட மொழிகளில் ஆண்பால், பெண்பால் என்று பால் பாகுபாடு உள்ளது. இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் ஆண்பால், பெண்பால், அலிப்பால் என முப்பால் உண்டு. வடமொழியில் உயிரில்லாத பொருளையும் ஆண்பால், பெண்பால் என்று பகுக்கும் நிலை உள்ளது.

தமிழில் உயர்திணையில் ஒருவரை ஆண்பால் என்றும், பெண்பால் என்றும் பகுக்கும் நிலை உள்ளது. ஆனால் பலரை அவ்வாறு பகுத்தல் இல்லை. ஆண் பன்மை, பெண் பன்மை என்பன இல்லை. பலராக இருப்பின் ஆண், பெண் வேறுபாடு இன்றிப் பலர்பால் என வழங்குதல் உள்ளது. அது போலவே அஃறிணைப் பொருள்களுள் உயிருள்ள பொருள்களையும் ஆண்பால், பெண்பால் எனப் பகுத்தல் இல்லை. அவற்றை உயிரில்லாப் பொருள்களைப் போலவே ஒன்றன்பால், பலவின் பால் எனப் பகுப்பர். தெலுங்கிலும், கோண்டியிலும் மட்டும் ஒருத்தியை (பெண்ணை)க் குறிக்கும் போது அஃறிணை ஒன்றன்பாலாகக் குறிப்பர்.

சான்று:

- அவள் வந்தாள் - தமிழ் - உயர்திணை - பெண்பால்
- அதி வச்சினதி - தெலுங்கு - அஃறிணை - ஒன்றன்பால்.

அதுபோலவே, தோடர், கோடர் மொழிகளில் திணை, பால், எண் வேறுபாடு இல்லாத படர்க்கை இடப்பெயராகிய **அதம், இதம்** என்னும் சொற்களே அவன், அவள், அவர், அது, அவை, இவன், இவள், இவர், இது, இவை என்னும் யாவற்றையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

ஒருமை, பன்மை பகுப்பு

திராவிட மொழிகளில் **ஒருமை பன்மை** என எண் இரண்டே. இருமை (Dual) என்ற ஒன்று இல்லை. ஆனால் வடமொழியிலும், வடமொழி சார்ந்த ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் பெரு வழக்காக **ஒருமை, இருமை, பன்மை** என அமைந்துள்ளது. திராவிட மொழிகளின் உயர்திணைப் பன்மை உணர்த்தும் விகுதியும், அஃறிணைப் பன்மை உணர்த்தும் விகுதியும் வேறுபடுகின்றன. ஒன்றற்குரியது மற்றொன்றுக்கு வழங்குவது இல்லை. **அவர்** முதலான சொற்கள் தமிழில் உயர்திணை ஒருமையை உயர்சொல் கிளவியாக உணர்த்தும் வழக்கு உள்ளது.

வேற்றுமை உருபேற்கும் முறை

தமிழில் வேற்றுமை உணர்த்துவன **உருபுகள்** எனப்படும். தமிழில் வேற்றுமைகள் எட்டு. வடமொழியில் வேற்றுமை எட்டு. இலத்தீன் மொழியில் ஆறு. கிரேக்க மொழியில் ஐந்து. திராவிட மொழிகளில் பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபுகள் ஏற்கின்றன. திராவிட மொழிகளில் பெயர் ஈற்றுக்கேற்ப உருபு மாறுவதில்லை. எல்லா ஈறுகளுடனும் உருபு ஒரே தன்மையாகச் சேர்ந்து நிற்கும். எனவே திராவிட மொழிகளிலும், சித்திய மொழிகளிலும் பெயர்ச்சொற்கள் உருபு ஏற்கும் முறை ஒன்றேயாகும். ஆனால் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் பெயர் உருபேற்கும் முறைகள் மிகப்பலவாம். திராவிட மொழிகளில் பெயர்ச்சொற்களின் பின்னரே உருபுகள் சேர்க்கப்படுகின்றன. எனவே அவை தனியே பிரிக்கக் கூடியனவாகவும் உள்ளன. ஆனால் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் உருபுகள் பெயர்ச்சொற்களோடு கலந்து ஒன்றாகிப் பிரிக்க முடியாதனவாய் உள்ளன. திராவிட

மொழிகளுக்கும், இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் உருபு ஏற்கும் முறையில் மற்றொரு வேறுபாடும் உண்டு. திராவிட மொழிகளில் ஒருமைக்கும், பன்மைக்கும் ஒருவகை உருபே உண்டு. ஆனால் இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளில் ஒருமைக்கும், பன்மைக்கும் வேறுவேறு உருபுகள் உள்ளன.

சான்று:

கை + ஆல் - கையால் - ஒருமை

கை + கள் + ஆல் - கைகளால் - பன்மை

'ஆல்' என்ற உருபே ஒருமைக்கும், பன்மைக்கும் பயன்படுத்தப்படுவதைச் சொல்லலாம்.

இங்ஙனம் திராவிட மொழியும், ஐரோப்பிய மொழியும் வேற்றுமை உருபு ஏற்கும் முறையில் வேறுபடுவதைக் காணலாம்.

எண்ணுப் பெயர்கள்

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று முதலியவை எண்ணுப் பெயர்கள். இவை எண்ணிக்கை அளவை உணர்த்துவன. ஒரு, ஓர், இரு, ஈர், மு, மூ என்பவை எண்ணுப் பெயர்களுக்கு அடைகளாக வருபவை. அவை எண்ணப்படும் முறையை உணர்த்துகின்றன. ஆங்கிலத்தில் இவற்றை **cardinals, ordinals** என்பர். தமிழில் எண்ணலளவை என்றும், எண்ணுமுறை என்றும் கூறுவர். திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் பெயர்களும், பெயரடைகளும் பயின்று வருகின்றன. 'ஆம்' என்னும் பெயரெச்சம் சேர்த்து எண்ணுமுறை குறிக்கப்படுவதுண்டு.

சான்று:

- இரண்டாம் ஆண்டு (ஆம் - பெயரெச்சம்)
- மூன்றாம் வகுப்பு (ஆம் - பெயரெச்சம்)

ஆனால் ஒன்று என்ற பெயருடன், 'முதல்' என்னும் வேறு சொல்லையும் பயன்படுத்தும் நிலை உள்ளது.

சான்று:

- முதல் ஆண்டு - தமிழ்
- மொதட்டி - தெலுங்கு

'ஆம்' என்பதற்குப் பதில் தமிழில் 'ஆவது' என்பதும் சேர்த்து வழங்கப்படும்.

சான்று:

மூன்றாவது வீடு - தமிழ்

வினைச்சொற்கள்

திராவிட மொழிகளில் ஒரே அடிச்சொல் பெயர்ச்சொல்லாகவும், வினைச்சொல்லாகவும் வழங்குகிறது. இத்தகைய பல சொற்கள் இம்மொழிகளில் உள்ளன.

சான்று:

அடி - பெயர் - பாதம்

அடி - வினை - அடித்தல் செயலைக் குறிப்பது.

திராவிட வினைச்சொற்கள் பெரும்பாலும் ஒட்டுநிலை ஆக அமைந்தவை. தமிழில் வினைச்சொல் காலம், திணை, பால் முதலியவற்றை உணர்த்துவது உண்டு.

சான்று:

வந்தான் - காலம் - இறந்தகாலம்

திணை - உயர்திணை

பால் - ஆண்பால்

ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் இந்த நிலை இல்லை. has come, came, is coming என்பன காலத்தை மட்டுமே உணர்த்தின. மேலும் வினைச்சொற்கள் திணை, பால் முதலியன உணர்த்தும் முறை திராவிட மொழிகளில் ஒன்றாகவே, ஒழுங்காகவே உள்ளது. ஐரோப்பிய

மொழிகளில் இருப்பது போலப் பலவகை முறை இங்கு இல்லை. திராவிட மொழிகளும், சித்திய மொழிகளும் முற்று, எச்சம் என இருவகை வினைப்பகுப்பைப் பெற்றுள்ளன. அவை இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என மூவகைக் காலம் உணர்த்துகின்றன. ஏனைக் காலங்களை உணர்த்தத் துணை வினைகளைப் பயன்படுத்துகின்றன. ஏவல், வியங்கோள் என்னும் அமைப்பைப் பெற்றுள்ளன. திணை, பால், இடம் உணர்த்தும் பால்அறி கிளவிகள் மலையாளத்தில் மட்டும் இல்லை. கோண்டு போன்ற மொழிகளில் பாலறி கிளவிகள் சேர்வதில் ஒழுங்கின்மையும், சிக்கலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் தமிழில் ஒழுங்கும் தெளிவும் காணப்படுகின்றன. வடமொழி போன்றவற்றில் வினைத்திரிபு முறைகள் பலவாகக் காணப்படுகின்றன.

தன்வினை, பிறவினை

வினைச்சொல்லால் உணர்த்தப்படும் வினையைத் தான் செய்வது தன்வினை, பிறரைச் செய்வித்தல் பிறவினை. இவை திராவிட மொழிகளில் காணப்படுகின்றன. தன்வினைகளைப் பிறவினைகளாக ஆக்க முடியும். திணை, பால், காலம், இடத்தை உணர்த்தும் பாலறி கிளவிகளைச் சேர்ப்பதால் இம்மாற்றம் ஏற்படுவது இல்லை.

தன்வினை பிறவினை ஆதல்

தன்வினை தமிழில் இ, தெலுங்கில் இசு (அ) இஞ்சு, கன்னடத்தில் இசு என்னும் விசுதிகளைச் சேர்ப்பதால் பிறவினை ஆகும்.

திராவிட மொழி

தன்வினை

பிறவினை

- தமிழ்
செய்

செய்வி

- தெலுங்கு

செய்

சேயிஞ்சு (செய்வி)

பிலிபி (அழை)

பிலிபிஞ்சு (அழைப்பி)

- கன்னடம்

மாடு (செய்)

மாடிசு (செய்வி)

ஐரோப்பிய மொழிகளில் பிறவினைப் பொருளை உணர்த்த வேண்டின், இரண்டும் பலவுமான சொற்கள் தொடர்ந்து நின்றே உணர்த்தும். ஆனால் திராவிட மொழிகளிலோ சொல்லினுள் சிறு மாற்றத்தாலேயே பிறவினைப் பொருளை உணர்த்த முடிகின்றது.

இரட்டைக்கிளவி வினை

திராவிட மொழிகளில் மினுமினுத்தது, கலகலத்தது போன்ற இரட்டைக் கிளவி வினைகள் பல உள்ளன. இவற்றில் இருமுறை வரும் சொற்களைப் பிரித்தால் பொருள் கெடும், இவை இரட்டிப்பாலேயே பொருள் தருகின்றன.

செயப்பாட்டு வினை

திராவிட மொழிகளில் செயப்பாட்டு வினை இல்லை. ஐரோப்பிய மொழிகளில் உள்ளவாறு செயப்பாட்டு வினைக்குரிய பொருட்சிறப்பும் உண்டு. ஆயினும் செயப்பாட்டு வினைப்பொருள் பல முறைகளில் உணர்த்தப்படுகின்றது.

சான்று:

அது என்னால் உடைக்கப்பட்டது - ஐரோப்பிய மொழி மரபு.

அது உடைந்து போயிற்று - தமிழ் மரபு.

படு, உண் போன்ற துணைவினைகள் சேர்க்கப்படுகின்றன.

உடைந்தது -

- உடைக்கப்பட்டது - (படு - துணைவினை)
- உடைபட்டது - (படு - துணைவினை)
- கொலையுண்டான் - (உண் - துணைவினை)
- கொலையுண்டது - (உண் - துணைவினை)

செய்ப்பாட்டு வினை திராவிட மொழிகளில் புதிதாகப் புகுந்தது. புதியதாகப் புகுந்த பின்னரும் செல்வாக்குப் பெறவில்லை என்பர். அதுபோலவே திராவிட மொழிகளில் எல்லா வினைச்சொற்களும் உடன்பாட்டு வினைகளே. எதிர்மறை உணர்த்தும் இடைநிலைகளைப் பெறுவதாலேயே அவை எதிர்மறை வினைகளாகின்றன.

சான்று:

- வருவான் – வாரான்
- செய்வேன் – செய்யேன்
- செய்தான் – செய்திலன்

திராவிட மொழிகளில் வினைச்சொல் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

சுட்டு, வினாச் சொற்கள்

அ, இ, உ என்பன சுட்டுச் சொற்கள். சுட்டிக் காட்டிப் பொருள் உணர்த்துவதால் சுட்டுப்பெயர் எனப்படுகின்றன. அகரம் தூரத்தில் உள்ள பொருளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தும் சுட்டுச்சொல். இகரம் அண்மையில் உள்ளதைச் சுட்டும். உகரம் நடுவில் உள்ளதைச் சுட்டும். இவற்றுள் உகரம் வழக்கிழந்தது. எ கரம் வினாச் சொல் ஆகும். அ, இ, உ என்னும் சுட்டுப் பெயர்களும் எ என்னும் வினாப்பெயரும் திராவிடமொழிகளில் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருகின்றன.

சான்று:

- அவன், இவன்,
- அவர், இவர்,

- அது, இது

தமிழ் - சுட்டுச் சொற்கள்

- வாடு, வீடு,
- வாரு, வீரு,
- தா, தீ

தெலுங்கு - சுட்டுச் சொற்கள்

- எவன், எவள், எது - தமிழ் - வினாச்சொற்கள்
- ஏவன், ஏவள், ஏது - மலையாளம் - வினாச்சொற்கள்

திராவிட மொழிகளில் எ அல்லது ஏ முதலிலும், ன் அல்லது ம் ஈற்றிலும் பெற்ற வினாக்கள் காணப்படுகின்றன.

என் - என்ன, என்னது? - தமிழ்

- ஏன்? - தமிழ்
- ஏன்? - மலையாளம்
- ஏனு? - கன்னடம்
- ஏமி? - தெலுங்கு

திராவிட மொழிகளில் ஆ, ஈ என்னும் நெடில்களே சுட்டுகளாக வழங்கப்படுகின்றன.

தெலுங்கில் ஆ, ஈ பெரும்பான்மையாகவும் அவ், இவ் என்பன சிறுபான்மையாகவும் உள்ளன. மலையாளமும், கன்னடமும் அவ்வாறு வழங்குகின்றன. தமிழில் ஆ, ஈ என்பவற்றுடன் அவ், இவ் என்பனவும் வழங்கியிருக்கின்றன.

சொற்கள் பொருள் உணர்த்தும் முறை உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவாக விளங்குகின்றது. பொருள் உணரும் மக்களின் மனம் பொதுத்தன்மை பெற்றிருத்தலே இவ்வுண்மைகள் பொதுவாக இருப்பதற்கும் காரணம் எனலாம். சொற்கள்

பல தொடர்ந்து அமைவது சொல் தொடர் அமைப்பு ஆகும். ஒரு வாக்கியத்தில் ஒரு சொல்லை இடம் மாற்றி அமைத்தாலும் பொருள் மாறும் நிலை உண்டு.

சான்று:

John killed Weber. இதில் பெயர்களை மாற்றினால் பொருள் மாறுபடும்.

தமிழில் அவ்வாறு எளிதில் மாறும் நிலை இல்லை.

தமிழின் தனித் தன்மைகள்

திராவிட மொழிகளுடன் ஒப்பிடும் போது தமிழ் வடமொழிக் கலப்புக் குறைந்து காணப்படுகிறது. தமிழில் வடசொல் கலப்பது பற்றித் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ் ஒலியமைப்புக்கேற்ப வடசொற்களை மாற்றிப் பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

வடசொல் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ

எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே

என்று, வடசொற்களைக் கையாளும் போது வடவெழுத்துகளை அகற்றிவிட்டு, தமிழ் எழுத்திட்டுச் சொல் ஆக்கிக் கொள்ளும்படி தொல்காப்பியம் குறிக்கிறது. எழுத்து வடிவில் உள்ள இலக்கண நூல்கள், இலக்கிய நூல்களை அதிகமாகத் தமிழ் மொழியே பெற்றுள்ளது. ஏனைய திராவிட மொழிகளை விட, தமிழ்மொழியிலேயே தொன்மையான இலக்கண, இலக்கிய நூல்கள் மிகுதியாக உள்ளன.

திராவிட மொழிகளில் பேச்சு வடிவம், இலக்கிய வடிவம் என்று இரண்டு வடிவங்கள் உள்ளன. அவை ஒன்றுடன் ஒன்று மிகுதியாக மாறுபட்டு உள்ளன. தமிழிலும் எழுத்து வடிவம், பேச்சு வடிவம் என இரட்டை வடிவங்கள் இருந்தபோதிலும், ஏனைய மொழிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் மிகக் குறைவாகவே வேறுபாடுகள் உள்ளன. கால வேறுபாடு திராவிட மொழிகளில் பெரிய மாற்றத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளது. பழங்கன்னடம் - புதுக் கன்னடம், பழம் மலையாளம் - புது மலையாளம் என்று இரண்டுக்கிடையில் புரிந்து கொள்வதில் பெரிய இடைவெளி உள்ளது. இருவேறு

மொழிகளோ என்று ஐயமே கூட ஏற்படுகிறது. ஆனால் தமிழில் இவ்வேறுபாடு மிகக் குறைந்த அளவிலேயே உள்ளது.

திராவிட மொழிகளில் சொல் வளமும், அதிகச் சொல்லாட்சியும் நிரம்பப் பெற்றிருக்கும் மொழி தமிழே ஆகும். ஒரே பொருளைக் குறிக்கப் பல சொற்கள் உள்ளன. திராவிட மொழிகளில் அமைந்துள்ள பழங்காலக் கல்வெட்டுகள் வேற்று மொழிகளிலேயே அமைந்துள்ளன. ஆனால் தமிழின் தொன்மையான கல்வெட்டுகளில் மிகுதியானவை தமிழிலேயே அமைந்துள்ளன. தமிழில் பிறமொழித் தாக்குதல் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. தொன்மையான எழுத்து வடிவங்கள், இலக்கணக் கூறுகள் தமிழில் அதிகமாகப் பேணிக் காக்கப்படுகின்ற நிலை உள்ளது.

திராவிடம் - சொல் பயன்பாடு

தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் வழங்கப்படும் திராவிட மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன. அவை தனிப்பட்ட பொது இலக்கண அமைப்பைப் பெற்றுள்ளன. வழங்கும் இடத்தால் ஒரு நெருக்கத்தையும் கொண்டுள்ளன. வேர்ச்சொற்கள் இம்மொழிகளில் பொதுவாகவே உள்ளன. இவை ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. மேனாட்டறிஞர்கள் மலபார் மொழிகள் என்றும் தமுலிக் என்றும் இம்மொழிகளை வழங்கினர். இவற்றுள் பழமையும், திருத்தமும் பெற்ற உயர்தனிச் செம்மொழியாகத் திகழ்வது தமிழ். அதன் பெயராலேயே இவற்றைக் குறிப்பதில் தவறு ஏதும் இல்லை. எனினும், தமிழ் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியின் பெயராக இருப்பதால் திராவிடம் என்ற சொல்லைத் தான் கையாளுவதாகக் கால்டுவெல் கூறுவார். இச்செய்திகளை முன்பே அறிந்தோம் அல்லவா?

திராவிட என்ற வடசொல்லுக்கு Dramida, Dravida, Dra-vida என்று மூன்று வடிவங்கள் உள்ளன. இப்பெயரைத் தமக்கு முன் யார் யார் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்றும் கால்டுவெல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் வடமொழி எழுத்தாளர் குமாரில பட்டர், தென்னிந்திய மொழி இனத்தை, 'ஆந்திர-திராவிட பாஷா' என்று குறித்துள்ளார்.
- மனு சுமிருதியில் தென்னிந்திய மக்கள், 'திராவிடர்' என்ற பொதுப்பெயரால் சுட்டப்பட்டுள்ளனர்.
- கி.பி. 1854 இல் வாழ்ந்த பாபு இராசேந்திரலால் என்னும் மொழியியலறிஞர், 'திராவிடி' என்ற பெயரால் தென்னிந்திய மொழிகளைக் குறிக்கின்றார்.

இரவீந்திரநாத தாகூர் எழுதிய தேசீய கீதத்திலும் 'திராவிட' என்ற சொல்லைப் பரந்த நிலையிலேயே ஆண்டுள்ளார். தென்னிந்திய மொழி இனங்களையும், மக்களையும் சுட்டுவதற்குத் திராவிடம் என்ற பெயரைக் கையாண்டுள்ளமை தெளிவு. இந்தோ-ஆரிய மொழிகளின் தாக்குரவு திராவிட மொழிகளைப் பொறுத்த வரையில் சொற்களின் நிலையில் தான் பெருமளவிற்குக் காட்சி தருகின்றது. இன்றைய நிலையில் திராவிட மொழிக் குடும்பம் உலக மொழிக் குடும்பங்கள் வரிசையில் ஆறாவது அல்லது ஏழாவது இடத்தைப் பெறுகின்றது. இந்தியாவில் வழங்கும் நான்கு மொழிக் குடும்பங்களுள் இது ஒன்றே முழுமையான இந்திய நாட்டு மொழிக் குடும்பமாகக் கருதப்படுகிறது.

மூலத் திராவிடம் அல்லது தொல் திராவிடம்

திராவிட மொழிகள் அனைத்தும் ஒரு மொழியிலிருந்து தோன்றியவை. எல்லாத் திராவிட மொழிகளுக்கும் மூலமாக இருந்த மொழியை மூலத் திராவிடம் அல்லது தொல் திராவிடம் எனலாம். அதிலிருந்தே தமிழ், தெலுங்கு முதலான மொழிகள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அந்த மூலமொழி இன்று வழக்கில் இல்லை. எனினும் அதிலிருந்து தோன்றிய திராவிடச் சொற்களை ஒப்பிட்டு, பல்வேறு விதிகளை உருவாக்கி, தொல்மொழி இன்ன வடிவத்தில்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயித்துள்ளனர். இதை மீட்டுருவாக்கம் என்பர். மீட்டுருவாக்கத்தின் மூலம் தொல்திராவிடம் இப்படித்தான் இருந்தது என்று நிர்ணயித்துள்ளனர்.

1) திராவிட இனமொழிகளை ஒருங்கிணைத்துப் பரிசீலித்தல்.

2) திராவிட மொழிகளுக்கு இடையிலான பொதுமைக் கூறுகளைக் கண்டறிதல்.

3) மொழிகளின் தனித்தன்மைகளை விளக்குதல்.

4) தொல் வடிவத்தைக் காணுதல்.

5) தொல் வடிவத்துடன் இனமொழிகளின் கூறுகளை ஒப்பிடுதல்.

என்று மொழிநூலார் ஆய்கின்றனர். ஆனால் மூலத் திராவிடமொழி என்பது மொழிநூலாரின் ஊகமே தவிர முடிந்த முடிவு அன்று. எமனோ மீட்டுருவாக்கம் மூலம் தொல் திராவிட மொழியின் தன்மைகளை ஆய்ந்துள்ளார்.

மூலத் திராவிடமும் திராவிட மொழிகளும்

மூலத் திராவிடம் அல்லது தொல்திராவிட மொழிச் சொற்களின் வேர்களை அல்லது மூலச் சொற்களை ஏனைய மொழிகளை விடத் தமிழே பெரிதும் பேணிக் காத்துள்ளது. தொல் திராவிடத்தில் ஐந்து குறில் உயிர்களும், ஐந்து நெடில் உயிர்களும் உள்ளன. தொல் திராவிட மொழியில் உள்ள பத்து உயிர் ஒலியன்களும் எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் அப்படியே இருக்கின்றன. தொல் திராவிட மொழியில் ககர ஒலியன் எல்லா உயிர்களுடனும் மொழிக்கு முதலில் வந்துள்ளது. தொல் திராவிட மொழியில் மொழிக்கு முதலில் வரும் சகரம் திராவிட மொழிகளில் சில மாற்றங்களை அடைந்துள்ளது. தமிழ் மொழியில் உள்ள சகரத்தை முதலாகக் கொண்டு தொடங்கும் பல சொற்கள் சகர மெய் இல்லாமல் உயிரெழுத்துடன் தொடங்குவனவாக அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

சான்று:

சுமைத்தான் - அமைத்தான்

சான்றோர் - ஆன்றோர்

தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற மொழிகளில் காணப்படும் 'உப்பு' என்ற சொல் பண்டைக் காலத்தில் 'கப்பு' என்றும் வழங்கியுள்ளமையைக் காணலாம். தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் சகரமாக வருவது, கன்னடம், துளு போன்ற

மொழிகளில் ககரமாகவும், நடுத்திராவிட மொழிகளில் ஸகரமாகவும், பெங்கோ, மண்டோ, கூவி மொழிகளில் ஹகரமாகவும் அமைந்துள்ளது. தோடா மொழியில் சகரம் தகரமாக மாறியுள்ளது. தோடா, கோத்தா மொழிகள் தமிழ், மலையாளத்திலிருந்து பிரிவுபட்டுக் கன்னடம், குடகு, துளு போன்ற மொழிகளுடன் ஒன்றுபட்டு நின்றலைக் காண்கிறோம்.

தொல் திராவிடத்தில் கிறுக்கன், முதுகன் என்னும் சொற்களில் 'கன்' ஆண்பால் விசுவயாக உள்ளது. தொல் திராவிடத்தில் நான்கு என்னும் எண்ணைக் குறிக்க 'நால்கு' என்னும் சொல் உள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் 'நால்கு' வந்துள்ளது. 'லகரம்' 'னகரமாக' மாறிய மாற்றம் திராவிட மொழிகள் ஒன்றாய் இருந்த காலத்தில் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். நால்கு - நான்கு. தொல் திராவிட மொழியில் எதிர்மறை விசுவயாக ஆ இருந்தது. அது பாடாது - ஆ (எதிர்மறை விசுவதி)

'எட்டு' என்னும் எண்ணுப் பெயர் கன்னடத்தில் 'எண்டு' என்றும், தமிழ், மலையாளம், தோடா, கொடகு மொழிகளில் எட்டு என்றும் வழங்குகிறது. மூலத்திராவிட மொழியில் 'எண்ட்டு' என்று இருந்திருத்தல் வேண்டும். கன்னடத்தில் டகரம் கெட்டு எண்டு என்றும்; தமிழிலும், மலையாளத்திலும் ணகரம் கெட்டு எட்டு என்றும் மாறிவிட்டது.

- எண்ட்டு - எண்டு - கன்னடமொழி
- எண்ட்டு - எட்டு - தமிழ், மலையாளம்

தொல்திராவிட உயிர் எழுத்துகள்

'அ' எனும் தொல் திராவிட உயிர் எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் 'அ' ஆகவே உள்ளது. தோடா மொழியில் a ஆகவும், o ஆகவும், பர்ஜியில் e ஆகவும் உள்ளது.

சான்று:

* a - தொல் திராவிட 'அ' உயிர்.

தமிழ்

மலையாளம்

தோடா

கோத்தா

கன்னடம்

கொடகு

பர்ஜி

panri

panni

pody

paj

pandi

pandi

pend (pig)

இவ்வாறே எல்லா உயிர்களும் அமைவதைக் காணலாம்.

தொல் திராவிடம் - தமிழ் இன ஒலிகள்

திராவிடச் சொல் பிறப்பியல் அகராதியில் (A Dravidian Etymological Dictionary)

தொல் திராவிட மொழியிலும் மற்ற திராவிட மொழியிலும் உள்ள இன ஒலிகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. தொல் திராவிட மொழியிலும், தமிழிலும் உள்ள இன ஒலிகளைக் காண்போம்.

மனிதர் பேசுவது மொழி. மனிதர் காதில் கேட்பதும் மொழியே. மனிதர் எழுதுவதும் மொழி. மனிதர் படிப்பதும் மொழி. மொழியைப் பற்றி மொழியியல் அறிஞர்கள் ஆய்வு செய்தனர். மொழி பற்றி உளநூலார் பலவகை ஆய்வுகள் செய்கின்றனர். மூளை வளர்ச்சிக்கும், மொழி வளர்ச்சிக்கும் இடையே தொடர்பு உள்ளது. அறிவு வளர்ச்சி பெற்ற

மக்கள் பேசும் மொழி பலவகைச் சொல்வளம், பொருள்வளம் மிகுந்ததாய் உள்ளது. அறிவியல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில் பின்தங்கி உள்ள மக்கள் பேசும் மொழி சொல்வளம், பொருள்வளம் குறைந்த மொழியாக இருக்கிறது. ஒரு மொழியின் சொற்பொருள் வளமும், வறுமையும் பேசுவோரின் அறிவு வளத்தையும், வாழ்க்கை நலத்தையும் ஒட்டி அமைவதாகக் கொள்ளலாம்.

இரட்டை வழக்கு

தமிழில் பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி என இரட்டை வழக்கு உள்ளது. ஒரு வாக்கியத் தொடர் பேச்சு மொழியில் அமைக்கப்படுவதற்கும், எழுத்து மொழியில் அமைக்கப்படுவதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. பேச்சுத் தமிழின் வாக்கியம் எளியது. சுருங்கியது, நேரானது, இயல்பானது, தெளிவானது. எழுத்துத் தமிழின் வாக்கியம் பெரும்பாலும் நீண்டது. செயற்கையாக அமைத்துக் கொள்வது. சிக்கலானது. காரணம் என்ன? பேசுபவர் எண்ணும் எண்ணங்களுக்கு உடனே ஒலிவடிவு தந்து அதை வெளிப்படுத்துகின்றனர். எனவே சுருங்கிய நேரத்தில், குறைந்த மூளை உழைப்பால் அமைந்தவை பேச்சு மொழி வாக்கியங்கள். எழுதுபவர் பற்பல எண்ணி அனைத்திற்கும் எழுத்து வடிவு கொடுத்து வெளியிடுகின்றனர். தமிழில் பேச்சு வாக்கியம் சராசரி இரண்டு சொற்கள் உடையது என்றும், எழுத்து வாக்கியம் நான்கு அல்லது ஐந்து சொற்கள் உடையது என்றும் கூறுவர். இவை பொதுமக்கள் பேச்சில் உள்ள இலக்கணக் கூறுகளே வேரூன்றி நிலைக்கின்றன. மொழிச் செம்மை வேண்டிச் செய்யப்படும் இலக்கணங்களை நிலைப்படுத்துதல் அருமையாகவே உள்ளது. பேச்சு மொழி செல்வாக்கு உடையது. அதன் செல்வாக்கு மொழியின் இலக்கணத்திலும் காணப்படும். பேச்சு மொழி மனிதனுக்கு மனிதன், இடத்துக்கு இடம், காலத்துக்குக் காலம், கல்வித்திறனுக்கு ஏற்பவும், உறவு நிலைகளுக்கு ஏற்பவும், பேசிப் பெற வேண்டிய பயனின் அடிப்படையிலும் எண்ணற்ற மாற்றங்களைக் கொண்டு வழங்குகிறது. எழுதுவது நிலைத்த ஆவணமாகத் திகழ்கிறது

எனலாம். அச்சியந்திரம் அதனைப் பலரது கரங்களுக்கும் கொண்டு சேர்க்கிறது. இணையத் தளங்கள் உலகினர் பார்வைக்குக் கொண்டு செல்கின்றன. கல்லில் செதுக்கிய முதல் தமிழ் ஆவணம் தொடங்கி, இன்று இணையதளத் தமிழ் வரை தமிழாய்வுக் களத்தைப் பரிசீலித்தல் இன்றிமையாதது.

தமிழ் எழுத்தியல்

எழுத்தின் வடிவம் இப்படி இருக்க வேண்டும். இந்த எழுத்து இந்த ஒலியைக் குறிக்கிறது என்று வரையறுத்த பின்புதான் இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள் எழுதப்படும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கும். மொழி தோன்றியதால் மனிதர்கள் தமக்குள் கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள முடிந்தது. எழுத்து வடிவம் வந்தபின் எழுதி வைக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. எழுதப்படுவது எழுத்து. எழுத்து பற்றித் தொல்காப்பியம்,

எழுத்து எனப்படுப

அகர முதல் னகர இறுவாய்

முப்பஃது என்ப

என்று கூறுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழில் எழுத்துகள் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. வரையறை செய்யப்பட்டு இருந்தன. தொல்லை (தொன்மை, பழமை) வடிவின எல்லா எழுத்தும் என்று நன்னூலில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தமிழ் எழுத்து கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்துள்ளது. தமிழக அரசுத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை கண்டுபிடித்த பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு, அறச்சலூர்க் கல்வெட்டு, புகழூர்க் கல்வெட்டு ஆகியவற்றில் உள்ள எழுத்துகளின் அடிப்படையில் அவை கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டவை என்பர். இவற்றில் உள்ள தமிழ் எழுத்துகளில்

- புள்ளி இல்லாத மெய் வடிவு மெய்யை மட்டும் குறிக்கும்
- அகரம் ஏறிய மெய்யைக் குறிக்க ஒரு கோடு இடப்பட்டது

என்றும் எழுத்தின் அமைப்பை ஆய்வு செய்து ஐராவதம் மகாதேவன்,

இரா.நாகசாமி போன்றோர் கூறுவர்.

பிராமி எழுத்து

தமிழகத்தில் மிகப் பழமையானது தமிழ் எழுத்து ஆகும். இதைப் பிராமி எழுத்து என்றும், தென்னிந்தியப் பிராமி எழுத்து என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இதுவரை வழங்கி வந்தனர். இது பண்டைத் தமிழ் எழுத்து (Archaic Tamil Script) எனலாம். தமிழகத்தின் பழங்கல்வெட்டுகளில்,

பத்து உயிரெழுத்துகள்தாம் எழுதப்பட்டுள்ளன.

ஐகாரமும், ஓகாரமும் காணப்படவில்லை.

வட்டெழுத்து

அசோகனது கல்வெட்டுகளில் புள்ளியிடப்பட வேண்டிய இடங்களில் புள்ளியிட்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. கி.பி.மூன்று - நான்காம் நூற்றாண்டளவில் பண்டைத் தமிழ் எழுத்தின் வடிவம் மாற்றம் பெறத் தொடங்குகிறது. கல்லில் உளியாலும், தூரிகை கொண்டு வண்ணத்திலும் எழுதிய நிலை மாறி, ஓலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதத் தொடங்கியதால் இவ்வடிவ மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். எழுத்தாணியால் ஓலையில் நேர்க்கோடுகளையும், பக்கக் கோடுகளையும் எழுதினால் ஓலை கிழிந்து விடக்கூடிய நிலை ஏற்படும். அதைத் தவிர்க்க, நேர்க்கோடுகளிலும், பக்கக் கோடுகளிலும் சிறுவளைவுகளைச் சேர்த்து எழுதத் தொடங்கி உள்ளனர். இம்மாற்றத்தை ஈரெட்டிலைக் கல்வெட்டில் காண முடிகிறது. நாளடைவில் மேலும் மேலும் வளைவுகளைப் பெற்று வட்டெழுத்து என்று அழைக்கும் அளவுக்கு மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. முழு வட்ட வடிவம் பெற்ற தமிழ் எழுத்துகளைக் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் காண முடிகிறது. வேள்விக்குடி, சீவரமங்கலம், சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளில் இவ்வெழுத்தைப் பார்க்கலாம்.

- வளைவு தந்து எழுதுவதால், ப, ம, ய, வ ஆகிய எழுத்துகள் மிகச் சிறு வேறுபாட்டோடு எழுதப்பட்டுள்ளன.

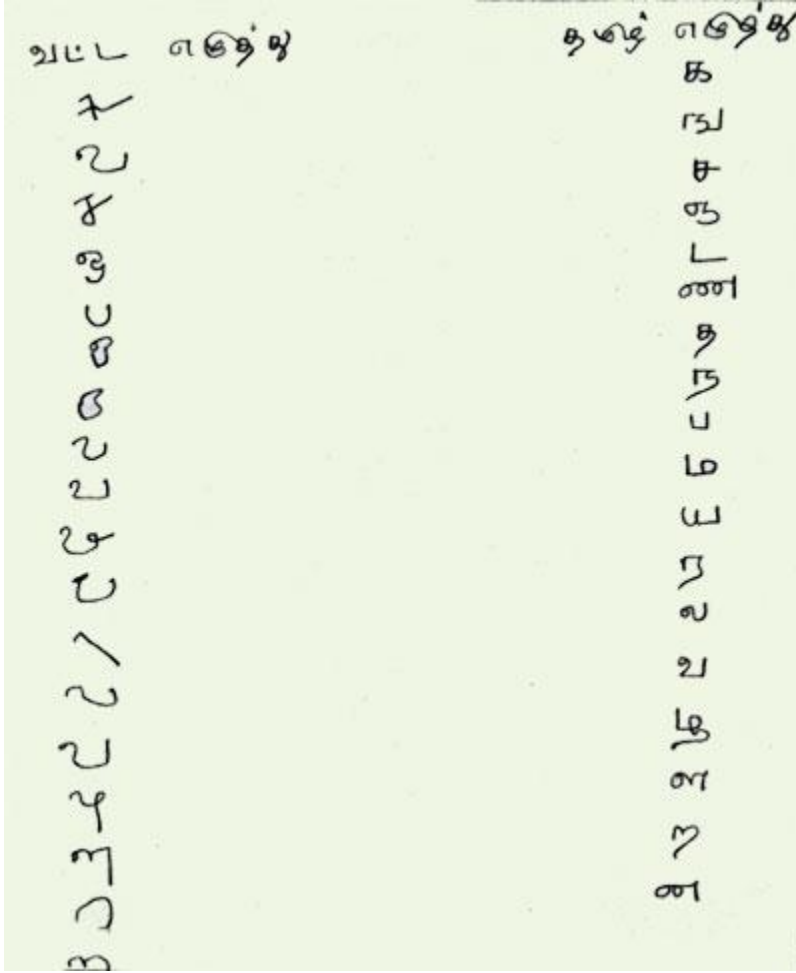
- ண, த, ற போன்ற எழுத்துகளிடையே அதிக வேறுபாடு இல்லை.

மற்றொரு வகை எழுத்து

சில எழுத்துகளை வேறுபடுத்திப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலை உள்ளது. கி.பி.பதினேழாம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இவ்வட்ட வடிவ எழுத்துகளைப் படிப்பது கடினமாக உள்ளது. மிகப் பிற்காலம் வரை தமிழகத்தின் தென்கோடிப் பகுதியிலும், கேரளப் பகுதியிலும் வழங்கி வந்தது. எனினும் கி.பி.11-12ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வட்ட எழுத்து தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களுக்குப் புரியாத எழுத்தாக ஆகிவிட்டது. அதனாலேயே அப்பகுதிகளில் மற்றொரு வகைத் தமிழ் எழுத்து உருவாகத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த மற்றொரு வகை எழுத்துத்தான் இன்று நாம் எழுதும் தமிழ் எழுத்து. சிம்மவர்மனின் பள்ளங்கோயில் செப்பேட்டிலும், மகேந்திரவர்மன் காலத்திய வல்லம் குடைவரைக் கோயில் கல்வெட்டிலும் இவ்வெழுத்தை முதன்முதலில் காண முடிகிறது. இந்த எழுத்துகளில் சிலவும், சமஸ்கிருதக் கிரந்த எழுத்துகளில் சிலவும் ஒன்று போலக் காணப்படுகின்றன. பல்லவர்கள் தம் செப்புப் பட்டயங்களிலும், குடைவரை மற்றும் கோயில்களிலும் சமஸ்கிருத மொழியை எழுதக் கிரந்த எழுத்தைப் பயன்படுத்தினர். பாண்டிய மன்னர்களும் தமது செப்புப் பட்டயங்களிலும் கல்வெட்டுகளிலும் சமஸ்கிருத மொழியையும், கிரந்த எழுத்துகளையும் பயன்படுத்தினர். வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, ஆனைமலை, திருப்பரங்குன்றம், குடைவரைக் கோயில் கல்வெட்டுகள் மற்றும் வைகைக் கரைக் கல்வெட்டு ஆகியவற்றை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். சோழர்கள் தாங்கள் வென்ற பகுதிகளில் எல்லாம் இப்புதிய தமிழ் எழுத்தையே பயன்படுத்தினர். பிற்காலப் பாண்டியர்கள், பிறகு வந்த விசயநகர மன்னர்கள், அவர்களை அடுத்து வந்த நாயக்க மன்னர்கள் இப்புதிய தமிழ் எழுத்தையே பயன்படுத்தினர். அதன் பின்னர் அச்சு இயந்திரங்கள் பயன்பாட்டிற்கு வந்துவிட்டன. இப்புதிய எழுத்து முறை மாற்றமின்றி நிலைத்துவிட்டது. இன்று நாம் எழுதும் தமிழ் எழுத்து முறை இதுதான். வட்டெழுத்து பழந்தமிழ் வடிவம். அது பழங்கல்வெட்டுகளில் உள்ளது. படிக்கக் கடினமாக உள்ளது.

தமிழ் எழுத்து

வட்ட எழுத்து, தமிழ் எழுத்து ஆக மாற்றம் பெற்றதைப் படத்தின் மூலம் விளக்குவர். ஒவ்வொரு காலத்திலும் உருவாக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் எழுதப்பட்ட எழுத்தைப் படம்பிடித்து அவ்வக்காலத்தில் அப்படி எழுதப்பட்டது என்று முடிவு சொல்லப்படுகிறது. முதல் கட்ட வளர்ச்சி, இரண்டாம் கட்ட வளர்ச்சி என்று படிப்படியே நேர்ந்த மாற்றங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன.

எழுத்து ஆய்வு

தமிழில் மிகப் பழைய எழுத்து பண்டைத் தமிழ் எழுத்து. இதைப் பிராமி எழுத்து என்கின்றனர். தென்னிந்தியப் பிராமி என்றும் குறிக்கின்றனர். ஓலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதும் முறை பரவிய பின்னர் பண்டைத் தமிழ் எழுத்து பிராமி

முறையிலிருந்து, வட்டெழுத்தாக வடிவம் பெற்றது. வட்டெழுத்து ஒரு நிலை, சமஸ்கிருதக் கிரந்த எழுத்தைப் போன்ற தமிழ் எழுத்துகள் கையாளப்பட்டது. மற்றொரு நிலை, அச்சு இயந்திரம் வந்ததால் எழுத்தமைப்பில் பின் மாற்றம் நேரவில்லை. அச்சில் எளிமை கருதி, தமிழ் எழுத்தமைப்பில் சீர்திருத்தங்களை வீரமாமுனிவர் செய்தார். தந்தை பெரியார் செய்தார். அவை பின்பற்றப்படுகின்றன. அவ்வளவே, ஒருவரது எழுத்தும், மற்றொருவரது எழுத்தும், எழுதும் முறையால் வேறாக அமைகின்றனவே அல்லாமல், தமிழ் எழுத்தமைப்பில் இக்காலக் கட்டத்தில் எம்மாற்றமும் நிகழவில்லை. எது தமிழ் எழுத்து? எங்குத் தொடங்கியது? எப்படி வளர்ந்தது? இன்றைய எழுத்து உருவானது எப்படி? என்றெல்லாம் பரிசீலிக்கப் பட்டுள்ளது.

போன்ற செய்திகளை இப்பாடம் ஆராய்கிறது
தமிழ் மொழியியல்

மொழியைப் பற்றி ஆராயும் அறிவியல் மொழியியல் ஆகும். தமிழ் மொழியை ஆராயும் போது முதலில் ஒலியன் நிலையில் ஆராய்கிறோம். பிறகு உருபன் நிலையில் ஆராய்கிறோம். பின்னர் உருபொலியன் நிலையிலும், சொல் நிலையிலும், சொற்கள் ஒழுங்காக அமைவதன் மூலம் உருவாக்கப்படும் தொடர் (அல்லது) வாக்கிய நிலையிலும் ஆராய்கிறோம். சொற்றொடர் உணர்த்தும் பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சி அடுத்து அமைகிறது. அவ்வகையில் தமிழ் மொழியியல் ஆய்வு

- 1) தமிழ் ஒலியியல்
- 2) தமிழ் ஒலியனியல்
- 3) தமிழ் உருபனியல்
- 4) தமிழ் உருபொலியனியல்

5) தமிழ்ச் சொல்லியல்

6) தமிழ்த் தொடரியல்

7) தமிழ்ச் சொற்பொருளியல்

என்ற படிநிலை அமைப்பைக் கொண்டு அமைகிறது.

தமிழ் ஒலியியல்

ஒலியைப் பற்றிய அறிவியல் ஆய்வு **ஒலியியல்** ஆகும். மனிதரது பேச்சுறுப்புகளால் எழுப்பக்கூடிய எல்லா வகையான ஒலிகளையும் ஆராய்வது ஒலியியல்.

ஒலியுறுப்புகள்

பேச்சொலியை எழுப்புவதற்குப் பேச்சுறுப்புகள் பயன்படுகின்றன. பேச்சுறுப்புகளில் நாக்குப் போல அசையும் உறுப்புகளும் உண்டு. மேலண்ணம் போல அசையா உறுப்புகளும் உண்டு. **நாக்கு, கீழ் உதடு, கீழ்த்தாடை** முதலானவை அசையும் உறுப்புகள். **அண்ணம், மேல்வாய்ப்பல்** முதலியவை அசையா உறுப்புகள். தமிழ்ப் பேச்சொலிகள் உயிர், மெய் என்று இரண்டு பெரும் பிரிவாக உள்ளன.

தமிழ் ஒலிகள்

ஓர் ஒலியை ஒலிக்கும்போது காற்று பேச்சுறுப்புகளினூடே தங்கு தடை இல்லாமல் இயல்பாக வெளிப்படுமானால் அந்த ஒலி **உயிரொலி** ஆகும். அ, ஆ என்னும் உயிர் ஒலிகளை ஒலித்துப் பாருங்கள். காற்று தங்கு தடை இல்லாமல் வெளியேறுகிறது. ஓர் ஒலியை ஒலிக்கும்போது காற்று பேச்சு உறுப்புகளினூடே தடைப்பட்டாலும், திசை மாற்றத்துக்கு உள்ளானாலும் அந்த ஒலியை **மெய்யொலி** என்கிறோம். ப, ம, ட, த என்னும் ஒலிகளை ஒலித்துப் பாருங்கள். இவற்றை ஒலிக்கும்போது காற்றுத் தடைப்படுகிறது. தமிழ் உயிரொலிகளும், மெய்யொலிகளும் அவற்றின் ஒலிப்பு முறைக்கு ஏற்ப நுட்பமாக வகைப்படுத்தப் படுகின்றன.

உயிரொலிகள்

நுரையீரலில் இருந்து காற்று வெளிப்படும் போது ஒலியுறுப்புகளால் எவ்வகைத் தடையும் இன்றி வெளிவருவது உயிரொலி. தொல்காப்பியர் உயிரொலிகளைப் பற்றி 54-56, 84-88 ஆகிய நூற்பாக்களில் எழுத்ததிகாரத்தில் விளக்கியுள்ளார். உயிர்களை அங்காப்புயிர்கள் (அ, ஆ) முன்னுயிர்கள் (இ, ஈ, எ, ஏ) குவியுயிர்கள் (உ, ஊ, ஒ, ஓ) என்று மூன்றாகப் பகுக்கிறார்.

மெய்யொலிகள்

ஒலி உறுப்புகளில் உரசுதல், தடுத்து வெளியிடுதல் போன்றவை நிகழ்ந்தால் அது மெய்யொலி எனப்படும். தொல்காப்பியர் மெய்யொலிகளை வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து என்று மூவகையாகப் பகுத்துள்ளார். மொழிநூலார் தடையொலி, மூக்கொலி, வருடொலி, மருங்கொலி, உரசொலி என்று வகைப்படுத்துவர்.

ஒலிப்பு வேறுபாடுகள்

தமிழில் பேசும்போது குறிப்பிட்ட சில இடங்களில் ஒலிப்பில் அழுத்தம் தருவது உண்டு. இது ஒலியழுத்தம் எனப்படுகிறது. ஒரு வாக்கியத்தில் ஒலியழுத்தத்தில் திரிபு ஏற்பட்டால் பொருளும் மாறிவிடும். இப்படி ஒலி அழுத்தத்தில் ஏற்படும் திரிபை இசைத்திரிபு என்பர். ஒரு முழு வாக்கியத்தை ஒலிக்கும்போது ஒலிப்பில் ஏற்ற இறக்கங்களையும், சமநிலையையும் உணருகிறோம். சில வேளைகளில் இந்த ஏற்ற இறக்கங்களே தொடர்பு பொருளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடுவதுண்டு. இதைத் தொடரிசை என்பர். தமிழ் ஒலியியல் ஆய்வில் ஒலியழுத்தம், இசைத்திரிபு, தொடரிசை முதலானவற்றுக்கும் தகுந்த முறையில் இடம் தரப்படுகிறது.

தமிழ் ஒலியனியல்

மொழியில் பொருள் வேறுபாட்டை உண்டாக்குகின்ற ஒவ்வொரு ஒலியும் அந்த மொழியில் ஒலியன் என்று கொள்ளப்படும். தமிழில், அணி என்பதும், ஆணி என்பதும் வேறுவேறு பொருள் கொண்ட சொற்கள். அ, ஆ இந்தப் பொருள் வேறுபாட்டுக்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளன. ஆகவே அ, ஆ ஆகிய இரண்டு ஒலியன்களும் தனித்தனி ஒலியன்கள் என்று கொள்ளப்படும்.

தமிழில்,

- கடல் (Kadal)
- பங்கு (Pangu)
- பகல் (Pahal)

ஆகிய சொற்களை ஒப்பிட்டால், க் என்ற ஒலியன் ஒலிப்பொலியாகவும், உரசொலியாகவும் ஒலிக்கக் காணலாம். இப்படிச் சூழலுக்கு ஏற்பத் திரிபடைந்து ஒலிக்கும் ஒலி மாற்றொலி ஆகும். க் என்ற ஒலியனுக்கு k, g, h என மூன்று மாற்றொலிகள் உள்ளன.

இவை,

- K - மொழி முதலில் வரும் - கடல்
- ஒற்று இரட்டும் சூழலில் வரும் - பக்கம்
- G - மெல்லினத்தின் பின் வரும் - பங்கு
- H - ஏனைய இடங்களில் வரும் - பகல்

தமிழ் ஒலியன்கள், தமிழ் ஒலியன்களின் மாற்றொலிகள் வருகை இடம் ஆகியன பரிசீலிக்கப் படுகின்றன.

துணைநிலை ஒலியன்கள்

தமிழ்மொழியில் கால ஓட்டத்தில் வேற்று மொழிச் சொற்களை அந்த மொழியின் ஒலியிலேயே எழுதிக்காட்டும் நிலை ஏற்பட்டது. சில புதிய ஒலியன்களுக்கு இடம் உண்டானது. ஜ், ஸ், ஷ், ஹ் முதலியன புதியவை. இவற்றைத் துணைநிலை ஒலியன்கள் எனலாம். துணைநிலை ஒலியன்கள் ஒரு காலத்தில் ஏற்கப்பட்டு, இன்னொரு காலத்தில் விலக்கப்படவும் கூடும். அவற்றை ஏற்பதும், விலக்குவதும் தமிழ் மக்களின் மனப்பாங்கையும், சமுதாயச் சூழலையும் பொறுத்தது.

ஒலியன்கள் வரும் இடம்

தமிழில் உயிரொலிகள் மொழியில் முதல், இடை, கடை ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் வரும். மெய்களில் எந்தெந்த மெய்கள் மொழிக்கு முதலில் வரும் எந்தெந்த மெய்கள் மொழிக்கு இடையில் வரும், எந்தெந்த மெய்கள் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்று மெய்களின் வருகை முறையினை ஒலியனியல் முறையாக ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

ஒலியனியல் நெறிகள்

தமிழ் மொழியில் உயிர் ஒலியன்கள் இணைந்து வருவதில்லை. உயிர் ஒலியன்கள் இணைய வேண்டிய சூழல் வந்தால் தமிழில் உடம்படுமெய் வந்து உயிர் ஒலிகளை இசைவுபடுத்தும். மெய் ஒலியன்கள் இணையும் போது இரண்டு மெய்களோ, இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மெய்களோ இணையலாம். ஒரு மெய் இரட்டிப்பாகி இணையலாம். வேறு வேறு மெய்களும் இணையலாம். மெய்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணையும்போது அவை சில நெறிமுறைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டே இணைகின்றன. அந்த நெறிமுறைகள் ஒலியனியலில் முறையாக விளக்கப்படுகின்றன.

தமிழ் உருபனியல்

மொழியில் பொருள் உடையதாக அமைந்த மிகச் சிறிய சொற்கூறு உருபன் ஆகும். உருபன்களின் அமைப்பு, உருபன்களின் வகை, உருபன்களின் இயங்குமுறை பற்றி

ஆராய்வது உருபனியல். கல், நெல் என்பன பொருள் உடைய மிகச் சிறு சொற்கூறுகள்.

அவை உருபங்கள், செய்தான் என்ற சொல்லில் வரும்.

செய் - வினை நிகழ்ச்சி

த் - இறந்த காலம் உணர்த்தும் உருபு

ஆன் - ஆண்பாலை உணர்த்தும் உருபு

செய்தான் என்பதில் உள்ள, செய், த், ஆன் ஆகிய மூன்றும் தனித்தனி உருபங்களாம். உருபங்களைப் பற்றிய செய்திகள் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

வேர் உருபன்

மேலும் பிரிக்க இடம் தராத சொல் வேர்ச்சொல் ஆகும். கல் என்பது வேர்ச்சொல். அதை மேலும் பிரிக்க முடியாது. இது வேர் உருபன் எனப்படும்.

அடி உருபன்

விகுதிகளை அல்லது ஒட்டுகளை ஏற்க இடமளிக்கும் சொற்கூறு அல்லது உருபன் அடிச்சொல் என்று பெயர் பெறும். செய் என்பது அடிச்சொல், கல் என்பது விகுதியை ஏற்கவும் வல்லது. அதுவும் அடிச்சொல். அடி உருபன் எனலாம்.

ஒட்டு உருபன்

அடிச்சொல்லுடன் உருபுகள் ஒட்டுவதுண்டு. செய்தான் என்பதில் செய் என்னும் அடிச்சொல்லுடன் ஒட்டும் த், ஆன் ஆகிய இரண்டும் ஒட்டுகள். அவை ஒட்டு உருபங்கள் எனலாம். ஒட்டு ஓர் அடிச்சொல்லுக்கு இடப்பக்கம் வந்தால் முன்னொட்டு என்றும், வலப்பக்கம் வந்தால் பின்னொட்டு என்றும் அடிச்சொல்லின் நடுவில் செருகப்பட்டால் இடை ஒட்டு என்றும் பெயர் பெறும்.

தமிழ்ச் சொல்லியல்

ஓர் உருபன் அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உருபன்கள் ஒரு சொல்லாக அமையலாம். பொதுவாக ஒரு சொல் என்பது ஒரு வேர்ச்சொல்லையும், ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விசுதி அல்லது ஒட்டுகளையும் கொண்டதாக இருக்கும். தமிழில் உள்ள சொற்களை அவற்றின் இலக்கணச் செயற்பாட்டுக்கு ஏற்ப,

- 1) பெயர்
- 2) வினை
- 3) பெயரடை
- 4) வினையடை
- 5) வல்லடை
- 6) இடை

என்று வகைப்படுத்தலாம்.

பெயர்ச்சொல்

பெயர் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்பது. எழுவாயாகச் செயல்படுவது. ஆக, ஆன முதலான விசுதிகளை ஏற்கும். பயனிலையாகவும் வரும்.

சான்று:

- நிலம், மரம், யானை - பெயர்கள்
- நிலத்தை, மரத்துக்கு, யானையால் - உருபு ஏற்றன.
- நிலம் வலியது
மரம் ஆடியது
யானை வந்தது - எழுவாயாக வந்தன.
- கருப்பாக, கருப்பான - ஆக, ஆன விசுதிகளை ஏற்றன.
- அது கருப்பு - பயனிலையாக வந்தது.

ஆண்பால் பெயர், பெண்பால் பெயர், பலர்பால் பெயர், ஒன்றன்பால் பெயர், பலவின்பால் பெயர் என்று பெயர்களில் பல வகைகள் உள்ளன.

வினைச்சொல்

செயலைக் குறிப்பது வினை. அது கால இடைநிலைகளை ஏற்கும். பால், இட விசுவையை ஏற்கும். முற்றாகவும், எச்சமாகவும் செயற்பட வல்லது. அடைகளால் தழுவப்படும்.

எ.டு :

- ஆடு, பாடு, படி, போ, வா - வினைச்சொற்கள்
- ஆடினான், பாடினான், படித்தான், போனான், வந்தான் - கால இடைநிலைகளை ஏற்றன.
- ஆடினான், பாடினான் - முற்றாக வருவன.
- ஆடிய, பாடிய - எச்சமாக வருவன.
- வேகமாக ஆடினான், அழகாகப் பாடினான் - வினையடைகளால் தழுவப்பட்டன.

தமிழில் உள்ள வினைகளைத் தெரிநிலை வினை, குறிப்புவினை, குறைவினை என்று வகைப்படுத்தலாம். தெரிநிலை வினை என்பது வினையடி, கால இடைநிலை, பாலிட விசுவை ஆகியவற்றைப் பெற்று வருவது.

சான்று : செய்தான்.

செய் -- வினையடி

த் - கால இடைநிலை

ஆன் - பாலிட விசுவை

குறிப்பு வினை என்பது பண்படி, பாலிடவிசுவை மட்டுமே பெற்றுக் கால இடைநிலை பெறாமல் வருவது.

சான்று : நல்லன்

நல் - பண்படி

அன் - பாலிட விசுதி

(நல்லன் - நல்லவன்)

குறைவினை என்பது கால இடைநிலை, பாலிட விசுதி ஏற்பதில்லை.

சான்று : இல்லை, உண்டு.

பெயரடைகள்

பெயருக்கு அடையாக வருவன பெயரடைகள் எனப்படும்.

சான்று :

- உயரமான மரம்
- ஆழமான கிணறு.

உயரமான, ஆழமான என்பவை மரம், கிணறு ஆகிய பெயர்களுக்கு அடையாக வந்தன. பெயரைத் தழுவி நிற்பன பெயரடைகளாம்.

வினையடைகள்

வினைக்கு அடையாக வருவன வினையடைகள் எனப்படும்.

சான்று :

- அழகாகப் பாடினான்
- வேகமாக ஓடினான்

அழகாக, வேகமாக ஆகியன பாடுதல், ஓடுதல் ஆகிய வினைகளுக்கு அடையாக வந்தன.

வல்லடை

பெயருக்கும், வினைக்கும், பெயரடைக்கும், வினையடைக்கும் அடையாக வரும் சொற்கள் வல்லடை ஆகும்.

சான்று : மிகவும், நிரம்ப, இருமடங்கு, மும்மடங்கு, பன்மடங்கு என்பன. மிகவும் நீளம், மிகவும் அகலம், மிகவும் சுடுகிறது, மிகவும் வியர்க்கிறது, மிகவும் அழகான பாட்டு, மிகவும் வேகமாக ஓடினான். இவற்றில் மிகவும் என்பது பெயருக்கும், வினைக்கும், பெயரடைக்கும், வினையடைக்கும் அடையாக வந்துள்ளதால் இதை வல்லடை எனலாம்.

இடைச்சொற்கள்

தனக்கென்று அகராதிப் பொருள் இல்லாதது இடைச்சொல் இலக்கணச் செயற்பாடு மட்டுமே கொண்டது. பெயர், வினை முதலானவற்றைச் சார்ந்தே இயங்குவது.

சான்று :

ஐ, ஆல், கு, ஓடு, இன், அது, கண் - ஆகிய வேற்றுமை உருபுகள்.

த், வ் முதலான கால இடைநிலைகள்

ஆ, ஏ, ஓ, தான் முதலானவை.

உருபொலியனியல்

ஓர் உருபனில் உள்ள ஒலியனை, உருபொலியன் என்கிறோம். ஓர் உருபனும் இன்னோர் உருபனும் சேரும் போது, அந்த உருபன்களில் உள்ள ஒலியன்களில் மாற்றம் நிகழ்வது உண்டு. உருபொலியனில் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஆராய்வது உருபொலியனியல், உருபொலியனியலைத் தமிழ் இலக்கணிகள் புணரியல், சந்தி எனக் குறிப்பர். புணர்ச்சி என்பது சேர்க்கை ஆகும். எழுத்ததிகாரத்தில் தொல்காப்பியர் நான்காவது இயலாகப் புணரியலைப் படைத்துள்ளார். புணர்ச்சியில் நேரும் மாற்றங்களைப் பற்றி அதற்குப் பின்வரும் இயல்களில் தெளிவாகக் கூறுகிறார். எனவே புணரியலைப் பிற இயல்களை விளக்கப் பின்னணியாகக் கொள்கிறார் எனலாம்.

புணர்ச்சி அல்லது சந்தி

இரண்டு சொற்கள் சேரும்போது முதலில் நிற்கும் சொல் நிலைமொழி. அதை அடுத்து அதனோடு வந்து சேரும் சொல் வருமொழி ஆகும். புணர்ச்சி நிலைமொழிக்கும்,

வருமொழிக்கும் இடையே மட்டும் நிகழும் என்ற அடிப்படையை முறையாகக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர் (107).

சான்று : மரம் + வேர் = மரவேர்

இதில் மரம் நிலைமொழி. வேர் - வருமொழி. இந்த இருமொழிப் புணர்ச்சியில் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் ஆகிய மாற்றங்கள் நேர்கின்றன.

அகச் சந்தி

மொழியியலார் அகச் சந்தி, புறச் சந்தி என்று பிரிக்கின்றனர். ஓர் அடிச்சொல்லும், விசுவயும் சேரும்போது அந்தச் சொல்லுக்கு அகத்தே அமையும் மாற்றம் அகச்சந்தி ஆகும்.

சான்று :

கல் + இல் = கல்லில்

(நிலைமொழி + விசுவதி)

தெரு + இல் = தெருவில்

நிலம் + இல் = நிலத்தில்

ஊர் + இல் = ஊரில்

(அடிச்சொல் + விசுவதி)

- (அகச்சந்தி)

புறச்சந்தி

ஒரு முழுச்சொல்லும், இன்னொரு முழுச்சொல்லும் சேரும்போது அங்கே நேரும் மாற்றம் ஒரு சொல்லின் புறத்தே அமைவது, இது புறச்சந்தி ஆகும்.

சான்று :

இராமனை + பார் = இராமனைப் பார்

சொன்னதை + செய் = சொன்னதைச் செய்.

சீதையை + கண்டேன் + சீதையைக் கண்டேன்

நீந்த + தெரியும் = நீந்தத் தெரியும்

இங்கு க், ச், த், ப் ஆகிய ஒற்றுக்கள் ஒரு சொல்லுக்குப் புறத்தே மிக்கு வந்தன. எனவே இவை புறச்சந்தி ஆகும்.

உடம்படுமெய்

தமிழ் மொழியில் அகச்சந்தியில் உயிரோடு உயிர் சேர்ந்து வருவதில்லை. உயிரும் உயிரும் சேரும்போது அவற்றிடையே ய் அல்லது வ் உடம்படுமெய்யாக அங்கு வந்து சேர்ந்து விடும்.

சான்று :

கிளி + அழகு = கிளியழகு

தெரு + இல் = தெருவில்

இஈஐ வழி யவ்வு மேனை

உயிர்வழி வவ்வு மேமுனிவ் விருமையும்

உயிர் வரின் உடம்படுமெய் என்றாகும் (நன்னூல் - 162)

என்று தமிழிலக்கணத்தில் வரையறை செய்யப்படுகிறது.

தோன்றல்

தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் விகாரம்

மூன்றுமொழி மூவிடத்து மாகும் (நன்னூல் - 154)

என்று நிலைமொழி இறுதியில் உயிர் நிற்க வருமொழி முதலில் வல்லெழுத்து வந்தால் அங்கு வல்லொற்றுத் தோன்றும்.

சான்று : புலி + குட்டி = புலிக்குட்டி

திரிதல்

இரண்டு சொற்கள் அல்லது சொற்கூறுகள் சேரும்போது அவற்றில் உள்ள எழுத்து திரிந்து வேறாதல் உண்டு.

சான்று :

- கல் + தூண் = கற்றூண்

- பொன் + குடம் = பொற்குடம்
- மண் + குடம் = மட்குடம்

மறைதல்

நிலைமொழியும், வருமொழியும் சேரும்போது அவற்றில் உள்ள எழுத்துகளில் ஒன்றோ, பலவோ மறைந்து விடுவதுண்டு. இது மறைதல் அல்லது கெடுதல் என்று கூறப்படுகிறது.

சான்று :. மரம் + வேர் = மரவேர்.